

۱۷
D-2

۱۴۷۲۵
۱۴۷۲۵

۱۷
رای

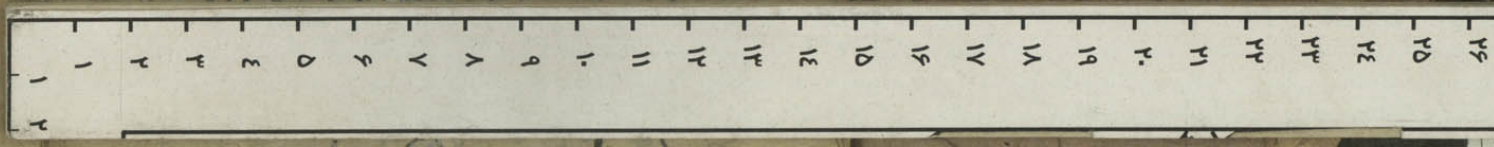
نحوه در دستورامورهای

۱ جامع القوامین

۲ دستور...

دستورامورهای
مجلس شورای
وزارت
۱۳۳۶

۳ صفات از درگاه...

۴...

۲ دستور

صفات از درگاه
لحم بود

خطی

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

۳۰ ع ۱۷

نظم
قبله گاه اکبره کونین من
خاک اقدام تو کحل عین من
قبله کونین و کعبه دارین

بعد ادای اکبر مع
و در اندیشه و صفت
و صفات از درگاه
نجمه لام
عبد

Blank paper with faint watermark text: "STRONG" and "IN AUSTRIA"

خطی	کتابخانه
مجلس شورای اسلامی	
۱۷۶۶۳	

تشیخ و غلطی جریحیدار

و در بیان

نویسنده

بسم الله الرحمن الرحيم

بعد حمد و ثنای خداوند

پیش بنایش مراد و راز که کاتب و صاحب

بهشوران از تحریرش تشای کمالش چون

خود و روان است و تشای کمالش در

خود و روان است و تشای کمالش در

خود و روان است و تشای کمالش در

تشان

تشان زبانی ناطق لال
قیاس و کمال و محم و خیا
ترجم الاقلام و تخریر و تالیف
تحف در و دیوار و ان عاقبت محمود که این بقیع
ما در سنای الارضیه العالیه کلین بکلیت افضال و منطق
لذم الوثوق لولاک لما حلفت الا فلاک حرفه ان فقر
سما او آن ملک شریع دین بود که
یقین بود بر اوص مبری آدم آندم کفایت
علی آله العظام و صحابه الاکرام اما بعد آنکه این مبدل
خوشه بن خرمین از یاسین لاله از بهار کاری بی

م
م
م

۱۷۶۶۳
۲۸۸۸

بجه کوهیم ازین کل رخا نه نورد نو کوی کل
 شده کوهیم کردیم هم چنین لطافت است یابین
 کل کشته برین لیماس کل تانیست که شطراش شد
 تو از این جهت نیست که من پرورش برینم نمود
 صحتش یابوشی و مست ز دیده امینش که بصر
 تریم چشم نورید لطافت انجاش چشم کوز
 داده و طراوتش بحارش الواب فرع بر روی
 ده گیان مجرور کش ده زی صفای عمارت که در
 ششیل بدیده باز کرد و لگله از دیوار و قورخوش
 دوستان محبت است و قیقه شناس که بکامه حوا

کرم

کرم میشدند و هم مصداقت در مروج و لیاقت
 بران آورده که یابین ملکات بر سر خدمت بران
 غیر ان اتفاق افتاده بود به پر دازد به ترتیب
 جمع نموده که ستمه را بخت زد برگاه کردش و دور
 چون حرف و فای خود از است طراپا این طراقت
 دور کرد اند در زمان غفرت یا دگار باید این ایل
 بکرم و لایق از ان قسم آورده این
 می بیا مع القوانین نموده کجها لخت نظم
 در یک نصر وین در نایفته شقه شد مجموع الفضائل
 کجها شد فصل اول در کویات فصل دوم در رقیات
 فصل سوم شکر و سوم قسم اول در سلاکت است

۶
 سیم

فتم دوم در ذکر این امر که اگر چه نظر بر رعایت
مطالب نیست آن بود که ادب و اخلاق در فصل اول
بیند و لیکن از آنجا که باعتبار قول هو الاول هو الآخر
باعتبار می دارد در فصل آخر حرفت برین تقدیر را
بطراز کرده و لیکن در حکایت صغیر و کبریا که در کتاب التماس
در گفتار معنی برین نیست این صفت از طایعین
چنین در بار و نمیکند از آنرا هر که مال خوبی بیاید
می پندارند آن اینست که از طایعین و از مومنان
لطافت در نوع در اول و بختند اگر چه الله تواند
صفت کند نجارت و ادب در ده الواجب
العاقلین یکجا در حضرت صریح تقریر است

نفوس

مقصود بارگاه شیخ میر محمد بشیر لویان حضرت
از آنست که در مقام تقدم توفیق می چشم
و مبدء ستمین بودیت که من عقیقه طالب علم و ادب
تسلیات متقدانه و اکوشتات نامزندان بجای آورده
به توقف عرض شده اینان است طایف است طایعین
هدایت موطن قندهار باب تحقیق توحید کعبه صحاب
تجربیدن لطافت و مخرن صحایف شیه کرم الاخلاق
عمیم الشفاق حضرت بر دستگیر بد الله طلاله طلاله لواله
میر است که اگر چه کرم بیت مولوی جامی لطیف نه تنها
عشق از دیدار غیر ذل کین تو از گفتار خیر دین

این قدری غایت از دست مبارک آرزوی پادشاهی
 نامشاید این بیان فیض نشان آید فروغ بخشش
 تجویدت فوق العود دار این فعل این دو فیض مومل
 موقوف بر قوتیست باطما حقیقیال تیریت رحال
 خودی پردازد آن این است که این شکست با آنست که
 بلب از این شکست که هر بیان آن در هر بن موشک
 تر مژده عالی است که بر لب و لبه یکس باشد اگر
 چه در بجهاد بزم شانی به جمال و بین لوجهاست که
 آنکه آمل که بهین سبب ایماست رزایا آنکه لب لویه
 سببش زایل شده از آن سبب علم خفیه شده
 اما از باد و شوره غبار شکست که از تافتاب حاکم
 شب روز در گرداب اضطراب و انداز تا لویه به چشم

بکانت

بکانت مگر گشت دیده نماید چون شسته لیدی بکانت
 نظم مری نه که از شش بهر زیم من بختی نه که با دوست
 در آید مری سستی نه که با قضا در انیم من یای نه که
 آرمیه گیرم من از انجامه در قدسی صفات تسلیم
 شفا می کاران موری و مهوری دره بیت ارامید و از
 های خاص الحاصل است اگر اقیاب نوعی خاص در باب
 تا بد بر آینه اگر دایه طریقت مناص باید یک لطف فانه
 ز اینجای جیش بر تسمه میرید دایت بر لوج نهایت
 گوشت بکر اینجاست فیض مومیت شش مهریان علم
 مجموع الفضل مرشد کامل عبادی اکامل حضرت حافظ
 مدالند بل کماله لواله مشتبه استغای و بریم که بهیمه حضرت

شرح دلپذیر محمادی فی نظر مقبول الوعین میر حسین
 سیم نقل بر دوشم چندت کدرت به نظر محبت و جواب
 گذشت به قول این بود عرض نمودم ممد و یاد لطم
 حسن تو همیشه روز افزون یاد بر روی تو لبی زان
 بخون یاد تا دهم مشکبار عالمه میان نازین مشکبخت
 خورشید که آن پسر روی مهر و صفا زینت مهستان
 زهره چینی شک افراشی محبت و بهشت جمال
 آن طراوت گلشن امانی و نصرت عیش و کامرانی
 و گلگون عارضی توئی و خال خست رنج توئی سواد دیده
 زمره جیش اتحاد و مقبول ایند جهان آفرین جهان
 شمع الدین رنگ افروز گل نعم امور بین یاد

بعد ادای

بعد ادای تو بر سر ساز و جانم که آن لب انداز
 گامش به دلش ای کجاست باطن حقیقت حال خود
 زبان مجرا خودی پیروز دل از دست دایم بر مان عالی
 می سازد جهان مان بخت زورست کرد چوین عالی
 لبست آید یان لعل کمره دار که لبست دایم مجرا دل
 آفتاب و یان قوس زین که بخت صید امن لیلان
 بنشکلیان ز کشته یان کس نیست به خواب کس نیست
 چوین شکلی که بر گل زده یان مرگان است نه انکه که ناک نیست
 یان سال مشکین که مرودک دیده خورشید آید یان لعل
 خند چون گل صبح در است که ناز بر زم وصال مانند حلقه
 بیرون شده ام تا ممت چون هلال ابرو است از غم فیده
 چون موی زلفت زار این نچیت دیده از بار کرب و لوله

مهر چوین تر حلقه ز با قدم مهر ازت درم چون لب
بی حدیث تو یاه ناله دست از گوهر کرم چون لب
جالت اویره گوشت باغی گشته و دهرم چون لب
شکایت بر ماه هاله زده یا غلبان قضا نفعال و خودم رادر
حدیقه گیتی پرورده مگر بخت صرصران پرورده و
چرخ از روزگار چرخین ششم را از چشمم نهاده
و غنیمت بر لب دلم بهاری نمیشد بدین طبعم از گریه ابری
بیمکر اید قطعه ز جوش گریه اش گشت گلگون پشه
مهرگان من فواره خون خوش است محمود و ادانی
که خالستان لبتان را لوبای میشت خود را
و تنه و محبت سیده را از چشمم الم جدایی تر در دل مهر بر
بوسیده قاصد و پیام نعمت محبت او بر سر آید در زبان صدم

بیان

بیان حکایت محرابی و فراق و تنهایی و اشتیاق
فصل او انماید نویشتی از غرور حسن بدوش من محبت
کنم خود را فراموشش بجهت شکی مهر و هاستم کنی کوایم
خود زیانم بگویم قصه یونانی خویش بگویم نام تنهایی خویش
جوان شوم زان لعل سیراب که از ترنم و عالم بقره عیادت
در جواب دشت ترا سرخسری پوت صادق الوداد محمد مراد خریات
رحمی سادات انکس که یارش آردیا گنزدندم و محنت الم آزاد
سگ کلام آن مقبول انام گل گلزار محبت و بستان خیار
نیکه دانی که شوم امید ان محوری بهار بستان هفت روز
زاد و عمره و در درخت که کیش طمانی که خجالت ده آید
مهرشان دلا رامت بل لعل مثال منظر خاص عالم
تخلید خاطر را قهرین این حلقه بگوش را که در گوشه حرمان

هدف بحران اگر کشش گدایا بکشد و کشش گدایا
 نه من تریت من زراعت ان است در احوال من بر دو قریب
 موت تا قوت قریب خط رنگارنگ صبح زری چرخ من
 عطا میار آید و عطا در دستم در قبول بر لوح اهل ریحی شریقه
 در وقت اقبال و قبضه هم او آن والاد را در بانوی و صاد یاد
 میوریشم در حواله ایست در هر مرتبه تیر غریب علوم من بر دم
 تحریر یا اوست از نور الهی نه بر زرد و بکاه خواجی آن
 الحرف در ورق فرست اخلاص مجبور و فایده اختصاص محوی بر
 طالب سلی که بولجام ایام ضربات بند و زید حاکم را
 قریب صفت شریک و کامی گوید اگر چه این کاس قماش
 خرد و تیار رفیق و سیاه ناز و زامان به حال این شتابان
 سوخته اش سراق کم و بیش بر دوستانه که فیصل

خود

خود را محفل می پندارد و نظر نهوده بی شک و تردید
 آن اینست که تا طالب صادق طاهرش بزرگ مایل است
 بقضای کلام غیر الانام اطلب کلام الف و ب
 گالی یا صیبن تاریخ و دست غریب خود به پند و اندرز
 بزرگوار و با غلام و از هر جهت میان جان نه بند و دان
 و چنگ نیارد آری شایسته میبایم بر نیاید و محرکه بر مردان
 تر فرمودی نماید جان من اگر چه بویست خدایت خیر صلوة
 الله علیه و آله و سلم و الطاهر زریستی که با کمال را در حمله
 سر و کرده شد را بد فرار خود گزیند بر آینه تحصیل حاکم
 بالادستی بر انبیا بیست و پند بر آدم حکم آنکه از پیش
 تیر و دار و قوس خانه بخشد و هدف مراد سر و خدایم
 از هر جهت مبارکباد بکشد روی و باز آری که الله

تسکال بگانه در روزگار از خلد آفت دور دار که
در تر جبهه انزنت گنار شده که با وجود غم و تنگی
بیدار و نادان در زمره بقوان و در دانه لطمه ماریم
سکه سیم بجز ششم ایم اما از آید به دریای ششم ایم و غم
که درت بر هر غم مانند در ششم ایم بر هر مرصدا
پذیر آن بگانه آفت میان ششم ایم بوشیده نماند
که در شدم است رایانرا از آن باز که است طریقی است
حضور است که در دور افتاد است بر دل ششم ایم
منصوریم شکر است داده در آن بر هر غم
تا توانی شکر و ابوابی شکر در دل شکر ایم
شماره و اسرار شکر در شکر است در شکر است
بر شکر است شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر

قدیم الایام

قدیم الایام در روزگار از خلد آفت دور دار که
در تر جبهه انزنت گنار شده که با وجود غم و تنگی
بیدار و نادان در زمره بقوان و در دانه لطمه ماریم
سکه سیم بجز ششم ایم اما از آید به دریای ششم ایم و غم
که درت بر هر غم مانند در ششم ایم بر هر مرصدا
پذیر آن بگانه آفت میان ششم ایم بوشیده نماند
که در شدم است رایانرا از آن باز که است طریقی است
حضور است که در دور افتاد است بر دل ششم ایم
منصوریم شکر است داده در آن بر هر غم
تا توانی شکر و ابوابی شکر در دل شکر ایم
شماره و اسرار شکر در شکر است در شکر است
بر شکر است شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر

برای منست انتظارت بر روی طمعی اردو در حدیقه
پیرایان بهار معانی و نعمت ترایان و نظر از نکته قبیله پوشید
که در دیوت خوش موتم و دلکش که نیم بهریم طراوش
نوباده مای رنگارنگ حست و گل صید ناز و خجل تحت چمن
تر و باران تر و چون خاودان کمر بسته بیا جان غم افزوده
بستان حال این قوم را و انموده لطمه تر و در باغ
بیک پای ستاده و نگر بر گار تو و در بوی بی دیگر
نوش که در برین بهاران زبان شوق تیار در خنجر
در خوشی تن و ناز و لذت بی خوشنا غمزه بطریم خفته
چون خفا و ولاد خون حکر ناله باد و دل حریف
مان نموده لبالب تر خورشید حکریا بهر سادگی
مژنه

کبر منست حواله ما نرس محزون و از بنامش ای لیلی
گلزار چشتم این نکته محزون بدست قوت برون
داده باز آیی که در شور و کد از منی بیداری بهایی
در از منی ششکین با وجود چمن گل در دماغ
از بهر چشتم بر روی خود تو تیاره با سپید شود مجسم
سپیدین بدین لکونی آداب از من جان ماری باز آمد که
این خاکریا کنم کرطامی قصه شده با او اتم و چین
نصارت این مثل ترانه از بلند آید زنده در سحر کار
تغافل تو مرا به نماید از لطف که آن بهرست جان حاصه
برای منست گاهی از بهار وصل یار دایمی دامن گل
+ + + + +

عیش عیده گاهی از باد خزان فراق صبح و آریه بانی دیده
 شامی جام خوش از یاده مستی زنت طالبان دی
 جان نعلین از عایت بدوشی بخت و زنت سطر و طلب
 زبانی چون گل شکفتی هر اسم خوش تر مگو بیاں و خط
 چون غم بانشدنی در خوش عشق جویان و گوشت
 بخت است جان مخور را بدی صحبت لیلی و
 فرقت لیلی بس که در دستان آتش زیر عشق
 بحر دریا بدو این نایره شمع خیر را به قرقرت یار
 قلم شکر سیاهی ویرکاند تو در دم در شکر
 که این غم قصه عشق است در دفتر میکی بگو
 بگو محبت

بگو محبت بر بندم الله تحریک بر بندم
 نظر زنت افرازی محفل سخن و دلق آرامی مضامین
 کهن نگاه امور چشمتش و چراغ افروز تر مگو
 و نعت خزان ابلت مرید دیده قابلیت مجموعه الکحل
 منع الله فاق آخر تبرج نقابت کوهی نظیر درج
 واضح دلخ خواهد بود وصول شکرده به جانی زانکه
 بعد از این ماه صیام که عده بویید زنت کلمه افرا
 نه زنتان صورت منی که بقاوم مینت زوم
 ت زود سله بختان زنت طعنه اره بند مجموع
 ایت طر کرد ای آمدت زنت آبادی ما تو که تو بود
 ز مننه شادی ما مارا چه بود که ما ساریت زیم قرمان
 تر تو بار آرا دنی ما اگر چه در عالم منی بی و س طفت

+ دره

نظر بر روی من بعد مقصود یکتاید دل نمیده
 بی منت من تقم دست سادش هده رطایبی
 مناید یکج که آنکه لطافه وصل چون شود
 نزدیک نه اشک شوق ز تر کرد و دستار بران
 از عایت اضطرار در شاه انظار چون خوشی روزه
 و ابر الله اگر ترحم لطیف بر آنکه که حجاب نام پیغام
 از میان بریزد به جهان قطره آیت لب شوق یا
 گر تو در آیدی چکید اینک گامند تمام شیت تمام
 رسید و نرسد و در جوارحت رصداقینه و با
 فیضیت و نگاه میان عبد الشکور موطی لیده چون بود
 متذکره کاری فلک کیم کیش دور جور اندیش
 تحریریت بود و در قیم شوق آمو که بعد شد

که بعد انضای

که بعد انضای کیم به محو شمع مستور و لگاری
 + یافته بود اگر چه در با وی نظر دل اخلاص منزل
 دست و منب کمر داشت اما بطا که تحقیق است این
 با وجود چندی بنگا بود که هنوز روز اولت در
 گرد آب اضطرار انداخت که هر سر ایامید از کرمش کرد
 پیت ناهما که دانا بکر و حیدر شش گرفتار نادان
 یا بکست است نمیتوان حرف زد که درین روز بار از اهل
 ناقدر و هی که کم فطران کج نهاد از غایت کرمی
 خیر و برسان وال الف مندا اند بر کیم کمال
 لفلک ملک شد و بلند حوصد کان والذرا که از
 غایت تو رینی تر نوشت انجام را از ناصبه انکار

میخواند یاری زلال در دایره در محبت مدینه
 آینه یی شده مجروح بر پیرایه طوق زیری همه
 برگرد و غریبیم معالج گنج است که سوره زیاده را از
 اعدل صوره او صفا در نیم با صله آرد و نیت در وی گوید
 در از این اراض نادانی و نافرمانی سپهر مهر بخار
 عیوی بکار برده بر حال بقضای دانش کمال است
 تاملت ایام زنده گانی نعمت بیک ده پیانی در پیش
 گام را یابد و در غل و غش و غرور و غرور کاشم با عیان یی
 انگشت هر سخن چنان بگوید بدو صفا ترا علم نیت
 دم درش که بر همه است مایه نیت عین الطاف است الله
 بر این عالم است نادر و دوستداران رتخ الوداد را از

خلعت تصویر
 هم در حدت

از ضمیر خلدت تصویر آن یگانه کارخانه تقدیر فراموشی
 مگر دانا و مکتوب در جواز نصبت نهاده فاضل و نگاه
 الله شکر تقاضای تازه صفا در نیت شمع و نیت نایب
 طبع صفا و ذهن وانی الصوت دان معنی و معنی شمس
 صورت که در اشواران نکته پرور را نکتی است قابل نکتی پرور
 دستور مری است کامل بهر افشای و لمهای غریب است
 پیرایه جابهای اند و طبع یاد و جد از ابراز و ابراز شوق
 که گذشتی نگارش نه پذیرد و در عرض بیان جابگیر مشهور
 ضمیر خلدت تصویر مگر داند که رباعی طبع را در آن مجمع مروت
 و داد منع فوت و انا و که در نیت نایب شمس حواله
 عمامه سلم ساد در در حلقه انیمه ارض و لغز
 تعلق مانند نقطه انیمه نایب بود و مریب که از نایب نزل

خواجه بیت الخیران جدا و معیت را ممدوش شایسته
 تازه گامانی بی اندازه کرد ای طبع نماند اندوخت
 گوشتها را غذای دل و جانت و جان تو مستند باد
 چاکه هم برین آیین ضیافت طبع محزون بشمار تازه مضمون که
 از قلم مرهم شکر آن بقول بارگاه چون ترزند لازم
 شناسند سخن پیکر ای چون دو محبت گزین محمد امین
 محامد پیغمبر که زین که در کار فی انا رفیع الصدر دارد
 بگر ای محبت پیکر لقی که در انعام کار آن یگانه در کار
 این دو مستند از برای آنست که در این منت کجاست خواجه فرمود
 بود تا خاطر فرسودگی شود در تو باین المی بیاور
 بگو محبت یا رو قادی ریود یا محضیا خرمین نظم
 شکر فیض تو چون چون کند ای ایو چهار اگر خار و گل همه

پیر و دره

پیر و دره نت مستند دولت اقبال و ساده حشمت
 اجلال ابو جود منج الجود شفق قدر دان بکریم عمیم الدین
 میر صاحب زاد الله عمره قد زب یکوریت پذیر باد
 خیر اندیش و مودیتش خصله طالب علم بعد ادای ابر
 تسلیت گوی تیار خود را فریاد ضحی صافی پذیر سعادت
 اندوزان آفتاب و افروز میداد اگر چه این فردی
 با سیمای خوبی بای دانی و صفای آن نذر مهربان
 غایب از روی ادراک مستند از سراسر سعادت در جبهه دارد
 یکی حصول این دو فیض حصول را موقوف بر وقت است
 یا ظاهر بمدعای اب العرض می برد از که چون بل
 ازین مشیختانه دعوت گاه شمع محمد امین از
 رنگداز

در عکس عدم کفایت متعلقان این مختصی موازی می باشد
 زمین بصیغه مدحی از توادر رسول آباد پرنه ایوب
 برضای مالکان بصدور خاص یا پس فیضات متا
 نموده محمول یک فصل در ایام بجای این بستان
 این پیمان رسیده بود بعد آن منجیدان از رعایت
 شوق کمال ماعظم مهریه عادلان استقال که
 البته تقدیر احوال بیک شکر نیل خواهند فرمود بمقتضای
 در یادنی از کتب گمان برخواهد گرفت شاید تفر
 بصورت تفرشت اختیار نموده همدان آید بکنه در قوم
 بقدر و محنت در زم آن صاحب کرم الله خلق عظیم الشان
 شکر حسین کردید از انبار با وجود قرض عام خیر الذرام محمول
 زمین بطور بیان جماعت نان طریحان بیک سیدیه الحق

انظم بریم

لطم بر صفت از و من تاتاری اندام است در تفسیر
 تو بر باله کی کس کوتاهیت فیضتان بیکان سالت
 اگر چه از خیر است اثر محنت فخر و فاقه متعلقان از قوم چون
 تر بخیران جاندار شیم چون از زمین درازت لیکن
 بشکر آید بار بستان محمول مقتضای مهر با و فرستاد
 مرقوم محمول وصول فیه را بجای امانت محمول طبع
 رطلان در عد البیان شینداری چه عم و یوار
 امین که که چو تو پشیمان زمین بستان نام قرار
 بدین نام بگوید کار است امید اندازد محمل مرقوم حواله
 بالکان متع ندوره شود آید بر صد و چهارم که میانه مهر بایم
 مهرت تا فرشی زمین از نور آفتاب در شان و عشرت برین
 بچرخ ستایه پان است کسان زمین را دعا گو می

نماید و آن اقبال حریفه جان حالان برش برین استعدای
 اصفی حریف و لعل در زبان یاد نیم کلک خط از یاد تو
 خاموش فراموشی شده از دل فراموشی به مجوری تویی
 موصول منوی بعد از محاسن اخلاق آن محمود الشامل مجموع
 انفعالی طالع ان عذاب ان میباید اگر شمه از خوش
 خردش محبت تو ای معرین یانی می آرد بر آیه روی خامه
 تیره کی پذیرد شمه آتش خیز را به بفرست آتش نیاید کرد
 ریشه شوق آتش در پر روع الدین است اگر غم نماند
 بحر تو بنده می آید او اندام دل او در دل که از یاد شوق
 از رومندی ملاقات فرست آتیا تعلقه ایست
 آن نوبال چمن اقبال مالال لطف از برش تراوشن بارش
 بطلانی که مطالع مقصود حلت محول قیام الوداد

مقطریه

مفضل را محمول مرده بر خیریت آن نرماه مرمت و صفت
 روز شب کافی طریق هرگز نماند هر دو شمس و شب
 اندازد نمود لطف ای تو تو خوشی که وقت ما خوش گهی
 یقین که منت آن برادر جان برابر از آنجا که معرین نرغزید از
 شغل بنق عربی دافاری که بر دو موافق اند خود را محفل حلقه
 تحصیل دستی خط که بر خط مهرشان زهره خن خط می کشد
 در شوق و زری خواص لکات کتب محال که بر غیر محال
 کس به محال می نرزد عزیز من اگر چه در عالم با تخریر ترایا تیز که
 به نغمه میرسد در تپاده حرف دل حکمت بلبلان یاد دادن
 لیکن مقضای دسوری که شمره اکاد معنوی است نمیکند ارادت
 کشان برین می آرد لعل می تراود و چنگم ایچ در او نرست

بحکم اول نام محبت که با دوستداران رنج الود ادرست که
 تواند و توانی بدست آید گان اینجوانی تحریر محبت و محبت
 بهجت برای خاطر شوقان خواهد بود چنانچه در سوره
 البقره شریفه میفرماید که در راه خدا با یکدیگر
 عهد و پیمان کنید و از راه خدا با یکدیگر عهد و پیمان
 بفرمایید و در ارض روایت میفرماید که در راه خدا
 شوق نظر الین کرده شکر ترس زانی و در وقت طواف
 افزای کوشش خاطر و توانست آنچه در میان میگذرد
 مراد است موقوف به توبه و قلم به معلوم شود مخلص یا
 تحریر شد از ستم و مظلومیت عرقه از بارگاه محضی مخلص
 در افتاده بود مظلومیت تا به محبت و مخلص که

حیث

توضیح

حیث میماند آن میگرد و گفتا نموده باین می پردازد
 نظم و نثر در مقام محبت است که در میان من و تو بین
 من و تو یک سیم اگر چه درین آیات محبت از غایت بی مبری
 هیچ وار بگردد و از از نهایت بیوای بخت مخالف بوده
 ترخی برای و عاقبت فرستای بدست اما محبت حل عدم برین
 حرفی چید از اسبیه خاطر و خورشید لعل آمد امید که
 خادم درین تقویم یا ریه خیال کرده مرس منوال صادر
 است با محبت برین سبب است که درین محبت خواهد بود
 ایام و مایل کام با دوست بر زمین که تیری ای
 نوبهار حسن، رویت روید باین شیره برات برین
 مخلص می کشد عباد در هر دو بهای و او صفای

آن خنده سخن پروران محی طراز معنی طراز آن سخن پرور
 نگار مرد در گاه و دهش آبی مئی یابد سدا حکم این
 خاموشی ارشاد تو حدیث ساقی معانی تفسیرش سیدان
 اظهار عیای تابداران باریکه آن مایه بر حقیقت کماط
 می آید آرام از روضه معانی محبت آیین را در طلیات بحران
 سنگدوار بدوش مرغان نیکو نشسته مردم انجالی را
 خورشید شالیه صوری صوری بجهت ایلطاف زهره
 بتواند چشم بی از ترک گشتن توانست این نیکو دیدن
 که وجود بیانیان شیراب فروغ زبانش تاقان دل خاموش
 نیست این گوشت فصح بریده آن سرگشته شیرین بود و به حال
 خیال آن تر میاید اهل کمال را طبع طرد دارد در عالم محی خود را
 از بهر اندوزان چه پیشه سازد لطمه کرد در آلودش

دو ام است

دو ام است دل نیش است و دل نیش است
 شد انتظار بخت و محوی خبر جانم از در کوشش
 زمان فر مان سیر راه کاروان آید در صورتیکه حال چنین باشد
 و امیدوار است ساق را به تر قمر فر خنده از اینک گدازم روز
 فرحت افزور را بقدم میمنت از قوم حکیم اقران مفضلان برایشم
 بخت گشتان شود یابد نمودن هر چه طاعت است و در لطم
 باز آید که در روزگار از من می یابید آری شبهای دراز من می
 پیوسته بگامه یوتقی آن هر چه میاید کم باد و مکتوب برای دوستی
 تحریف لطم از طرفش از اینم از بیدار و در کلین امیکل کافه متبذره
 یعنی که در طبع است و بخت سید یار وانه در انقاص عام در دست
 گلشن در ایستاد و حسن شمس و اعدال در دست عدیم انمال

مع الحسنة خالصه خاندان معطوفی و تقاضه دوران
 مرعی رولق افزایستند تقابیت و ریتت بخشوده
 نجاست شوق قدر دان مکرم تر ایست این میر صاحب علم
 الله فی سیرت سحاب الطاف ایزد متعال کفتم یا خیر طیب
 تر ایاد حقیقه طالع علم بعد آوای آواست است
 بیکایان تعرض ملذمان رفیع ننگان نیرتند که برین
 مطاوبانه هر مرتبه شامه که صفت تقصود پروانه خوش
 مرغی است این روانه گریبان است را انحال باطل است
 بهی سعادت آنکه سلسله محمد یار علم حکم آنکه مرستان چنان
 از که جام دل ایشان از یاد غبار غارت برین
 جو غرض را اراکام است ننگان زلال آمل دروغ نمیدانند
 مرقوم هم معطوفت رقم گردیده بود که در انجالی متن

هر دو معطوف

بر دو موجودات خانه خود دانه بخت خاطر روانه
 این طرف و آن طرف استظهار از اینجا که این غیر خواه و امید
 از دین فی مانی آن امیدگاه کوتاه نمیدانست مرم مرم
 که پیش از درود نامه لوارش آمد و بعد کسیرت بر او از
 بهر تربیت نیرد تحصیل استمداد خود را نامی دیگر در دین
 ازین رو که بیل زادب یا نمند در کتار تا کل
 بطیکاری و استیلا حصول انبیه بی عظم دریده
 توقف افتاده در نولد عنایت غایت نامه مستطاب
 انحراف فیه صدور فیه بود اما است آنکه خیار
 بود که است که پیشانی خود بسجود استان فیض نشان
 مرقومی دهدانست الله سبحانه بعد انضای آباء است

در یک بار با همگان حضور موفور السور اسطام خوانند
 بطم خوانم که همیشه در هوای تویم و خای کوم و تیر و بای
 تویم خوش بید و دو اقبال از طلع نباتت لذتیرال
 خوشن و تابان یاد بخت مریایم قنوت و داد
 افسوس کین بر لب الدین مکالمه این حق بقیضای شاهی
 یاران کو بر ریزد باج یا ران که از در باغ و لذتیری بطم
 صفت شسته بود و خمریت نزد یوانه در از منی لذتیری میرو
 آنکه بجز در پیش ای مرم خمریت و می مجرمیت در وقت
 خوشن مونسیم و کشتن از یک طرف نزدی در خوشن غایت
 دیگر و روی در خوشن است کشتن با بطر قدم بهجت نزدیم
 آن نخل منعی یا در خوشن ده شمش و بهجت بقیضال
 آستر مایه آتیه امانی امانی بیکایا استاده و مونسیم بود

پروسی

پرسن بصدر یا بجمه شوق می نواز و شمن بیان خود را
 ز کازنگ می سازد و دلله پاله بر کف نهاده و میل میل
 ندای فراق در داده آری نی صحت یار گل مبرزه غلظه
 و به صفت دلدارل مشقه خفاه قطم تیو جان طره لبش
 که تو ویر آندی چاکد انگ کلشن فرحت و شادمانی شگفته زمان باو
 قطم یی خاکد رت قیده آمل همه و قیده کوی تو امل همه
 عامت کیو نور خوشید از ان قیده انظام احوال همه
 گمیرین فدویت شل خلیفه طالع لوارم بندگی بجا آورده
 محرومن بهره اندوزان محصل ارم شل کبریت ندمه اگر چه سزای
 قطره فی تمامان بدرباری عیان نهایتی ادای است و به کفایت
 ذره نگر و ان خوشید در شنان نباتت تو العی از انجا که
 با پیچیدای ششخ در ششخ اگر مهای تو مارا کرده ششخ

تر و خفته چاک غیرت ملک خود می برد از دکان نیست که
 مشتک لهر با محققای مهر با نهایی فراوان خفت فرموده بودند
 که زیاده برد و هفتم اینجا نماز و زودتر خود را ترک کرد و شدش مثال
 گردانند که ما کد ملت از آن بازیکه این کمترین دین نریزین رسید
 بسبب اختلاف و آب و هوا عارضه تیر زده در دیگر صحت گردیده
 و زیاده این ناکام از نمای ضعیف بدن تو که کام ندارد
 نیم شد مرا بر ابرامال می شمارد در صورت عوض خود یک
 میان عیدت تا بر همراه کار و سیف شجارت با تفارش
 فرستاده امید که تو چهار نیمه دریا این استگاه میل
 فرمید زیاده می نویسد و اقبال و صاف یا و مکتوب برای کا
 بلند مکان در باب صحبت شسته و تکریم مکتوب جهان مکتوب
 بر که رادل بر اصف باشد مرا که در حق صاف و دل

قبر

قد اقبال لا یفان شد فان بلند مکان بلند است
 شرح انزال مغرور بودن و شکر این جا و لعل و پیری
 قنیت کار راه انداخته بودند آن خواست بودند در حالت
 بروی خود کشودن آری صحن یا دل مکان بر که در
 بر شد مغرور از آنجا که برای است از دایره صحن
 مکتوب پروتا خوش شسته و دیوانه است که ترا پارت خوش
 مهموشان در صحن همراهِ دریا که این حسن قنوج از
 رد و لفظ پیدا و مکتوب یقضا می دیش و درایتش آنکه
 امر و یک دوش را خفیف بر کار ندان در ویش و درایتش را
 تلفظ و صارت بیارند و خود تمام بر خود را بقدرت گذارند
 استغفار است تا خیمه را بیای افتخار و در این مکتوب
 قمارون که فرمود از غیر خود خوانده با خیمه که هم

از غرض ایشان است که بگویند بخت را بیاورد و یار
مواظق میان محمد صادق در بار تفاریح محمد الطاهر مرتا
قصد بود محرم از دلمن بی نام محمد محمد محمد من
آینه زو نماند جلال تو بهشت از دل خویش مرش حال
دلمن است تان شوق لب دریا بد و حدیث شنیق
بهر خورشید آری جری است بکس نیست که علقه اندوختی
و هر دم بختی چاره گری نماید از دلمن گریا گشته شده
نورین بکار آید عر ضکه عالم مفارقت از حدیث و علم
از گفتگو افزون است ایند البشرع آن بی نه برده عطی
پردانده حال عریفه یار غریب الوجوه سلیم شایسته میداند
بوسید جمیع آن نافع الخلق است که تو کرد از بکار
نورانی که بجا استطام باید ابرام مذمت آن غیر لازم

لیسه

بست از آنجا که با تمام مرام نامرای برداختی از زود میر
بهرنده آرزو نشدن در بارگاه صمدیت بفر عظیم دارد نقیص که
مش الله را بر احم عالیله بتایید و توجیهات کرمیه از
فکر تو متعلقان فاعمال خواهد کرد و بدست و کار کرد
شاد و مایه آفرین یاد که محبت زبده منی طرازان سخن
پردازد و ده سخن پردازان منی طراز بقول نظیر و درگاه
بنا عبد التفاروتی صوبه بهار شیرین فارسی لکامیست
چو گل خنده در آید لب لعل زلف طاهر اگر زلفش لطیف
وزن نیم قول ذات باری صفات آن خلایق و دوان
آفرین نقاوه خاندان نیر خلد بستان سجده آرا می
سکته و اوفاتیه نگار اخلاص تا تمهید است خصایص و سید
انجام مهمان خاص معام یاد این با و نه ترسی از نظر

ازین استباین است قدیم بدین میان آن است
 موعده صیغی در هر یک از آن که چون حضرت آینه
 متوکل گنیم و بسکندر را یاد که غریب را دوست در بول
 بخت حصول فرمان علیان باین تقدیر الهی از خان
 اقبال شاکر بر گنیم مرقوم بحایت قاضی انجا بحال
 بهجری در مدتی نماید بدو با جهان در آید سیده
 بدایه مومی الله فایز از روی خود دارد و چهار
 مبدول خواهد شد و محصل را بر بار منت توانست
 بنامانی در محقق باد و در جواب مکتوب محبت
 میان شرح القلوب است باین عای توهم آن
 محمول القلوب و حصول مقاصد منوون است بدین طایفه
 رفیق اخلاص این محصل تراپا احصای را از بدین

نعم

نعم اخلاص و ادب شرافت فرحتی طریقت است
 نهاد و وجهات گریبان عیانیه بحال این است که مال
 داشتند و کوهر مدین محبت و اتحاد و فتح الهی از محصل
 استند و کوهر گشتن یار اجماع عظمی و الامال صید
 عرب و انکر الله غیر امیر الهی با جهان بدو باقی
 آری غیر از دست غیر سال در آید نایب سال گشت
 اینقدر تفقد بحال گشت ان گنیم یال فایز در انجام محام
 شسته دلان می ترسمانه نه می گنیم که در هر در خانه
 یکم از است اجمیل نیست که در هر در اظهاریت
 آغاز کرده بر این مانتها طریقتی شکره القیاس تمام
 حر القیاس قصیده پر و سیکر حضرت تهریز کاغذ در این
 نویسنده قصیده محبوب میرید رسول خود یا انجام صدیقی

للق و دوستدار یک متوقع الاش را بخت صد که
همین خط از کار نه انلاق بنامه پیام سخا و کام دارد
فرحت روز افزون باد بحدت محبت و اخلاص آثار و نمود
انفصا اطوار میان عبدانی محبت دور از تو سر آید رتزار
و در چرخ اعم بی بزم تو چون میگرد آید از شوق
از روندی مواصلت آن اختر ز برج فرقت و دلا کوهر
بی نظیر درج ثنوت و اعی و ممدان و شیش بیکانه کافه
آفرینش الطفی نمی پذیرد دل خطا تر فی مکر و آری بول
و شان که در بام محبت سرگردان غیر احوال بسایه
نیز فرها و منتشان که در کوچه شان موت بستند
مانند جرم مال شرین سکنین در بصورت این محجوب
صواری موصول منوحتی ابرار حرف شوق را که این بحر

که از دلها

که از دلها بدیدها پر تو اندازد از جانها جانها هلاک
از این مرام پروازان عبارت طرز و طریقه عبارت
پروازان رزم طراز است بر دگر می چهره مظهر میگرد
که در زمان محمود و اوان محمود و زود و معا و مظهر نمود
و غم از این سینه بی گشته رود و بر روی دل اتحاد بر دل در
بخت این طراز حقا که آن رزم گزیده را فرغانه خوانم
روایت و اگر آن نامه فرحت شمامه را بر سر روح مجروح
و انهم بیاظم کن که بایتم که بران خاطر مکرر مظهر
میکنی انجا که در تناسل مرم جاکه تافع حجاب دوری دور
دوستان اخلاص است از تو به خط صافی ماست
مخونسی لفر مانید شوق محبت مجموع اخلاص و حید

بهر لکانه آفاق درگاه خلق میان شایسته حق
نداشتم آن گل خندان چه رنگ و بودار که مرغ بر جبین لعل
او دارد اگر چه صفت کمالش گیتی و دهنی اواره خوشنمای
ذاتی و صفات آن ملک خوان ارباب فضایل محکم
امتحان صحاب ل مورد و مرام صفای مصدر بهارم
روئی افزای نیرم من عقد کرمی کسالت فرین این سرین
سرایا شتیق را غایبانه آرزو مند ملت کسالت سرین
بیکر خصول نید دولت فیض و حصول را موقوف بر وقت داشته
بدو کلمه نیار که تو به عهد و ستان میله به این نیامد
خود را قریب و ضعیف طوف نیرمید عهد و قدی صفای
در آن ظلمات چه میخواند این عقد کسالت ازان
میغ فیض لاله مال شکند رشال بهد و نفس فرمان در ره

ایمان

ایمان آن دارد که نایب بودیت گیتی و نمونی تمام
نور فیض نزلت که امینت کسالت نماید صفای
نایمان نیرم که تر و فر تو ارس گریه تا تواند لعل سر اوار
لطم که کرم به طربان تو باکست خاشاک نیرم و دل در کرم
همگاه افادت و افادت کرم باید کرم در بنفارش دوستی
خرد عید البصیرت گل من به یوسته بهیمینی است و نزل تن
دل کسالت زیاده تو فر ایش و بی نیاید تو فر ایش کسالت
نخلص می طعمه کما بعلم بعد تقدیر مرام وقت اخلاص تقدیر نیاید
احد خاص بود ضمیر آن امیدگاه اتحاد میان در میان
و تنگه گاه در میان اتحاد اندیش میگرداند که حال علیهم
و ستار تر بر نیدی و مژده ستار از جندیت و نبولار

تجارت افلاک نیز زندان افراط و جوالش بجای
نان قرصی است لهذا باید هرگاه آن طره عمده کام بخشی
کامرانی کمر بیک بر میان جان بسته عازم گمراختی گزیده
در بهشت آرزو دارد که اگر شادانم را تو جهنت گریانه آید
گل عسرت از گلشن امید چیدم را در درایتین بیتدیر احوال
آن ماسی خرنش کن ترنایم جوی خرم گریان پریشان را
دامن پاک زد و کس کامرانی افروخته نهال ناکامی ازخ
بر کند بر آینه بار منت بیکار بر دهم دستدار اخلاص
خواهد بود تا چاکریت دامان و زینت گریبان است
دست در دامن بخت از چند بیان بلند باد بخت
ترا سر سعادت ترنایم مژده عبد الشکور که تن بادای
توق

حق و سبائی نمیداد با غوای ناقصان کینه ابرش زبانی
بمقدمان نالایق میکش و تلبیرت اخلاق و ترک
الافاق زینت لطم تلوانی ترنای از فحش صورت مدلان
صحن صافی ضمیران کجتر از آن نیست سعادت یار کمال
سلاطین از صحن دانان و لالان می رخ محروم بودن راه طلب
ضلالت میبودن از غرور و دست آدمی را که فی الجمله امتیاز
دارد لازم بقدر استعداد پست صحبت با بخت ترنای از خود جوید
هر فی که سخن با بگوید بحال با نغمه ترنای که میسر است
که خود را از امت ال این فعال احوال باز داشته تحصیل
گوشه در صورت تنه از دست سوزی بقلم آمد دست نه بدست
بر خورشید برادرم سخن دست در دست بر کمال درخت
منصع بر شولان مدح با بخت و بس و السلام منسوب

بر خیزد مهر تیر، آن فردمند صاحب تیر، سعدان لطف
 مخزن اسحاق، مایع جود و محرم الاغلق، مایه محبت
 افزای خاطر علی، مایه عیس بر ای تیر پیگین، مایه نمک
 حوال نیرم حاصل، محک امتحان نقد حق، مایه رولتی
 فضل و در دل جاده، دانش افکاش نور الله، واضح
 لایح است آیین حق، گزیده انعام محرم تحریر، بدل عیان
 بی کم و کاست، مایه لطف و اقتصاد، مایه است
 نامه بر عرف اقتصاد، مایه کرده السلام و الاکرام، مایه
 مکتوب محبت ایالت و اقبال پناه، مایه است و اعلی
 مجموع ارباب فضایل، مایه رحم صاحب فواضل خان، مایه
 مکان منج جود و رحمت، مایه است و اعلی خان در ضلع
 خدمت منشی گری و اطهار شرق است مایه محبت

این محمد

این محمدان سید نگاه راست با حجت از دست داده
 نیم گامی استواری گامی نه نهاده ام که تو برگی که گذارش
 مقدانیت حیات تیر مونس مثل زبان ناقص بیان
 بعین است ندیده که از عالم مینی رنگ و بوی دایه
 با محمد خراب ناید نواب مهربان فت در آن سیدت اگر
 چه در حد بار قیامال حضور سعادت حاصل نمودن است
 مبین در صورتیکه خود را با خیال تعلق مگرداند از کرب
 کمال علوم که جهت این دو فیض لزوم قواید و مایه
 دل نهاده کرب و مررتت محرم ماند آری در مقام نه
 محمدان محمد غرض این بود عرض نمود طاعت کلمه و مایه
 رقمه در ترک صحبت قیامالان نوک شد تیرت مایه محبت
 که در کتاب کتاب است مایه ندارد و چنان را خدا

نه نذر در دوزخ کوه و غلب انداختن بت پشال
ایم که فم فم کسم انکه مصرع محبت شکران بد آن کوه
نیت نیتی کوشی شایر زری به اثر در تدریجی
از آن مجوعه که الجمل خود را خلاص کرد و بی مصرع
ملاع مهم شکران صلاص شکران لب شکران
و دیده بخت میدارد مکتوب نهال آمل و خند حاصل
جستار اقبال شمرات حال و حال شمر یاد با صلیه بیاضی
بسیاری بیاضی چشم مانند شکار تازه و خوش طعم
از نغمه رحمت در سید فاطمه را کف شکران بد این شکران
تو نه شکران فراق تر اپاشتیان از محبت شکران
فراق این شکران به نیت شکران و خودت یا نیتی
دل آویز چرخ شکران شکران که در دوزخ بود و نیت
برای

برای دوستی کرانی فاطمه یاران به نیت نیده بود و طالع
ملکات نیت بود و شکران نیت نیت نیت
کس بود و شکران نیت نیت نیت نیت نیت
آن یار و وفا دار آلام بخش دل پیروز نوکران شکران
والا افتد ار که شکران نیت نیت نیت نیت نیت
تسکین می شنایند طمع طمع نیت نیت نیت
تسکین نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
کس نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
بر آید و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
رزا افزون باد و نیت نیت نیت نیت نیت نیت
نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
ضمیر صد نیت نیت نیت نیت نیت نیت

روح توان گفت رسید و الباقی را غلظت شد
 خانه آباد شد و آن مهر بیگانه های آنوقت از
 رسته قلم خشک شد بیرون آن از آنکه خف
 قوتیست آن ترزین همان را از بود اگرگاه گاهی
 بار سال رنگارنگ میوه های بهشت ضیاء آورده
 پیوسته در بارگاه محبت گنجی دارد ملکوت حق الهوان
 درود نمود در بیدارم ایراد درستان راز که من
 تا کبر از قام قیبه در پرده از ربع بر شود قیقه
 دوستدارم چون منت به شایسته از مخلصان منت
 شایسته بگفتار کرد مخالف مرضی خود که کارند قطع
 رسته تا بیکم از آنکه مجوس بر آن نفس که ضایع
 اندران نبود استیاء دولت آماه و الواب به شایسته
 باد ای صفت حسی عیش مرا از در در در در در

اندر

از کرد تو آیت در ترزید بمطالع نام محبت افراخت
 روای آن بود هدیه رفتن آنکه که مزایا محبت
 مرهم حشر بود بصارت چشم نصرت چشم افروخته
 آنست که مواره بر خات مرت آیت با آورده
 به پیوسته ممکنا حجت صوری صوری شد ملکوت
 بنو نهال حرا قبل میرسد عدل که خود است طاعت
 شدت و آیت بود منت بر صفی حال خودی که شایسته
 مصرع بیک یا بدست از او که مظهر حیرت تا نقابت شایسته
 بجای در دستگاه مایه نوا ای جو فروتن اندام تا بر خاست
 که مرکب از شرف است انداختن منور و منکرت
 اللغزال خود را یا یال جمالیت خلق از پایی اعتبار آریا
 اصالح اصا دن افتاد است در ابواب تنه و تنه

برود و چون آن آری نظم محمد و آن طریقت نه ایچون
 فرزند قبا ی اطلال است که از هر غایت ملا برادریم
 تا طالب صادق دل از خیالات بیمه نکر که دلیل ناکامیت
 هائی نکر و اندر خود را رفیق حاصل علوم مضی نروم بر
 دست علم ترک این دلم فهم است شکر برین است که تا انکس
 حقیقتی ندارد نه می شناسد و این نظم تا طبع است
 نشود و مکتبی آن به که نامه ای این مخفی گم عمرت دراز
 مکتوب مطهره دست هدیه قیمه اخلاص و انحصار نمود
 که آن نقاره و دو دستان صطفی و غلامه غانده آن ارقی
 نش ط افزود در الفصل است که دست قف نشان
 سلطان خان مرقوم قسم خودت زخم شده بود معلوم
 اگریم کار متوقع تر است که امر و در دست قف

ایالت

ایالت و گاه موافق خواهش و بیان میانه مرقوم
 متفق گرد و عدم حصول ملاقات فرحت سبابت
 محض آن است که استیلا در لوارم مهذب و قف
 ندارد و ایام دولت کامرانی یکام یاد و نگار
 قدر و آن میسران سلامت از نگارم اعلیٰ عظم الاوقاف
 در انجام مهضم سبب دلان تنهام فی اختیار است
 اندر آنکه انما است که این بقیدت است و در باب
 محمد عبد الوهاب که بفضل تعالیٰ قریب استال خود را
 نیکو است بر الوهاب که در این نماید درجه پندیرای اجابت
 یا بد افتاب مراد بر دوش مرام تا بد کنونی تعهد و اور
 داد سالک است که تعداد مونس و داد محمد را در راه

محمود داراگاه دلا احاطه الامداد احد احد کلک
 گوهر ملک را محال و عدم ادراک بر هوالت الصدور
 اجل کمال علوم علم الما مکرر سلاسل حکم الحکما برگاه
 اکرام اولاد آدم ترور موزه غایم که در عدد و احصاء
 والاعمال کلام که در موصوفه بامروم عارض محروم
 الله محمل حال ملکوت بود ضمیرش آید بر باد که خطا
 منته خط و عبارتش که در قیاس آن فیضیت و سماء
 نگار من یافته بود فرشته رای که بر دوش که قدرش
 معنی است نواد افرای و ده منتها فانی کرد آید
 پسند خاطر آمد و دستار جبهی سده جیبی نوکری آن
 خلصه خاندان ابدیت نماید و تصویرت آنچه که ایما محمود
 بعمل آمد و دست اندازد محسوب خاطر نیست نقره و لون

نیز کرب

نیز کربیت... سطل محبت نامه اضطراب آید
 میشت نایب دم بید آمدن نوکری بر کار نو اختر
 زمره ملک بدالع کار شده نو و خیرت آفرین و نور
 آن عانی طرقت روزگار حکم الله نظم خدا کلک
 به بند و در بی یکتا یفضل و در ی که یکتا ی
 بودن موجب فرزند نیست محبت خاطر روز آفرین یاد
 حلت دهن خال والافرتت است محبت وقت
 نشان محمد خان رب در تبعاد و محسن عشاق آن
 مع وجود آن طالت آن آری فرخنده طالعیکه
 ایصال خسته دلان شکسته نال منظور خسته بیانجام
 مجامع خاص و عام بر داند حکم الدیاد و فرخ الدفرت
 خانه یقینی آباد میت آرد دولت دایما ارحد اولاد

در مقام یاد و السلام کتب یکدیگر را که در آن
 تقویم مفاوضه و محبت برای رسیدن به درج و جود
 و یکدیگر را که محبت برای نهم برای هر فرد معلوم شود
 از آنجا که مراد همیده سلم محبت است که در حق الله تعالی
 و بعد و آیام جوهر و زانی و کارهای مطبوع خاطر
 در میان محبت بر پایه رفیق میراث و در کارهای است
 خود را از میان دوست زار و اندر در محبت چنان
 محبت خالص رفیع الشان بلند مکان سلام است
 از پادشاهان و ملکان و خدای که لطایف بیانی و دینی
 در این باب است که در محبت حکم نمایند و وفا خانی
 خانه عیسی خود ویران نشاند و در محبت چنان

پیردانی

در محبت
 در محبت را انداخت است اگر چه آن محبت
 کلمات و محتاج به تقسیم کلمات بود و در این محبت
 بر پایه هر یک به دوستانه مرقوم نموده و در آن کتب
 صد اوقات است که در محبت ملاحظه حال این است که
 که محبت به نیامد بلکه به بود در محبت به هر یک
 که در محبت به نیامد چون از دل نشسته کاری نیاید
 از دست محبت به هر یک به نیامد به نیامد به نیامد
 تر و در محبت است که قطع ماکار و نشسته به هر یک
 کار ساز به نیامد به نیامد به نیامد به نیامد
 به هر یک به نیامد به نیامد به نیامد به نیامد
 به هر یک به نیامد به نیامد به نیامد به نیامد

لوح بر خنجر رسماً کشیده بنوعی علم یا پرچم به انگارند در آن
 و کنار نامه را انگار کلمات است شبیه تاق و مقدمات
 و تراق مخول شناختن بادای ملکه حالت پر در آن
 است اند این چنین که اید بر گد اگر کش غای اید
 محمد بن سید سحرهای دانی و معانی مودت و نگاه
 اخلاص کزین میان نام الکریم در خواست بر وانه
 حال رزمیکان و الاصلان همایت الهیه جان
 دار و مخلص حق را برین می آرند که در نمادهای
 و نماد است این بر نگارند که تو خیر خواهد فرمود فرموده
 لطف خیر از ناموس در لیل با فدا از دفاست
 که سحران میکنند و صورت دوداد بر آید و نگاه
 اخلاص که محمد بن سید سحرهای دانی و معانی مودت و نگاه
 در باب رجه مغفرت برادران بنام نیای لوط

والله اعلم

والا خدایا که کرده با تو حق عجب خود را
رهجایی نروده در مغفورت اگر تو جایی که من در دل
احوال و مقام کافه انام هست در بابش را البته
حیلوه و دبر را نیست بهشت بی شمار نروده و در شهر این
نروده و بر سر می خاک را آن رخسار که آیه آنکه سرافراز
که در ملکوت برای دینی تخریب ملکوت و جنت
مطهره و جنتی رزق جویده شود و بیاس صورت میسر
بشراحت آفرای بی لال ملکام سر در پیش
اورت بلام فی باو از در زانو بیال نرود
طلعت زان بعد در نال بی بعد بیست نرود
ببیند دولت حسن را بیست نرود از دولت
رست نرود از دولت حسن را بیست نرود از دولت

اسم کنایه ب خط کتابت
از ملک پسر عبد الله و بی بی
از زبان بهیاط نشان و دل نشانی
با بهال مرده فیلرم خامه رئیس و نام را
الکین گردناید در زمان محمود و آوان محمود و
فرحت آغوش بشارت بگوش کعبان
فراموشی فراموش رسانده مخلص را پس نعم
روح افزا خستند گردنید فرخنده هفیکه قدسین
گوهر آسم بر فرش تبار خسته فلک از نهایی
برقص آمده و لعل از غایت شادمانی به نور
جهد برآمده فرو - سزوار کمال جوانی او
کند پیر فلک بفری او و افتاب جهان تاب

بکمال شوق

بکمال شوق ذره وار بهر شش گزینار گردیده
وزیره رنجایشال مشتری آن یوسف سکن
جمال شده غرضیکه در نه خانه و کامرانی و شادمانی
و در هر کاشانه ترانه نوز و سرور جادو دایه است
الهی می آن تاره نهال به حسن اقبال را بکمال
صورت و معنی رساناد انوف حمد و شپاس
شانی بهمال و صوفی کمر و سپاس این و متاع
آن حمیده صفات بخشه منهای فرخنده جمال
از فرش صیف و نانوای بهر فرش صحت و کامرانی

طرود و ستار از بند لعل ازاد گردانده افرو
 برین مرده گرجان فقام روست که که این مرده
 آسایش جان است همد که اندک فانی
 دیرگاه سلامت داراد کتب صبا کوش
 جبری بدید شهبان است که مرده طرب از گلشن
 سبا آورد و غنص صبی خلیفه طالب بر بعد خیر است
 ادویه و صوف ختم معقول بهشت شادی و شوق
 بهشت و میاز و کتای مشهود فاطم عرفت مطایره
 که از چشم این بشارت فرخنده اشارت
 گلشن آمل و آملی مخلص و الی الوداد و نهارت

گرفت و از چشم این نوید

گرفت و از چشم این نوید سر سر هم پیش و کار
 دوستان را رخ الا و طروت نی انداره پیرت
 شکر این در احوای خیر اندیشان در جرح و جایت
 و انساب معهود بر دوش آر روی شان فیت کلم آنکه
 ذلت سالی صفات آنوالا فطرت و فقیه
 شناس و شایسته خدمت بلند است قطع این برا
 که دیده جز و بخت کارگی هنوز در قدرت بهت
 هر پان در طلب دوستدار ایمای فرستاده خیر
 اگر چه خیر خواه در خدمت نصیحت پناه بدادند
 میان محمد ظاهر که نصایل و کلمات لهجیان
 بامین خیر اندیشان ظاهر است بجمیع نام خوانند
 و تعلق ایام منقطع خاطر خود را منقول خطرت

بود و گفت میگردد اند لیکن از اینجا که خبر جیال
 ساز و در بنامه نی اختیار است میدان دارد که
 بدین گفته فرد آمد که کونینو یو یو یو یو یو یو
 جو یال جو مان محبت نامه میماند از که مطلعش
 افروز جان و مفضلش سوز روان بود رسید از
 واقع پاکناه آگاه گردید چنانکه اخیر و حشمت انفرادیه
 حلاوت زنده گانی نه چنانچه با نره شادمانی نه
 نبره گی افروز و صبح از مشاده که حال گریه و در
 شام از ملا خطه انیلال لباس سیاه پوشید
 و فلک را از بارش و اطمینانیت دو تا گردید
 و از چشم ملک خوابانه حشر است چنانچه نتواند

از کت

بدست در دوزخ ز رو گشت مهابت چون ابل
 ام در خلیفه نه نشست از طوط نهاد خاکش می باده
 آتش خرمن خنجر پاک به حنجرت باد کسب کرد انداخت
 هر گاه جهانمان را چنین حال شد در زمانی من دوستدار
 که توانست حنجرت قطع به تن چون شوم ز دیده ام گردیدم
 که گریه را انزبست انصاف ازین داستان آتش نشان
 قلم میوز دار گریه بان کانه سوز می فروزد از اینجا که
 هر آفریده اندیشه کوتاه به گریه بر تن است همراه است
 در نیصورت آن معنی شناس کار خانه نقد بر را نگریند
 اولاد خلیفه کرد و در سبب از ان عمره کانرا نشی و سبب
 قطع عمری اگر که مشغول شدی وصال صد سال بنیوان همه
 سبب خبر خیزش اثر و افغان به آن گل گلشن است

و شمعان قدس و انهای تازه بر دل نهادیم
 از بر تن موی و سنا و بیکانه کشاد و بیل ناله بخت سست
 ز کس عشاق و از چشم سحران مانند سوسن بکوه بر سن
 زبان از لعل و لب عقیقه و درین چاک زده در زانو
 غمزه نقش لاله از عایت خون غرق خواند و حسرت
 و بیل جوی زلف محبوبان بر خود بهینین کرد و بس کن
 بس کن که از تحریر این حرفم اندر دستم میسوزد
 و از تحریر این مقومم الم سو ز زبان شعله نامی افروزد
 بر اورم حکم آنکه بیا بس حیات دنیا مستقر است
 و عیش و نشاط این گنم رباط نایب ایدار را و بی آنکه
 آنست و منت کامکار را لب و رخ فروغ بخت نیز بخت

نظام

کمال دیر یی و سی مطلقان خود نمایند و کمال
 بیهوده او بایدار ماند و دریا که حجب بکجهش و ارم
 مکتوب استماع قیبه نامر قبای محمد بن کمال
 برین دهم آغوش جبین بنیان خلعت کس مرصوم
 شیخ عمید العفو ز نام و چند روی نمود الواب اطم دلال
 کشود فرحست را از عایت قرآن کلمات و درین
 از نمانست بحسم خار و کوه بکوه دیده ازین و آنچه بلور
 جفا داشتک ششای بنام دست نه این و آنچه بایره افروز
 در البتات افشا و آخر الماس در دستان راسخ الاغنی
 از خرع و فرخ که عادی است بجان صورتیست بایر اند
 و خیف و زرد و بر روح آن مرصم حسبه و دلالی که آرد

طایفه است که آن روز و آن کارخانه ای را در پی نبای
 حیات و نبای موفای به یک حال است که بی که
 منظور بارگاه محمد است شریعت آری فرمود که او
 و عمو و آن خورشید است به دهن و همان نرات است
 به عرصه است که بر تن خانه و آن عرصه است
 بعد از تقیم مری که به تقیم فو اعظم است که بی موقوف
 به نایفگان حاصل به هر چه که او را به پدیدرگاه
 از آنک عظمت و اطلالی در آنجا به سخت و قابل
 که گشتی کار هر دو که آن مردم به سخت و قابل
 به عرصه هم و عاریسان میرساند الفای که به عرصه
 که به خانه و آن عقیبت است که به این به تقیم
 اندر که

او است که بی غسلا بی موقوف عرض محمد به
 دولت و فخر و محال و محال به موقوف عظمت و اطلالی
 و او آن صحنه زمین و زمان میرساند الفای که به عرصه
 احسان خانه و آن ادب است به سخت و قابل
 موقوف عرض و آنکه آن که به سخت و قابل
 و الا جناب همانان که به سخت و قابل
 میرساند الفای که به سخت و قابل
 فیض الهی مورد کرامت است به سخت و قابل
 به این خاص و عوام به سخت و قابل
 حضرت شیخ حکمت روانی خاطر عقیبت است که به سخت و قابل
 خدا دای او است که به سخت و قابل
 به حسن و آنکه آن که به سخت و قابل

ذات حسن الصفات آن مرآت حیرت و طعنان کل کار
فرشته گان مبرح نور این شفا بخش آیین و دوات سید
حسرت علیل نهادن روزگار باعث سبب مریضی
بر دیار بادیه لیل الصبا و عوالت شوق اشمال کثرت
خاطر عبودی آتار سبک داند الفات پیر تایه بلند پایه
آن سید حقیقی و کبریه حقیقی انجا که بنین استظار دارین
حسرت و توبه و کرم ستمی هم فرقی اولاد و احصای لایم
العیان محکمت شرام بادیه فیروز لوارم و بزمی هم من
میدارد الفات عجب ایرد جان بخش و جهان آفرین
ذات جلوه و تزیینات آن سبک بصوری و متونی
پیشتر بالوان شفقت ممر حیرت هم فرقی عوالت
بیت نشان شایه ممکن دارد بادیه فیروز لایم اواریت

در

محیرت آیات عزم میبارد که الفات بر بادیه کار
حقیقی تان برادر جان بر این فرخنده سیر سادت است
فیض نریم جایزه شسته هم آغوش محبت در می کرد آواز
فید عوالت طول عمرت سبک آیین نور چشم باد در
فرمان میرج قضا تنوع ماست و می آسمانی از افق غایت
خبر و انجا در دینیه پایه غربت و انجا آیین دره مقدر
از حلت دار که دارند در سیدی نوریل در در مص اورد
بر لبع به طالع انقباض جماع با هم خوش را این دره
نبار را غفرین عرش برین نکرده اند برین فرمان عرش
صدور می سادت لولایان سر عرش و انجا آیین جانیه او
سرا اما عقب دار حصص تاک بر ملک الاطلاک رسیده
خبر می حالیه ان شرف و در دین فیض عنوان

چنین بیار خود نمود خفنی بود الی در دشت ان طاعت
 عنوان دره منور شد و منور بهر ایا به دولت
 عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 را منور شد عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 و عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 تبارک و تعالی بارگاه منور شد و عرش است کمر منور شد
 متالی نامین است و در دشت است که فلک از شوق خود
 در رکوع و ملک از دوق است و است و است و است و است
 میست از دشت عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 محمد را در عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 دارد و عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 اکبر است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 اقبال است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد

لنور

لنور جان بوسید به عرش عرش است کمر منور شد
 سوخته راه نیزی چون آفتاب به عرش است کمر منور شد
 عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 که و عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 سلطان منور شد و عرش است کمر منور شد
 عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 تبارک و تعالی بارگاه منور شد و عرش است کمر منور شد
 بنار باوج باه و عرش است کمر منور شد
 اکبر است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 نشین است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد
 لکن و عرش است کمر منور شد و عرش است کمر منور شد

پیروردگار علی عبادی جلیله الرحمن میسرانند الفایب
 کمرین فروریان یانی نثار عبد القادر الکامل
 متقیل عتبه شش زنده که حاجات معلای است
 بر حص استناد کان کشان سره مکان تولدانی
 رکاب صاحب علم و علمین که یابین مراد است
 روی زین است میسرانند الفایب کمرین فروریان
 عتبه شش اندیش محمد درویش ادب است
 و سبکی یجا آورده بر حص یار همگان ایمن
 آلوده محض ایدد لولاب سره کام تمام
 سرابا حق صاحب علم و علمان کمرین
 الفایب دایمی دولت اند طراز محمد یار ادب
 در آن است

و کمرین شش است یجا آورده بر حص یار همگان
 حاصل حست فانی میرسانند الفایب
 کمرین عتبه شش زنده که حاجات معلای است
 بر حص استناد کان کشان سره مکان تولدانی
 رکاب صاحب علم و علمین که یابین مراد است
 روی زین است میسرانند الفایب کمرین فروریان
 عتبه شش اندیش محمد درویش ادب است
 و سبکی یجا آورده بر حص یار همگان ایمن
 آلوده محض ایدد لولاب سره کام تمام
 سرابا حق صاحب علم و علمان کمرین
 الفایب دایمی دولت اند طراز محمد یار ادب
 در آن است

نوبت انجاء و این دوزخ بمقدار قدر لذت آرد و محبت
بطریق عقیدت منتال عبودیت اندر
بهر حق فیض اندوزان احسن بدست مومن
میرسانند القاب ذات حق ثبات
آن کاتف و قایق روح و اموال و رفعت حقیقی
مصول و مقول جمع الفضائل و سبع البصا اصل
حضرت مسیحیه پرست ترجمه از باب قبایل و کتب
فرداوی یونان عقیدت کتبیه در حق فرمان
اشکالی فیض نشان میرسانند القاب
باین اوقات معین که در این بخت کتبیه شریف
سبع روح و طایفه مجمع جزوی سعادت محال الطاف قدره بعباد
اندر هر روز یکبار بر سلطان راجع الی الله و ربی و ربی
فردا اطرار و راجع محراب رکن بر طریقه معتقد سلطان
توبه و زکات

عبودیت آثار است فرایاد صہر صافی
پذیر مبدل القاب قاضی مسند ترقی
وسادہ طلب انضایات بابرکات آن
مجمع ارباب فضایل و مرجع اصحاب دلیل
حضرت قاضی صاحب زیب گیر و زینت
باد و بہ تشید تو از م عبودیت و شہد مرام
عقیدت بحر صن باریان فغان استان
معلت نشان میر ستان کہ دار مجمع اہل
آن سالک متالک و معلت الصاف
حضرت قاضی جو باعث نظام شرح مہین
و موجب قوام دین مستن باد و بہ متہد تو از م

سبدرگی و تقدیم مرسم پرستده گی معروض نمیدارد
اعانتا عزیزی چرخ مسانی ز فکرت تو شیر
شعاع مشیر همچون افتاب لیکر لطافت
طبع گوشتان و طراوت ذریه منضاتان
آن نگامه آرای نیم لطف شتری و رونی
افزای عالم منوری لطف یختی غمزدگان
و انبساط پیرای و تشنگان باد و بحر مشرق
تام مشهور و خاطر عطر میگردد اندک خاطر نقیض
سبب قوا این کعب بدیع بمنع آبین
ایمانت نرسد فروشی قصب سخنان غیث
میان شمع غماست اسرار از بارگاه همچون باد

بی ارادت

بید از اشتیاق کثوف صغیر میگرداند
القاب تو جبه خاطر حافی اثر آن اوست
مجلس ارباب تقویم و شمع افروز محفل صفا
بخیم و انقب اسرار حقایق اشعانی و کاشف ستمار
و قیامی پنهانی محرم راز ذرات غنی مرقوم باد
بسر تر نیم صحائف و دار مشهور و صغیر بغیا نمود
میگرداند که القاب عمده نصرت ذرات رحمت
سمات آن منزه حقیقی و کعبه حقیقی مشفق فقیر
بهر مهربان حضرت عمو بخوار بر سر عبودیت
بکسان عقیبت بر در خلعت تریا بدیدار ازاد
تسلیات که سرمای سحر است مهر صفت

القاب و محبت و صوری و معنوی شایان
 چنانچه فالسبندگان رفت و عطفیت و شکاف
 معنی قدر و کثرت مرئی ام میان جوهر تبلیغ
 رسایل آرزو و قبول خدمت تراثر شکست
 معروضه منت میبارد و باغبان قضاوت در
 نهال آمال آن غره ناصیه سعادت قره باصره
 دولت فرزند ارجمند همیشه بر شات شایان
 خوش متروک شده یکبار صورتی و معنوی رساناد
 بعد تر قلم و عوارت مزید حیات که در ولایت
 معلوم نماید القاب برادر زاده صحیفه محبت
 اشک آن مجروده الحاصل و مجهره الشایان
 کمال شایان

سعادت شایان خجسته الطوار مرقوم انجاء و مطاب
 کوشش مقاصد دارین مرقوم باد فیرا و عطفیت و شکاف
 کوه سترایه اعظم رری مشربت براری آن
 منش کینه لغت بهجت افروخته بهجت افزای
 هر اتحاد منزل گردیدیم اغوشش منت به انداز
 گردیدیم نظارت افزای ناطق دوش مان
 گشت لیکن بخش خاطر خیرین گردید موجب
 نشاط گردید باعث اتحاد و موجب و داد گردید
 علم به وی این ناطق و داد و مطاب امر گردید
 نشاط خاطر انعقدن منت گردید عطفیت و شکاف
 منزل گردیدیم مرقوم قلم معنی رقم کشته مرقوم
 قلم محبت شایان کشته به لغت کشته به مرقوم

شده به رسم پذیر خامه رحمت شمامه گردیده به
 سید بر شده به مرقوم شمس نکتہ بن کر و دیده به
 بزم بنده به مرقوم شده بود مرقوم نموده و در تخلص
 حکمت طراز شده بود ایامی فتنه اشاره فرمود
 تحریرت به بخت تشبیه شده به قانون ترمیم که در
 طالع کرم و اورپهای و فیض تو همت القبله امان
 ملک منوال که جریان اوقات لشکر و شت
 العطاس است انتقام این محاکم مقرر و سکریه
 مسکن مانده به بخیر و در مسجده لب نشین معبود
 محازی احوال انوار مقرر و ضمانت الابرار
 و منوال آریخ سر زینس موجب کرامت شمس انوار

جهان آفرین

جهان آفرین است که از رش این مونس
 مشو حسیه و الهی است و فکر رحمان
 امید که مامول که مرجع که مترصد که بمقتضای خلقت
 خلاصه حرف آنکه شایسته دوستی آنکه محبت
 سزاوار القیاس آنکه لایق دوستی آنکه شایان
 مروت و قنوت آنکه اتحاد و بهر دین آنکه مطیع
 امید که این انشای جامع القویین آنکه
 و حسن خوابان این اطلاق بر قانون مشیات
 و فاعده عبارت میخورد و دوست میدارد که
 منفعت تذکر کاتب به بدعا بخیر یاد فرمایند
 تمام شد

Am
11.3.1911

ایں تہذیب کا سر بنیاد

	68	

هو النجی
محمد و زما مرد زبای طاهر اطن را که فیض طهای عمر و روز
قدر کز دست درو زما مهد و بر محمد مصطفی صلی را بد
عبده و سلم را میده گنمه بر صابر را را نقاب ز نوبت غمها
که یسیر بر صفحه بر محمد نفس نام تمام است گنمه نا حو کند
نقاب بند را را ملل بخبر لید بر رخا بیدر لب و لبه
و یغنی حد را وندی غنما و ی غنما ری فله حد را و
لغنه حاجات بخبر ز تو هم حد کس لیس را با ای الی
بوم را بدین لار حاجت مگیرین و فرزند دل و برین غنما

قصه ای

حاصل آید پس در این روش که حکونگی اصول این بود و هر چه
مل محمد بن ابی راه کرد و بر آفرود پس الله مثل او آید
و این اصول و بطور و یا تفاسیر تواند بود که نزدی می
بام حمله بر عرض ملک هم از دنیا می حمله شد
که نمیدانند از او گرفته باید که رسیدن بخوبی
حکونگی کیفیت این بی هم می شد که در طبع
حاصل آید بودند هر که که مدتی از این سوره یاد نمایند
که بخاک نماند و در تمام کن گوشت و استخوان
مهر بر آید و از آن سوره احباب منتهای صفا
مهر قوم بخود دهند که ملک و خشم از آن

[illegible]

سید ذوالکرم

روح المعانی معروضه فی روضه الحسینی العباسی محمد سلیمان
 الشافعی فی درجته فی الکونین از بنیاد شتاق بیدار
 صحت ایام حلقه خفا و عورتی نه با با حیات
 می یابند خطه قمری منشا بدو وصال رسانده از زور و
 با جود و مودت ندید که در هیچ ساعتی و لحظه فی الدن
 از حزن و آلمات گذشت بگذشت و حال که باقی و در دست
 مدح و ثناء و کلمات را در مثنوی و کلامی که از زبان
 و ترجمه حقایق می دهد که حیرت مند نموده و طبع و تخیل
 مرئوسه ای این کلمات است برای ایام و عرصه ای
 صد و فخر یافت ایام و عرصه ای که در میان
 عین و احوال انوار و در و بیانی شنید از بی شکری
 حاکم و انوار و عرصه ای که در میان

منسوب درین رتبه که کتب صحیح و بیاض و بنام شمس
 و سار و سار که کتب کهنه و کهنه و کهنه و کهنه
 را بد که خوش آمدی بقدر که در علم و علم و علم و علم
 در دست رمانه با سار و سار و سار و سار و سار و سار
 نشسته و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 که در علم و علم و علم و علم و علم و علم و علم و علم
 منسوب که در علم و علم و علم و علم و علم و علم و علم و علم
 نزد ارباب و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 امان و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 اعطاء و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 منسوب و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 که این سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 حد و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 ملوک و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار

ملوک و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 منسوب و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 در سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 خوش و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 بقدر و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 اگر و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 ملوک و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 بطور و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 امان و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 ملوک و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 بر پایی و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار
 فتنه و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار و سار

ایستاده و اگر در حال فسخ است آن حواله بایند در مانی و
 نوبت است بجای فاسد شده مجلس و در صدد جمع
 بر مقرر محرمی که از بدو حاصل از عدم ابرار است صدر الدین
 سلسله صفائی از عدم صندی عمره زبانی و در وقت دین
 در وقت فخر از عدم صندی علی الدین و در وقت
 در وقت ری بوجه اسب و غیره و صحت که فخر از حسن سلوک
 خدمت از ری و شکر گفته اند از طالع برین و در وقت که
 وضع شده است خود است غایت که در اعمال و طالع است
 این ممر صورت بود که رنزد و در وقت که مکرر است
 کار حرامی در صدد شنبه بیام و در المصام از عدم صندی
 و چنانچه خود که از سر کار طالع سنی حری و در وقت
 که تا انوار حرامی بال کرد و از سر خردنا اید الدین و
 و طاعت اید نموده که به هم رسیده است که تا ممر و در وقت
 حور شده ماه بر لاد و در بی و طالع صوره گاه

دلبر تو را

دلبر تو را و در وقت مجموع با و قدم شای قریح
 حیات و خوش وقت بر صورت و عباد و در وقت
 و عادت است شایسته در وقت از سر و در وقت
 قضیت نام و در وقت و بیکاه ریده و عباد و در وقت
 خلاصه مر حرام و در میان و در وقت علی الدین و
 از سر که در ریده و از حور و در وقت مضمون و در وقت
 و از سر و در وقت و در میان و در وقت و در وقت
 معصیت و کاه و در وقت و در میان و در وقت
 که نام و در وقت و در میان و در وقت و در وقت
 و در وقت و در میان و در وقت و در میان و در وقت
 از عدم صندی و در میان و در وقت و در میان و در وقت
 از سر که در طالع سنی و در میان و در وقت و در میان
 معصیت و در میان و در وقت و در میان و در میان

در این ایام که نسل لاله حی که دفع محم دارند
 به شنبه یا ز قفسه ارمغان العزیز هر چه در سر دارند
 که نمونی و ساری زان بر عورت از دکان محمد
 رفیع البکر کانت از خزان اقصای متفاهم
 و این برص که در قفسه رسیده درین حقه در داخل
 در رتبه دلالان حواشیه شده و نورس بگویند بجای
 قبول و دینیه در غنی برود و آن کو سینه و دینیه
 الهی عمر کسوف یا نیده که سقا به سرای در برار
 بگویند رفیق کما است سکا به عموالی آید
 شتر ز قفسه کانت و حطت و نور سکت
 حلقه عملها و ایند کما الی نانی و رماده از و مجوی
 لوده علمی و اندوادم ، معنی الکرم شنبه محضی مال
 دارند و رفقه سجد و سجد و فضلای که سجد و رفقه
 مد محمد الکرم است جب انما بن زانان در ملک
 حرم ملک سار

حرم ملک سارند سوار حی با و منفرد است که لاله
 در دلمان حرم زینا مکه لاله که سجد و رفقه
 بر آید که منی نیست برین طلال البکر حرم زینا لاله
 نوحان در باره مومی لاله منزل مسوید حرقه
 و الحاح حواشیه که در که صورت برین عورت
 و لاله که حواشیه در حواشیه و حواشیه و حواشیه
 راه لاله نیست عدالت لاله که لاله
 حواشیه که لاله لاله حواشیه حواشیه
 و سکا به منزلت کرم من سقا می لاله
 حرم حرم حرم حرم حرم حرم حرم حرم حرم
 بوده در دست نوار و دینیه که در شنبه لاله
 فلک سر لاله حرم حرم حرم حرم حرم حرم حرم
 طالع کرم است که سر سقا حرم حرم حرم حرم

گوید که در این زمان که گویان را باده و خمر
 همه عالم کوز و غمخت است و در این وقت
 که نشو و نما و کثرت برای عفتی که حاصل نماید
 ما بسوی خود میگردانیم و از سر فراموشی که از کار و دل و کس
 و همه داری شریف و اصدار میوه بود و در کس که در وقت
 که بعد از آنکه در دین خود و در دنیا و در آخرت خود می داند
 که در این حور و شادی حاصل کردید و فرمود بود که
 فعلت و محال است که بگاه محمد و در یک صدای بجه
 ملک و مومنی که در فرار بگردد که ما بحال در
 دل در بر خود و در یک صدای که در دل و در اند
 که در این طرفه و کس که در طاعت و توحید
 و در این عوده و در یک صدای که در توحید
 که در این عوده و در یک صدای که در توحید

طاهر است

نام کمال بری تمیز و در باب مروج عوده و در
 که کمال بری تمیز و در باب مروج عوده و در
 نشسته با مردم مام که در مکرده نشسته بود
 اگر و در این وقت که در این مام که در مکرده نشسته بود
 و این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 بهینده و در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 عوانی مکرده و در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 صاحب کمال و در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 که در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 که در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود
 که در این مام که در مکرده نشسته بود و در این مام که در مکرده نشسته بود

مقدمه زنده گشتن به بارگوده کشته می برود زبانی
 رده گدربانان مرگ زور و زبانه رفته کند هر چه
 حسد مکر و مکرند نفع از مکر هم احدی
 این است که هر چه می بیند هر چه می بیند
 بنام عالمی نیست سود که گشت سار و گدازند
 رده جوی نفع توقع مکر و نفع که مسوئی نیست
 سوز زنده گشتن سلامت و لغایت هر چه نیست
 ششها نیست مکر و مکر نیست سوز و درد
 و رحمت که دردی بوده که هم خنای
 درج محنت بر هر چه نیست سار کافه هم خنای
 ناورد و نهالی بارگوده بنوعی در طیار
 آل کل که دردم در گشت هر چه نیست

معمول آنی جمع مکرر است بانی تلخ نموده در
حرکت حرکی کشوده کمال لطیف و لطیف الهی که
سده متنی که قبیه که به محبت سرور المکرر
کاف و ادراکی که به استغناء محرومی مکتوب
و کعبه که و مفاتیح نور بر آن طبع و ابرار
تحریر مبدع شمه اران و طومارهای بانی بود
گروه که در محبت پروردگار بهای و حرکات
نزدیک و محبت محسوس است که در عین کمال
محفا بهیروز و زلال نام و حرکت و محبت
مکرر است و مفاتیح و اسکان مستند و قادر
الکرار فرزند کعبه سرور در استغناء حرکات
احمدی و حرکات و زنا به محسوس بود

اربع غمزه است در ران در بهانه حرکات
محسوس نشانه بهیروز مع سلم حرکت و حرکت
رای در مبدع و حرکات در استغناء و حرکات
بررکان و بن بحر حرکی در کمال و حرکات
و محبت و محبت آن نور و ابرار و حرکات
و بهیروز و بهیروز است پرده و دوری
محسوس و رفع گرد و حرکات و حرکات
معمول و در محسوس و حرکات و حرکات
خفیه و محسوس و حرکات و حرکات
است در حرکت و حرکت و بهیروز و حرکت
عزیز و حرکت و حرکت و بهیروز و حرکت

در مختار گشتن بر آوردن حواصی عند الزوال
عدد و عدد مشتق فیه فرغ فرج روی از هر دو در
براه طالع و درین صفت بر نور و خورشید
صبر و در دفع غم الم حواصی درین صفت
که سر رفته از غم با غم فیل درین از حواصی
حواصی درین صفت بودند مده هم کا
بر دگمه بحر از بدتر حواصی مبنوی
که حواصی درین صفت حواصی درین صفت
و غر از غر حواصی حواصی حواصی حواصی
ک حواصی حواصی حواصی حواصی حواصی
مواز حواصی حواصی حواصی حواصی حواصی
ک حواصی حواصی حواصی حواصی حواصی
نشی حواصی حواصی حواصی حواصی حواصی
حواصی حواصی حواصی حواصی حواصی

حرفت باصل خود نمودم قرار خودم مقرر نمودم
 که در بیل نوارید و باجمع همه بزرگان که مراد می باشد
 بیابان کابل بنیاد گماشته حال بدو را سپاسم و ادبم
 و در باب صاف من باشد محمد صام ولد خود خدای محمد نور
 سائن محمد بدو بر گشته و اگر خود روزی داد و داری کنی
 محمد آید بنده صاف من باشد از این بر گشته کن بر آید محمد
 گوید قتاله بیارح شهر دهم شهر صفر المظفر عبد الرحمن
 ولد عبد الرحمن سائن محمد کابل لغوی مکتوبه سما
 فذلک انت من ذلک سائن محمد من ذلک اطلاق محمد
 حرام گردانده مطاع من مکتوبه مکتوبه از خود محمد
 از خود مطاع مکتوبه و غره مکتوبه مکتوبه مکتوبه
 بمن سبب و اصل شایسته بعد از خود و عمو می

نمود باینجه است که در پیش به و فرستاد
 در روزگار و در هر یک نمود فلان و لذل فلان
 بر این که هر یک طبع برین معبود نه در نه و از حق و حقیقت
 خانه بار محمد و محمد و در هر یک حق است و قائل است
 برین فلان فلان فلان حق است و حق است و حق است
 مستحق است که هر یک است با برین با حق فلان و لذل فلان
 با حق یوزخ نواری نواری علیه که حق است و حق است
 در هر یک است ای یوزم المع بر این که هر یک است
 در هر یک است ای یوزم المع بر این که هر یک است
 بالعد و به به حق است فلان و لذل فلان و حق است
 حق است و حق است و حق است و حق است و حق است
 که هر یک است و حق است و حق است و حق است و حق است

مستحق و حق است و حق است و حق است و حق است
 بر این که هر یک است و حق است و حق است و حق است
 مستحق و حق است و حق است و حق است و حق است
 فلان و لذل فلان فلان مستحق و حق است و حق است
 و در هر یک است و حق است و حق است و حق است
 حق است و حق است و حق است و حق است و حق است
 فلان و لذل فلان فلان مستحق و حق است و حق است
 یوزم المع بر این که هر یک است و حق است و حق است
 قرار کردم که ای یوزم المع بر این که هر یک است
 مستحق و حق است و حق است و حق است و حق است
 بر این که هر یک است و حق است و حق است و حق است
 مستحق و حق است و حق است و حق است و حق است

نین حواله لطف جمع فلان رگنه فلان ^{برای}
 که جمع کف درون شایهانی ازین بهای موری
 به ده خوش به یورن ازین حلقه ظاهر اندر
 در قلم در قلم حود آوردم منسوخ کلمه مدد
 در قلم حود در قلم اصل نخبه سر می رگنه
 به حجاب فیاله از فرار کرده به صفت خود
 نغیر خود صورت ولد به صفت بر لکته
 سالن مدد کابل بر امیر که سر خود به نام
 کار ساهی نام ملک کابل ساند و بر
 به جمع کف درون حواله عفا نه خود
 از درم ناکا کبینه نیت سر و حود بر یک

فایده

کار ساهی آگاه گرفت نام کابل
 معلوم کرد برای روکش نامی نماید و بگردد
 از علوفه و مع شود و درین ازین رگنه
 مایه نغمه حواله حود و درین حود
 حواله محمد نغیر حواله لکته حود
 حواله سال سر کام منسوخ فایده
 ازین نغیر حود که فرود به حود
 حود نغیر حود و نغیر حود
 به حود سال نغیر حود
 حود نغیر حود که رگنه
 حود نغیر حود که رگنه
 حود نغیر حود که رگنه

حوله عید زید ناحی سحاب روزی فرزند
در بنام بوی شتر منور حتی بخن طار و فرار
گروه بر غایت خود حوله محمد و حسن
محمد بر اینچنین که و در الصغار نام مردم شرف نام
سلم الله عفا له ملک فاص کینش از راه
که بگویند بر خا در و در ظهور خود بود من شیشه

تخریر بر این نام

برین نیند فیمین

ارو است کین

فلمین به محط

لکلم کلم کلم ای پسر لیلی ع صناع و موم بی صبر
بسم الله الرحمن الرحیم
هو المراد

حمد و سپاس بید و قیاس سزاوار بارگاه ملک که

خیزد به ملکش توفی الملك من نون و تترع ملک

نیت و بال و روز و الاصل بر منابر زبانهای جمع ملک

تاریت و سکه سلطنتش کاع شتی ملک

الله الحکم و الله ترحم بر درایم و نایب کل مخلوقات

در مباح و مباح جاریت و سلطنتش مکنون از ملک
نزل است و سلطنتش معلن از ملک انفعال اول ملک
فی السموات و الارض و عرشها و چین بکرون و نظم

بود و نبود آنچه بنده است و ایت باستان نیز
 نیست که بیت در روز نامحدود و نامحدود و سر و پا
 حکم مقام محمودی که آید بلند پایه دار سنگ آلا
 رحمة الله علیه قطره ایت از چهار و مایه شققت در حجت بی
 نهامت اود کلام معجز نظام لولا که خلفت اخلد که ایت
 اند انوار ششوی فک کمال محمد کمال تا اید هر چه هست
 با ایش نام او نقشش است و علی الله و الصلوة اهدی من الضلال
 المرشدین ابی بعم الدین ابی بعم کوید کشته الدنم و
 لعلها فیض الجفر غریق کبر و کینه ملاطفا و الله خیر المدله
 و لوالله چون سوره کردار اشرف دار نسکی پرده
 فرضه آثار جواهر با ایزدین چندان بی عقل و غیر از
 متول ایت پر داری بی شوز نمائید تمام مباحثه ملک
 و خواست نمود که رفته چند ضرورتیه دانشمند

برای

برای بر خور دار حجت ایت نماز و زنده خوش و بدیدار
 محمد رسول معروف بر نشی در طول الله عمره نور آید
 الله علیه ترمه ملک بدخت ملک سر و پا
 روشنائی او شود در اندامی حال سیکر خطاب
 انبای زمان و غیره هم باشد هر چند ازین نادان
 غیر از دیار و وطن و نهامت آن نداشت که
 خود را و زمره نشینان روزگار شاد و در وضعت
 ایت پر داری پر داری و یک زمره سرکان سر باز
 دن مناسب ندیدند تا نخل بر بند بدار نشو و کفتم
 بدست آوردن و بنمایند بهشت یکی رضا تو زنی را
 بنهار قمی چند نامرلو چون قلم از خود ترا نشد به بخت
 روشنیای به ملی نموده انناس از معنی و سبب
 رن ادا ایت که خار و شمشیر را بهار سکی بدید

مرید خوت نزه ام بدلالی در کوشش بندش خاوس
 عثمان بنی را شفاعت خود ستخته دیده عرب سبک است
 من می واطع فاحظه علی الدان الله لا یضیع اجر المومنین
 ای نور چشم جان وقل بالچه وای جان بجان چون
 علم وازی وولی دل بالچه وای جان بجان علم است
 بهر مرتکب علم شایع سترتر از علم است یا در سترتر
 بالچه وای جان بجان بی علم وای جان وای علم وای علم
 با علم ملک کوهی بالچه وای جان بجان روز نشسته غلام
 صبا و در هر علم آفریننده تا واری از هر بد ما چه ای جان
 بجان فریب و و حکم گدان چون با حال علم کن یا جانبدار
 صحبت مکن بالچه وای جان بجان در او ترا حق مکن
 علم است و بد فرخنده بی بی علم وای جان ترس نبی

مالی و

بالچه وای جان بجان لا اقران حدیث و فورا
 در وین رسته تر از هر بس نظم و شتر آری کجا با بالچه
 ای جان بجان لا مشق و خود کور سر و سبق و کس
 روز و شب بر حق لا میخوان کتاب مهم و من
 بالچه وای جان بجان خرز و نه ای جان لا
 برگشتن و بی جان همان لا علمت نبود از الامان
 بالچه وای جان بجان سپید عطای کوشش کن
 ساعز و زانوش کوشش کن لا در هر کله بی بهوش کن
 بالچه وای جان بجان بعرض ناصیه سایان عتبه
 قبض مرزبه حضرت پیر و سبک رشت پهای ارشاد
 در سکان و دم خلل ارشاد علی معارفی ساینه بدلال
 برساند که همه خادمان مهور انجمن ملوک

در دمای جوت پاران و مینان بدای حلاست
 بعد از بقیه اثر شرط ضیافت و صفای سوا و صد دریا
 آستانه فقیه آستانه و طب انوار صیدی زنده
 العارفین حضرت شیخ نور الدین ولی قدس شرط
 آن عزیز دارد از بهمان راه بدقت آن عزیز نم خواهم
 رسید زیاده عزیز از شوق چه بر طراز صحنه و در
 محفل با ای کرم مت معنی بی کمال خیر و نعمت
 کسی بی کمال یکم و بعضی بی توفیق رو بگردم چون
 من توفیق مجبور الحمت سراپا عذر و تقصیر
 بار یا فیکان محفل نجابت بدست سبب
 ولایت الکسب بر شدنی محدودی نمی دوم الانای
 طلال نهاله میرساند که دور از حصار نفس را
 از مدت چهار روز عارضه سرسختی برطرف

گشته

گشته هر چند شیخ حکم نورانی فایز کرده و در
 گشته در حرارت نرغوی کجاست کسب و کمال
 اودم زبانه در گری می آفریند اسرار
 نوبی تحت اظنه ای حرارت مرعفت
 فرماید یار شیخ خلص نیاید محفل کمال شکای
 غافل حاصل شود بکفر تا که نام خلدی از ریمه دروالم
 روح و بد در صورتی که بدو بناری اندزم باشد آستانه
 فرماید که در آرای آن مقفّر نخواهد بود در راه
 چه عرض نماید ساینه ازت که نماد از سر مایه
 الله کلّم ابدا خاتم العوالم فقط صفت
 محفل صفت ممکن بوده سده است سرای کزای
 آن محفل شکاه در عین نگرانی رسید بر عین
 مندر چه آن موحب اطلب مدح خاطر و دیدار اسرار

خیر ملک اثر عارضه است که فحمت ساندن
 چنانچه باده طاهر تران مشوقی گردیده چون از دور
 بوم بخت میوه بد خواندن هم خمرات ملاخرا
 محبت الغفران سوارت سوده شد ان الله تعالی
 شقای کاملن غافل بعبور خواهد رسید بنمود بر کاغذ
 نوشته سجد سجد سجد سجد سجد سجد سجد سجد
 وسته تعلق خود بر نور باره نوشته ارسال در شسته
 ناسته روز مهراز ناسته ناسته ناسته ناسته
 روز خمر کوه خندی بختی نکرده یا چند نکرده
 سفید بام صام و یا صام تمام سجد خمر خمر سجد
 عونت اسعفت فحمت الکون بکن رای مشوق
 حقانی حضرت میران محی الدین شمس شمس
 عیب انقاد رخصتی زحنی الله تعالی بحمد صانده

تقیار

تقیال و سحانه وجل سحانه و عهد حضرت
 عالی حضرت برودی آزار است مرصع سجد
 بعضی شفا و سجد سجد سجد سجد سجد سجد سجد
 واد حجت نام از نو خمر مقام اطلع باشد باده سجد
 بعثت یاز واک کلام می ورم و مطاع مختلفان
 وادم طلب کج بر عرض دعوات واقعات معروض
 مبارک که حکم باین حالات اسن محفل صحتی بر سجد
 جازیت اجودت سجد سجد سجد سجد سجد سجد
 سجدی و سجدی سجد از درگاه محی الدین سجد
 عس و برای مهر اکل و صرح روشن با بونکه بوم و سجد
 دو از سجد سجد سجد سجد سجد سجد سجد سجد
 راه مقرر است در خدمت سجد سجد سجد سجد
 میرو که صبح ده رویه سجد و سجد سجد سجد سجد

حاصل رقمیه بحدیست و ستادیت توفیق کفر و ایمان
 نواله نقل و کتاب در مانند ملایم تقصیر شایسته
 جزو رتبه با حضا و نام مهربانی فرما بدو اگر چیزی از او
 باقی ماند غیر انجام از خبر نور چشمی و احوال هم عفو
 سر و زلف را بدو روز شنبه دهم ماه مذکوره محرم مطهر
 با صدوم راده تشریف شریف ارزانی داشتند
 طبعه یار است محکم با نفوس ممت پرورم نور سازند
 که محال توچه است و مجبوری است تفصیل در حقیقه
 نبات مطهری سه روزی بر دوش رحمت سراج
 الاهی و در کمره و نقل درخت عوران کشتن
 شایسته باره کشتن بجز در یک یادام امار و ایمان

کمال داد

بجز در دالو بجز در دالو بجز در دالو بجز در دالو
 نواله نقل و کتاب در مانند ملایم تقصیر شایسته
 و از آن نقلی نموده غیبت فرماست که ملایم
 آن که بر چه باقی ماند بجاست نور الله و اهل
 بنار و ج و مهربانی آن محرم کشتن کرده شد
 معاف فرما بدو و السلام برادر از رحمت کمال
 سوره النبی بجز در یک سوره و احوال
 اشیا که خط رسد در عین نکستی پیر نور و در اندک
 و خراج خرد و جزیی حب اله سرور و مع حسن است
 و نفعی و شرط خدمت و موافق هم با نور چشمان برور
 دهم که شایسته است و علم خود را تا نسبت میرسد
 از خواجه نور الله ملایم نقل آن حاشیه
 نقصد از غیبت و غیبت و تساهل به ملاطفت و در

اگر در چرخ شمع با این جانب دایم باشد
 پیش آن ملاحظه نماید که در فکرم باید آورد
 فیصله و در حسن مطابق ترخه صید سبک
 حشری کشته مهر در پرتوب بر یکل مرجع الدجی
 قوه بره قوه قدرت بر عقلان رزق کفایت امارت
 و غیره در بره قوه و مادام که در نور و اکی حلی
 با جاد صا با نور محروم کشته در شوق
 محبت در ضمنی مد طبات می جادای مرا کم
 مودت و امداد من وارد از من محبت در مضامین
 بر برای صفت اسامی محبت مستور ماند در حال
 این شحبت اعقاب که نودون جزیره محبت باز

نور

محبت حمد و شکر این در مقابل محبت و محبت
 و تندرستی روحانی آن دایم تر از محبت مسرود از آن
 بار سنگ از خود محبت در محبت در محبت در محبت
 سح کابر تمام پیغام با دایم در ماند را بغیر مودت
 کعبه غیر از اشتغال کعبه امر دیگر بسا در اندواید
 است که بر خدوت کعبه شکر در محبت در محبت
 کعبه محبت در محبت در محبت در محبت در محبت
 رونق افزای کعبه احسان اید در ماند از باران دوقان
 و جهان شوند با انکه کعبه در محبت در محبت در محبت
 من با بغیر ما بند هر چند در محبت در محبت در محبت
 خالیه قوه در محبت در محبت در محبت در محبت
 محبت در محبت در محبت در محبت در محبت در محبت
 از محبت در محبت در محبت در محبت در محبت در محبت
 برای تندرستی و امری و مراهده تا فرستاده بفرست
 آن مختص را از نور طمعه محاکت و سرافکندگی بفرست

که قبول آمد ای عذر شریف و اگر کاری بازی است
 ای پادشاه باری آید با شرف آن مبعول قزاقان
 که از این و آن باری نام حوایر رسیدند با احدی
 جدر و بی با نظیر مخص نهانند که کمال محله
 از این آمد نهانی عفو است از زیارت آسپه جان
 جوای شرف کشته شد و تسلان نایل شریفه اند و حوای
 که در زیاده چه عین دید غنفت و عطف و خلوص
 با محمد و هم کشته شد و شوق غم الوداد و سید
 بعد اظمار لوازیم شوق فراوان و اثر کار مرا
 بی پایان مشهور ای نود و آرا باد و در اردو
 و خیر حوایان و غیر از مدت چهار ماه مانجی بدر
 و سر و سر آمد بعد صلح با بر سر حد غفران و خیر
 سر اسلیم و خلوص و شوق و تاج و خوار و داده و الا
 می و دار که با وجود شوق و اشتیاق کار فرمای فرا
 موتی نشود محمد و نه در قریه که چند روزی است

شرف

شرف بفرقه و دیگر ادویه و فتح شرفه که دیده
 ظاهر شد و الله تعالی بهین که کسبهای کامل
 یک باید بفرم لوزیم است با بامراه رفقه سری الحرف
 حوایر و چند روزی است بهوانده مع اخر
 خانه نباید موی قلمی خواب معین نه سال حسنه
 یک نهانی لوزیم نسل رسید خانه مرود و با
 محصل مهران من فرستادن این قسم را مناسبت
 بعد خط ای که با کثرت فرستادن که کثرت
 حاضر آن محصل ضعیفی بطور رسید از حجت کثرت
 و حجت برادر بخان برابر محمد سلم بر سر
 مطلق کثیر الاعطاف سلاطین و لوزیم و لوزیم
 فراوان خدمت کثیر السمت معوض ممدار که حالات
 این معفر الخ خدمت ما حالت غرضه الشوق معروف
 عاقبت اجعت ممدار بهجت و از مسج رای که خاطر
 ظاهر از مکرری بوده کثرت محمد که محمد و الله

حفظ ابروی و جفت دار بی آن محرم از نیک
 با ای غرضه مست مروت او سحرانه حل نشانه
 نرود فالگوی است احاطت رسانا و مواریدی
 و صد خرد از سه سید از حسن جود لاری بالود
 فتنه و حس لامه حربه ویر صدوق با صفا نام
 گناشته نرفت که از فر مانید مکن از اسرار نام آه
 محبت حواد رسیده چون درین نام از سبب
 بارش برت سروت سر ماراه بخ جزات در
 مرصاد آن نکره معدر در انداخت و الله اعلم
 سمن در راه امل رشتن مقصود هوامید شود محو
 با خبر نکرده مقدار سی کماوه انگشت و سحر نشانی که
 حکمت است بار با حش و سینه از سحر است
 قبول هر مانند سحر حش که جوهر جاری
 سید مبین اندر سحر در غم سحری مکر و خشن

بدرقه

بیت مقنه طیار شد معرب شمان ست ابرو
 حواد داشت واکه از ما سر حیدر در اسر که ماه
 رفته کلفت فتنه سنگ بود در اوایل بهار خربده نظر
 حواد کدر ایند فوج که از مکارم اخلاق است که
 بهین و شور بفرمانش باشد و امور نموده
 خدی که لایق این سر خراب است با شومور نموده
 باشد بهادر انعام آن تاجی جبهه بند دانی شده
 سرافرازی حاصل نماید خرات خدادست طلب
 غنای حش بر وزن محض صیتی محله است
 اعضا که کتایر سحر لافعال محمد فخر در حفظ
 ابروی بوده شاکام و معنی المرام سید مراد سید
 کسر اعضا سید از محو ای مصابین نندرجه آن که
 امین بر دل مهر نال بکسر نیت مرسته محمد
 مقصود رسیده سروت بیمار آمدن تعایا آن جنبه

افعال را حوای خرد باد و لوقی خدمت پرگان زیاده
برین کرامت کناد در همه جا در موبو بر قدر که می
بکار رود موصیج روی آن فرخنده حصه است
مشت سلیج و موصی لایم زستان برار حوراک
خانه آچه طلب داشته شود یا بد که بقدر ذریع
روغن رنودیت حوراک موصی و سینه برت عمل معص
دو کوره آنجا که قبل از سینه بود اسطر آن تا کب
بود از ریح دارنده مبلغ یکصد و بیجا رو سینه یا نقد که
مزادی بدیت ریحان بیخ ارشاد انشیشه درل
امعا و حوراک سینه رسید آن بقلم آرید و ارجح
حوره طمخ حوراک جمع داشته بر حوراک سینه اهل
بر کمارند در مدد طمخ آن با سینه و از حوراک سینه
پشت بر کمار چوب بود بر حوراک سینه حوراک
عند از سینه طمخ لایم عمده بعد عوارث کار داری
ان شخصی سینه در اروضح مابدر فیض بوفت و سپهر

ادامه شمشیر کرد

روانه شمشیر کرد و بدست ملاقات میرا صاحب
مطالع متقاضی صروریه خود را کوشش زوادی صروریه
بر باب اجانب مرموده نهایت مهربانی بوقت
میدول داشته در سوز که لوقی بخشیده بود با لوقی
میر صاحب ملازمت سوز در اکثر اوقات از شرف
گمردیده تمام اغراض و مطالب بعرض عالی رسانیده
بعصده رفقه بهر محصل و بهر سلیجی برای قانوقلویان
که صدایان پر کبه علمی نموده و از بابت روم محصول
نهایت تقدیر نمودند آن نور الاضمار خود موارث
وده به نموده حقه در آرد بر جاله بمحصولات قابل در کینه
باشند در جایار السحت تمام مشغول در کمره در عرض
چهار روز بقدر دوسته هزار خوراک سلیج طما رکبه
یکدارند انشیشه لایم سینه سم بعد یک سینه حوراک
شونده بصدر و زن آردده یادداشت اکوید و زن لایم سینه

و کجاست که از این رو آورده بغیرایش دو صحر
 آورده مامور سازند اگر دندان اریه بهشت آسمان
 کسده نشود بر قدر که غریب و طویل که غریب طویل
 سطر کشند فرخواران نزد مدست حواسند
 نشود که درین ماهه آن نور بشم بدر نعلانی نداد
 ملاقات آید در آن طرف نوال آید بشد که طاعت
 طر خواهم بود بهشت را پس کوه صند شوق بهشت آید
 عدد و از دی و حج کن روغن سفید برادر سر راه
 دندان جفت است اندر روز در خانه حواصیه صحت
 خوار و خدا فضل رسیده بر سر است برادر خیر الوار
 حس است را ناکید باید کرد که است ترک و این از
 محمود و حوض بر صفا خیزد و پیش جود آورده ندارد
 که محبت سستی کشی صلب عدد قبیل خوار است
 فتنه شد که روز حج کشد که نیندازد از ارمالی
 زیادت است که بهر که عار و بارش نور است

و یا فکشتی

و بی خدای سوره خواهد آمد باید که آن نور اعمار بعد
 میو از دی و خود از برج پستی و سی خود از برج سفید
 است فتنه و راهی کوه سفید چهار شری چهار سن و سن
 سفید و همه میباید که بگذارند که وقت حیات بخاجی
 بماند و شفق داران را از دنیا باید نمود که در رخ
 جادوی و دامن از محمولات ملصق نشود که باز بخت
 آن نعمت و آنهاست مبادا مامور در اعراض خواهد شد
 نزار شوق چه بزرگوار و انبساط هم حفرت قبل حقیقی و ام
 نکی و ماله سدا و ای بیست مراد آن بندگی بی پایان
 بهر صحن میرساند که در و در از راه ستای موصوف
 سر بلندی است که نرس فرزند و بهترین خلد مان کرده
 از صحن بندر چه آن محجوب دل این بندگی باغ شکفتی بدین
 محمد و شام حکم لازم الاطاعت سوار شده دیده
 ملاطفت محمولات نموده و فصل بر و کار دیابال آن

و یا فکشتی

چنانکه مال شامی حاجا بدو رسد
 از قرار واتی هم رستلیده خبر صد
 حکم است از یک جای دارد است
 الش ما به آسم در جز آنکه در قابل درو
 رعایا را بایسته گرامی گفتول و زو کنه سینه بجوم
 روز بقدر سینه در حور و در روز در حور
 در آمد خاطر مبارک ازین مقدمه جمع دارند
 فرمایش برای نیز ازین و دیوان حکم
 عنوده بود در مفتح به درم از هیچ در خانه خفته
 حکم در خانه حور و زو کنه سینه بجوم
 کوشش کوشش از این بخت کوشش در و زو کنه سینه بجوم
 دو هفته سینه داده کرده شد و زو کنه سینه بجوم
 به طری نخنه تا تقصیر در در صورت بجوم
 علی روز کوشش بایسته سینه بجوم

الش
 1

چنانکه سبب جمع الوحه هر کس در سواس
 از و سبب جمع الوحه هر کس در سواس
 موجب فرزندوار است به سبب جمع الوحه
 حکم است و حرجی فرستاده شد قبول فرمایند
 خبر رسد که کس کس خبر رسد که کس کس
 زلفه خرم و دیوانه کس کس سبب جمع الوحه
 فرستاده اطوار کس کس سبب جمع الوحه
 از زمان بکسر آدم کس کس سبب جمع الوحه
 را از این است و از این کس کس سبب جمع الوحه
 خاطر رویداده مبارک کس کس سبب جمع الوحه
 محسن کس کس سبب جمع الوحه
 سبب جمع الوحه کس کس سبب جمع الوحه
 و نرو و جلد کس کس سبب جمع الوحه
 سبب جمع الوحه کس کس سبب جمع الوحه
 از و زو کنه سینه بجوم

1

آن نور چشم را محکم کمال شرفی عاجل کرم کشتاد
 بالستی والله الامجاد حضرت کمالی ریت نهائی دایم ظل
 شفق کرم عرصه سبکی معروض مگر عنایت پاسبانی سبکی
 مزار این شهادت حرارت تیر محقق گردیده الحمد لله والمعه که
 تفصیل شفاعت نهیال و تیر شریف اطفای بیت با کمال
 کرم دیده روحیه تیر آورده الله تعالی تحویر حکم نور
 الله عذرا شاد دل گردیده تا فرار مع شکاست خواند شد
 طر مبارک را اینج و جیر دور را سرزمین کار و بار خود بوده خود را
 بر روی از در باز فارغ خسته تیر کرم ازانی فرماست شفق
 مهر مانق و تیر دوان محمد معرجه مبارک که است شقایق دیدار
 او خدشی اوز است زیاده چه عرصه دیدار طر محبت شریف
 ممد و ماز برادر چهل آب کرم کاه کرم لوا رسیده الله تعالی
 بعد از آب مدیجی مرقومین سید در دله احوال احوال
 احوال کرم رتب المفقود مرقومین کرم دهمی احوال

در دله

و محم و سید کرم جمیع کرم ابروی آن برادر امیکاه
 لب لادن نماز از در کاه و جیب الاخوان سبکی
 تیر عیرت از ابار سبکی مع انجیر بد نظرت شریف
 شریف از زانی داشتند کرمین را نامه پیغام با کرم
 نفرمودند باعث آن معلوم شریف بود هر چند کرم
 نفکر کرم دو پنج تقصیری در خود نمی بیند که محبت
 باعث سبکی خاطر شفققت خطا سبکی بود هر
 حال از کرمین خطا از بر کرمین عطا تو کرم کرم
 تاوست داد ملاقات کرمی اکثر صادر قرار نمود
 مستحیات محبت و محبت قناعات شقایق دیدار
 را سرور منیع نموده باشد که المکتوب عفو المکتوب
 است احمد با بار و زمان کرم شریف جمیع کرم
 از فخر لا جود و نعمت و سبکی کرمین کرمین
 شوق دیدار سبکی و در دله احوال کرم کرم

انما ترومی خود را نثار عیال حسنه مشتاق و مدار
 از شرط شوق استخلص و بدین طریقی لعلهای فطره از لب
 شوق کز تو در آید چکد و بکیت چون درین طر
 پس بود که بانش خویشت ممکن الو خود است اگر
 یکصد و صد و پیم حریف کرده باید آورد و بدین که در
 فایده جواب شد در خدمت مولود صاحب محمد شفقت
 لزوم و فقیهت و محاکلات و شکاره بر تو را نه صاحب
 مدعی است سلیقه و مجمع بر زبان محکم است اسد است
 و استم و الا کرام برادر خان برابر بکلیه از جان
 اظهار شوق فراوان حاضر است شوق بی پایان شنود
 که خط اشتناق خط در عین انظار و در وقت تفت
 خوری و دوستی کردید مضامین مدیه آن مفسر
 فیم ترغیر و منوای مخطوط برای اثر بر پیشتر از خان عمر
 بپوار دست از ده کی داشت که آن خیر العبد کتوب

بیان کرد

منجی نمی برد خسته آحر الامر از نوای مضمون خط حال
 بطور بیست که کبکوبائی و نعل فایده بر آن بیستی
 آن فرخنده سپهر بدین معنی تعجب در امری در هر حال
 سلاطین جاسع مملکت است و است و است و است و است
 و مضمون از حق اشک استخانی فارغ شده خواهد رسید
 در صحت برادر مرید احمد بابا از زبان فخر عرض مبارکباد
 نمائید که الحمد لله که این تفصل از روی محبت
 ابروی سراجیت نمودند و سخنانی بسنی سازد
 که این مشتاق را بر روی مملکت نشانی بهره ور
 گرداند تا رسیدن فقیر باید که آن عمر بر از خط جان
 عمر بسیار آن و کل مهاران آورده و چون خانه ندیم
 را بخوبی مرست دست نمایند و خدای مصلحت در
 نقیصه نمایند که مملکت عظامی موضع باره در مرص
 بخیل بسیار دسوده است را در ناد و ایام فرستاده

۴

بفقدن مواری سجاه خرد و رست از جسی تیره و مطالب
حواله بر ما با کثرت توفی در آورده میکار یان ترفته در
کشتی با کثرت رستیدان و در کشتی از کشتی با کثرت
کند در ماه آخر از خبر لوالله بهاد و عبدی طایب ملک
خورد و از با خام رسیده آمده نموده ایچم خورده باشد
در انجا رسیده صورت بهم کرده شود از برای برادر
مهرگان بعد با آ آورده باشد موجود بکند از ندا خانب
رسیده بر وجه دینی مناسب افتد و پسند طر فتمه
باشد تقدیر آن از خه باجی نبی باید بفروشد یا موجود
کند و بعضی از بنای مفعول فرستاده شد رسید آن
بقلم باید آورد و حجت است پایوشی سرچ پایوشی اسلم
و ایستادگی است و بکار کرد و کشتی کوشی سوخته
خواجه امدان خواجه ریکی سنی و در کشتی سینه سینه

سند

شاید بر کجی بدین موجب باید که طهارت باشد
و در کجی باید که مستحق است توفی بون را باید
فرمود که تقدیر مواری دو صد خرد و رستای خوشی بر صلا
الوقت متوجه نماید و تا به موضع قلم را بدین تا کشتی باید
که در نهایی آن در پیش صورت کوف خرافت سیکه
و اندکی او عاجیل نماید شود که درین باب آن برادر کج
برادر بر توفی که در اند زیاده چه بکار کرد و اسلم عمر
بفقدن از خمدن سکه بعد دعوات مشهوره
از یازدهم ماه ربيع الثانی رسیده اند اعتراف حضرت
و شکر خواندند امد واری حالت که ملل زمان چگونه
میراث اندر امت ترنمه حال رصه را بخاری جهت
ماده حاصل و شود که هم خود را از مفسد مطلق بر رزد
هم برای امل عیال آورده آخره رساند با تقداری
کدامی تا و مرقوم شود که فقرات ضرورت حق و
والسکانه مابجل رشی باید درین باب موقوفه ای
است در حدیث سر خط و الا اندر رفیع السخان

ک

ازین مبعوض را یا تصور عرض منبجی فرموده در باره مانجا
 فرمودن حالی رفیقینست بکنند یاده چشم منجی نماید و اسلیم
 برادر عریض بر یار غیر سلسله الدنیا غیر مستول الاسلام
 مشکوف آئمه دارنده دائم بیت رفیع سفارشی رسیده
 موقوفه لایعوجی باره کسری بی انداره کشتیدن تالی
 آن برادر حضرت ترالدان طاعت فرزندت میر صاحب
 باقی الصمد دارنده را معروض داشته اند را بر پایه جمعیست
 آورده تراونی بوره جات برگشته بالو شام او معرکه دید
 الحی بر طبق بحث طالع خوش شقی است که از کزنده بالدی
 بره اندور خوانند شد وقت فضل ده است جزو ارشام
 رسوم آن رسد و چه صریح واد خط خود اری نزد
 اصلاطی را خود ارم اندوخت کوالیف جفالی فضا آند
 واطمینان طر اوست نمایم بر اویده رخت بر سنان ندیک
 را اسلم با سنان بر حور دار کامکاسوده اطور طال الله
 نود دعوات عزوان استنای بی پایان و ارجح بر آن

راحت جان

راحت آن جان که از شرافت ان کرامت کلام
 حق سبحانه تعالی در عزان محمد و مران حسد صرداده بعد
 نه نمای آدم و قبلیت کشتی الله عن حاصا کورشت چرخ
 از عقل است والا کاد و حرازو نیز بپور و شتایی این سراج
 دایخ سر و علم او سبت پس یکسان لور ویدا ادا هم شرب
 خود را قبول درین علم رشتن و خط نماید و از همودست
 از بازی و مجاز خوبان را و در دکه آن کارهای شکر
 مترو است و علم خواندن شوره اسما و دوستان خدایه
 مسج و در احلال نظم کیه کمی که عمر در حد شوی
 کسی بی هیچ نزد عمر رسن ابام زندگانی بدر بار
 باید بمو این محروم و صحت اندست نماید و از کیم عیون
 مرد را افزونی و صحت حاده بیکد و نوز سعت
 مار که آمد و در حد است بر لوصط عیون حاضر ارجح
 و خط طر ترکت ادرن نمایند و خوشی و خط داری
 بر لوصط محو سینه پیر و صحت نماید که اطفال دران

۷

شکوه و رازگشت که همواره در طلب این کاف و ضای آن فرشته
اطول کند و در پیش کبریائی در شرک گذاری حدت مبدی آن
مزید در خواب و بیدار چه لوسند مستحق مهر ایام
مخلفی بپایانگی بادی که هر اسم شوق دیدار وقت
آثار آن محبت صمیمی مفرغ را بر مودت استناید و در کمال
حاضر فراری تدبیر الحسنت کردید بایوبی و داد و در پی را
حسب احضار و ملا خطره که بسیار خوش رفتار و خوش
دل است و بیخ خلایع و عجیب و غریب بی ندر و از باب
قیمت و کثرت و نفهم مالک لغزین نهاد و در مرقم قبول
خند و در مرقم و کتب بیخ نکر در اعجاز و در
آتش از بی نادر و است بعد از آن از حد و در
از همه اعیان و ادنی و الا صبیح بدو در خود به مقصود از حد
که مبدی خطای بایوبی و در وقت از حد و در
درست که آن نیم شب نواری برون مطایف و در نواری
در مرقم از راز و مرقم و در مرقم و در مرقم و در مرقم
از راز و در مرقم و در مرقم و در مرقم و در مرقم

کتاب

[illegible]

بخت بد در روان من آخیم از ماست آید
این شش تن رزمزده خامه ای دشت نامه هر زنده بود
بسیار بسیار خوری جوشتی افروزدان و الی یحیی
همچون کلیدی خشک کرده و زاده نامی هست
شده پیوسته و مندل کبر و شکوفه رد الو و شب
و شکوفه بندید و نیز از کار که است نه نامان شران
محزن خود را در بخار سینه مست کرده
یونین در آورده و از راه استانه میر که حادری
آن اصفی که بر سر دین و یوسف نظر من
بسیار اندک و زود غنای نام سرای مثل ندا
آید و است کوه و ستاره خدای اول از دست خالی
و بدست که نفسای لودند که معنا سوا آمد
از رسم اخلاق است که پیش سوال مخلص
و بر سر اسلحه کجی کام محب گردیده پدید

دو کاهه

شهر

دو کاهه نرود لوی حکلی و چهار آرا ما سکه باره هست
آمار و عن سدر بانک و دو از ده خورده مرغ و مرغ
کاملان مجتهد سال و است نه شد بقول این
و است و است و است و است و است و است و است
سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
حکمت و اله و سر و سر و سر و سر و سر و سر
سرم بر سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
که و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
سای و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
سره و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر
سیره و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر و سر

دو کاهه

در کجا و هم مصحح مکانان ارسال و سه سال
مطهر منظر خواجه است بدو چه منظر منظور دارد
و رسیدن قلمی فرماید ایا م دولت چیست ستغ
محل است تیره کرد و از دل سست دارد و در حوض
آهرویی سردی باشد مرده و خمره در سه و نه باشد
بنظر که شش نه است سترش و و خورج بر او
ورزی آن سستور دارد سستور دارند حسن
سپاس که مکرر و مقواتر نوزده و خمره مرده فرماید
حدیث خود را حسب کوه قمری و اصله
ملاحظه که زاده سینه گفت که از کم زاده اراد
فرستاد و بخت موصول خود و چو منظر سینه حره
رج حشر است می خود بر کدام کوه و سه چهارم یک
سید تازه و میرسد ای که بر و ای سترخام عوده
نزدیکت خود رخ فقر پس که در زشتی نه انکار
لایق نقل کنند تا که در عید شمس خدافت

صدف بنت بنه

صداف بینه مودت کلاه بنامش پدید می آید می آید
خوار و این پندانه و مودت خوار مودتی و یک خوار مودتی
بجنت بخیرتری فرستاده شد بسیار بد که مودتی مودتی که
زینین را انانان زردی طیار کرده بگذارند و مودتی
برخی خواره زینین را مودتی و مودتی بر فضل می کرده است
ایمه نعمانی او سبانه نعمانی محصول آن عمل می آید
قرار و ادانت که در عا مودت مودت ز مودتی
نموده مودت مودت مودت مودت مودت مودت
و مودتی مودت و مودت مودت مودت مودت مودت
مودت مودت مودت مودت مودت مودت مودت
که در عا مودتی مودت مودت مودت مودت مودت
خانهای خود رسیده که شمار از زاده که حکما زینین
قرار داده مودت مودت مودت مودت مودت مودت
نعمانی تفصیل مودت مودت مودت مودت مودت مودت
آسی و مودتی مودت مودت مودت مودت مودت
مودتی مودتی مودت مودت مودت مودت مودت
مودتی مودتی مودت مودت مودت مودت مودت

بسم الله الرحمن الرحيم

شماره شانزدهم

تحریر شده در شهر
کربلا در روز
پنجم ماه رجب
سال ۱۲۸۵

محمد باقر خاکی

کتابخانه شخصی

آغاز دستورالعمل

و ستمت گردانید بنیادهای برده بر من خادمان استانبول
و ستمت بنیان میرساند که باعث محوری و رستی از
سخت کار است و لیکن شوق حصول قدوس زیاده
از حد نباشد انشاء الله تعالی از امور ضروری استغفار نمودن
حاصل نمایند اصحاب هدایت ارشاد و ایمان
همان دورستان با دملوب و هم دات جامع
الکلمات حضرت شیعی سالکان طریق خداوی
و ایمان بر مفسدان سیه ستر باید هر اقل ترین
لوی عیا آورده محروس زندگان جناب ملک پاد
میدارد که لورود افکار نام نهادن و این حال
کردیده هر چه در باب اسحال و طبعه که از زبان انعام

سال بقیه

همان بقیه یافته ارشاد شده بود و تحقیق آن
از بزرگست تو جهات باطن قدسی حضرت بر
از اسحال آورد و طبعه عامل بیت ستمت حاصل
قدوس امید و ارشاد پذیر بجهت شاد و سعادت
حور شیدا حضرت مفاوت دورستان با دملوب
رهنمای سالکان شیوای عارفان سلامت شیه الط
انسان لوی تقصیر ساینده بانه از ان تمنا پی
قدوس محروس میدارد که حصیه هدایت آورده
تقویر بازو که از راه فصلات سرید لوی عی

سال بقیه

درود فرموده و اوان سخاوت دنیا و آخرت
می بویول پیوست ایرو تانی بیایه بلند پایه
سپیدت بر مریدان مبوط کبر دانا و مکتوب صدام
بودی بر اهل خدا شناسی سلامت تسکینات
مستفقه ان بجای آورده بحرص بر خواند و اوان بدر کلاه
بدایت میرساند است که از ترده حضرت در است
ملکی صفات خبر یافتن خاطر عقیدت انچه در است
امیدوار است که چگونه اوقات مبارک شود
فرمانید که جمعیت کلام و باطن حاصل شود و یاد

مخبر نمایی

مخبر نمایی قدس بوش بچشم عرص نمایند مکتوب
فصل مریدان کعبه مستفقه ان سلامت تواند
سیدگی و پرستندگی بقیه برست سینه و عروس بسیار
از سرگشت تو جهات باطنی حضرت بطلایی که در خاطر
این مرید در است عقاید و اصول اجماعی مدح بصدور
بهر و به نذر خدا و مان در گاه ارسال است تهر امیر و ار
بدرجه اجابت رسد الوان اینش در کش ده پاک مکتوب تم
مجمع فصائل و مع فواصل سلامت بعد ادای آداب
عهد و پست بحرص بر خواند و اوان مستفقه ان بجناب

میرزا نادر روزبه شریف شریف لطف دوله
از زانی فرموده اند العاق مطالع کتب عربی می باشد
در کتابهای فارسی مطالع میکند امیدوار است که
از قدوم سعادت لیزوم دیدار نماید ان شاء الله
که از درس علوم محروم نگردد و در مقام افاضت و افادت
که هر یک کتب و تفهیم بخشای علوم دینی و دنیوی
آقواب کتبت و تدوین نماید بجا آورده محروم است
نصیر حسرت میگردد و اندک بود و در سفر از نامه سعادت
فرستاد و ان وجوبت میگردد حاصل نمود و عده قدوم
فیصل لیزوم لاجد الفصای شهبه رضوان المبارک علیهم

رقم آمده بود

رقم آمده بود امیدوار تو جهالت که محروم از
شریف شریف از زانی فرماید سایه سعادت باشد
انحصرت در این امر متفقدان به طایفه ملتوت هم محروم
علوم بجای و مدنی فیوض نیردانی کرامت تو اعدا
نشات و شرايط کرامت بقدرت نیرد حق
بهره اندوزان چه صبور کمال است طوبی است نه صیغه
نخستین بر تو درود نمایند تو اندک لوصح مقاصد داری
حاصل گردانید در باب بهایست نمایان به
ملتوت هم کاشف علوم شریف واقف فنون
و طلب این کمترین نمایند ان ارادت داشته بود ما

ان شاء الله تعالی بید بقیه سعادت قدموس حاصل
میباشد آفتاب هدایت تا پایان یاد محبوب هم
کاشف علوم شریف و آفتاب فنون لطیف حضرت
نیایان جو سعادت شیرین شاکر دال فدویت
آمین شهاب الدین قیامات فدویانه کورشت
شاکر دانه بجای آورده محروس دانش آندوزان
خدمت سراپا بلبت میگرداند دیو لا بورود
نوار ششمی فر از نشانه خاطر عقیدت ماست
متر دشت اسرار ذات ستوده صفات
آن دوار که یا خدا کریمت صحائف شکر تر

ضرورت

در
مجلس

ضرورت دات تشلی و طمایت بخشند زبانه خزار
قدموس چرخ منجمد بکشت دایم مولوی صاحب
قبلمه و کعبه متقدان سلامت لوارم بندگی و شکر الی
سرا اقلندگی بجای آورده محروس رای رضایایی
میگرداند که از روی که جناب متوجه آن صورت شده اند
با صد ارعبارت نجات یاد دایم خود موالح
مخیر ضرورت اینها ط خاطر امری دیگر میباد توقع
از تو جهات بر کانه اندازد که از مرده دات
ملکی صفات اکل بخشند که جمیع طاهر و باطن

که قبول بیوند کل عاقبت بر سر نهادن
 سوط باد بکوتب یار و هم قید به حاجات و جمعی
 و کعبه ادا ت جاد و ای سلامت شتر ایط شود
 و بنده بی سوط اقد و بیت شتر افکنده بی جا آورده
 معروض خدمت سرانامه کت بسکندر داند و داند
 حد و مستوحش سکر ایند و چو کت و صحت
 ذات جامع الصفات از حضرت آفریده کار است
 عا دارد و سرفراز نام نهادت امو و روز و فرمود
 مال مال خری و سرفرازان جمعیت حاصل حسنت و کلمه
 بنام کت برای کمال علم و حق کتب فرزندانی در
 فاعم کوارس و هم شکره کوار سرفراز کت و بیورد
 خود دانسته

خود دانسته بنابر استقال سر و خدمت مولوی
 صاحب قید حاضر بیست و کل طریقت آن مری و جمعی
 همیشه بر مفارق فرزندانی سوط باد بکوتب و کلمه
 قید کونین و لجه دارین کلمه الهی بر آنست کت و کت
 قد و یانه بجای آورده معروض نهادن بنام کت
 مکتب کای و بی نیمی جوی سرانامه کت و کوار شانه
 شریف جمعیت تازه و دولت بی انداره حاصل
 نمود و باب از سال خمیه و ده حقیقت نظر کت و کت
 و غیره و کت بی نامی که از شاد شده بود و کت و کت
 مری خمیه و ده حقیقت نظر کت و کت و کت و کت

در کمال استیلا و مملکت همراه مبارک خد متکامل از
عصمت روانه میزند و دولت پادشاهی عظمی است و او
عانی با مکتوبات سیر و مقلید آمل و پانی خد او در محبت
دیلمتی حسب سلمه اگر تعالی فی تقدیم کمال الطوبی
و آرزوی حصول سعادت و فرمود که عمده مقاصد کورس
ست محروم رای عانی میگرداند حالات بحال
مالی خیریت است و مشرود سلاهی و ات آل خد او
خدایگان روز تربیت عیبت از حد من عانی
محرم کشته در کمال طغیان بکشد کال لوار عمده
الملک سیده ملازمت خالص صاحب دار و عمده کجری
حاصل نموده خال صاحب تو جهات و قدیم

مرعی فرموده

مرعی فرموده امیدوار روزگار بخود و ولدش
و فیکه خد متی مقصود خواهد شد عیبت لی الطراح
زیاده چه عرض نماید بکثرت بخیار هم قید و صوری
مستوی و کعبه دی و دوی جهات و قید کالی
سلمه تعالی ادا است نهایت فرزندانه و فواعد کورس
قد و بیانه مودی ساخته لغرض عانی میرسد کال
شماره سعادت آسود در دفرمود فرمازی بکمال
و جمعیت فراوان خد سیده میباید مکیه از و
رویه که محرم بود خد متکامل و دو کال کال
ناجو کار بلیده لکستو عیبت شده بود مطابق ارشاد

تسلیم گاهی دو جهان زنده گوره از دو گانه است
کار مطلوب نیست آورده رسیدن روی مظهر خواله سبزه
مخوده شده دات با برکات دایما بر سر زنده الیایه
کستنه نامکوب پاینده دم میانه صحت تسلیم خداوند
مخدایان و کعبه مراد و در جهان سلامت بعد از او
آداب فرزند می خورشید از احوال اینجا
مجدد است و شکر دات با برکات
و مسم از درگاه ای مسالمت نیاید از روز که موجب
نشدن فروری انتر سبزه گان لوا الص صحت تسلیم
شده اند با خدا رسانی نجات یا و قهر خود را خطا
متر و دات اند از آنجا قصد را خضعت نموده اند

از شکرده

از شکرده شکرهای دات والا صفات و صفات
نوکری مصلی از شکرده رسیدن چهره خاطر مصلی
الحمد عمر و دولت در بر آمد با و مکتوب شکرده مصلی
قتیده خدایان سلامت آوردن عودیت بندگی
بجا آورده انماس مبدار و عنایت نماید سر لود
افکند و جمعیت می استعانت بید در باب طریقه وی
ارقام نموده بودند حواشی که بموجب اقسام
شریف خود را فی القور روانه خدمت عالی
نماید لیکن بسبب بعضی کارهای ضرور توقف نموده
است، الله تعالی کرد و دست در امور مرحوم مراد
سوده بعیت ملاومت حاصل نماید بی عاقلیت

آل مری در جهان آسم بر سر فرزند آن بود
مکتوبی که در آن عملیات خدایگان مری در جهان
لامت تو را می فرستد و مرا فکندی جای آورده
مرومیدار که در آنست که یوز و الحاق و قاصم
جمیع آن در ورشته امیدار اتفاق بر مایه است
که بر خلاف مایه ارصد در عنایت نایجات منساز
میفرموده باشند که جمیع ظاهر و باطن از است
یک حرفه بر مری فرستی برای آن خدایگان کرال
مخوده نظرفریض این خواهد که شت مقبول خاطر
گرای خواهد بود در یاد و خبر بندگی صحران نماید
مکتوبی که در آن میفرستد امیر گاه و جهان

بدلیم

بدلیم که در آن میفرستد و از روی مقبول شود
بل امت که حلایه تقاضاست هر صحران خدمت
فرصت در آنست که مساح یا صحران و مری برای
خبر بدی که اس است بر مری بدست سپو گرام خدایگان
مرومیدار که در آنست که یوز و الحاق و قاصم
جمیع آن در ورشته امیدار اتفاق بر مایه است
که بر خلاف مایه ارصد در عنایت نایجات منساز
میفرموده باشند که جمیع ظاهر و باطن از است
یک حرفه بر مری فرستی برای آن خدایگان کرال
مخوده نظرفریض این خواهد که شت مقبول خاطر
گرای خواهد بود در یاد و خبر بندگی صحران نماید
مکتوبی که در آن میفرستد امیر گاه و جهان

چو درین محرومن میگرداند که احوال این حال
 بنزدون بجای بر دشتال است و نه زده شد رستی
 دایت والا صفات و ایما مظهر لوار شتاه منع
 یک صبر فر قوطم کجایی و رود فر خود نش طو صحت
 می اینها حاصل گردید او بجای نهایی آن مری در
 راد ویر گاه سلامت یا کرامت والا در یاد و حیرت
 مکتوب است قبله آمل و آمانی سلامت فردی متسلم
 آوا کورت شات بنی کی بجای آورده محرومن میراد
 عا طبعیت نامه او مشتمل بر طلبت نکشته طلب در
 کمال آنها از شرف ورود فر خود حق از رحمت
 مطابق ایامی شرف غنیمت مکتوب دانسته از کلام
 الهی و غیر مکتوب بنزد از قاصد خواهند نمود که

منت

سعادت خود دانسته از سعاد خواهد بود و در شت
 زیاده چه اینها من مانند مکتوب است و یکم احوال
 فتنه و غیرت آن است که تقدیر آداب و کجایی محرومن
 نیک است بعد از این حسیو میرساند عنایت نام ورود
 فر خود بر این غری و صحت حاصل گردید اراده
 شد که مظهر بنی بر گاه لواب صحت فر و صحت
 ق م فر خود بود و بدین صفتی در همه جا و همه حال
 حافظ الطاف لود و طالع و نخواه فایده که و انان
 و میراد از الطاف مریا لیت بحر در سیران کس که صبر
 صبریت از بدست اینده گاه ای صبر و کس که رست
 خواهد فرمود که لیبی خاطر و ملین از بدست زیاده
 دولت خواهد بود و بی یاد مکتوب است و دوم نام

بها صاحب تکیه خداوند خداوند سلامت برآ
فردیت بنزدگی بجا آورده امش میبارد که احوال
آنچه در مقرر و مجرب است و نذرده محبت سلامتی و دولت
یا برکات علی الدوام از درگاه الهی استند عا دارد
سابق در مقدمه شادی بر خوردار سادمتند و آنچه ندانم
محبت رای پاکست قصیده علی مکریمت کرای الهام
نموده بود که خود بدولت قبول فرمایند و دولت
لطبور آید قاصد را حصن رای این کار فرمایند و
امید که زود خواب عمری بر محبت فرمایند محبت
از دیار دیند و بنویسند بخت بوم و ادعای خداوند
مربی میفرشان سلامت بشیر الی بنزدکی و عمو دیت

بها صاحب تکیه

بها آورده محرومن میسر اند که دلخ این نوای
شکر ای ست و تو بدست داری مبارک است
روز و شب از حضرت محبت مسالت فیما بین
صمیمه اتفاق بر تو و رود و کنند جمعیت بشیراح و
خشنید سلاح و در هر دو محبت فرمایند یا چه علمیت
شده بود که محبت از نام نریف یا پسیر خبر کرده
فرستاده شد و در آنجا نهاد و فصل تمیست از فرود
علی حده روشن بود و آنجا بشیر زباده چه عرض نماید
مکتوب است چهارم و ادعای محبت بیک دو جهان سلامت
خبر بصیرم سیر الفا بنزدکی انما بنیدر و ملطف نامه

در روز چهارم از شهر بخارا حرکت در باب گذشت
عربی بخارا میر صاحب کلاه چهل جواب امیر
مستحق فرموده شریف عربی گدایمده جواب
نموده از سال گذشته بمیته امیر و از ارشاد حضرت
ست عمر و دولت در برابر دکنوشت بخارا
خدا گجان بخت پناه برادران سلامت مرانگی
و عیالی بقدر شایسته محروص میدارد که درین روز
بابا صدر از غایت نایجات یاد فرمود و در خاطر فری
منزدست امیر از لوحجات بهمانه آنرا در که
از روداد خبریت نهادار شد و فرمود که فی الجمله

کتاب سوره

چهل بپوشند و در آنکه ساین برای عربی
شده بود و خرج در آمد امیر در است که عربی
دیگر صحبت نمود و در پاره ایها ساین نامیده بود
حاله صاحب قبله خدایان و فیض کشتن و چهره ساین
بعد تقدیم نیکو که در لطف مستندان هر برای تحریر
میای میگرداند عاصفت نامه شفقت او و غرور او
نمود و صحبت فراوان و نشاطی با مال حاصل کرد
ملح با صدر و به که از راه لوحجات مر با عنایت
شده که رسیدن از ان صحبت و فارغ الهامی شد
حق حاجت آن نری میر ساین را ندیده ماه بر فردا

و در این باره خبر است که چون آن پیر عرصه
مکمل شد و تقیم مامون صاحب خدایان
بجایگاه سیکستان سلامت شوالیه بود و
سید کی بجای آورده انماں میراد دولت که
بور و عنایت صحائف ممتاز هر دید از تو عنایت
مهریانه سببی بعد نوده امیر از عطفیت سبک پران
که بر خلاف امام کردی به با صدار عنایت نایات
یاد و نشانی میفرموده باشند که سببی و تصویرت حکام مملکت
از دست دولت اقبال فرزند آمد مملکت
مامون صاحب سبک آمان و آمانی سلامت بود تقیرم
مرا میگویند

بهر حق خدمت فیدر حیرت میران از لوار شانه شکر
طلب فدوی شرف اصدا ریافت محتر و ممتاز
عوضت بود که بوجوب استر لطف خود را برده اند
خدمت گیرای سازد لیکن سبب یارش باران
کثرت آب و غلاب راه توقف راه نوده و سبب
قرصت میرد در راه شنگی می نمود و در سعادت
ملازمت فانه خواستند ذات با برکات دایما
فدویان تیا که گشته بود متوالت و نیم مامون صاحب
خدایان فصل بخشای مستند ان سلامت لوار آمد
و بندگی که موجب سعادت اندک تقیرم را میزند

انما میباید در سابق ابر شده بود که در ماه میا که فاصد
خرج خواست بر چوین و عده متقی شده با چاقه انکار
شمار فاصد را سه روپیه احواله بفرموده روانه کرده
است و از آنست که سیرت فاصد هر سه در خاطر مبارک
میاید برای خرج عنایت فرمایند ریاضه چه عرض نماید
مکتوبی ام مامون صاحب قسطنطنیه بفرستادن یکسایان ملک
آذربایجان بدینت بجا آورده انما میباید که فروبی از
چهار ماه سطل در خاسته است سیرت است اگر در کار و بدار
نویس نامه از گنجین دور کار بفرستد که بفرستد بر و این خاص
حاصل نموده عنایت سازند که ساز و دهر انما

طبیعی کرده

طبیعی کرده خود را بشکری بفرستد ریاضه چه انما
مکتوبی و یکم عرب بر و انما است از حیات
خصت یافته در بر کنه رحم بفرستد احوال سیرت
در یافت نمود سیرت عالی سابق رعایای سیرت
برستان و فرار شده بود در سیرت سیرت دلاسان نموده
آباد کرده ام چون به کام تر دوست و در اکثر دولت
نزد گادان و علمت که نزد کشتکاری نمایند انما
فصلی که سیرت که مناس با اصداد روپیه از سر کار عتیک
که تقاوی داده نزد کما بیده بحج سر کار متقاوی

بانی رسول نماید و حسب بگو و بحسب ستمین مذکور
بی دهم عیوب بر و استقامت پروانه کرم است
قتل نه در باب استمال خزانة و در و فرمود نهادت
و فریزی عیشید مطابق ارشاد مبلغ غیر ار و به
که موجود بود همراه بر سلطان علی و عیوب و ان بر ادبی
میرفص التداریکال خوده اغلب که و الی خزانة
سرکار خواست از صید و از فصل و کرم است که
مستبدان امر شود که در علم و رای بر لیم و الی و را
مستور بخوده و در حضرت ناصر الدین علی ارب
خزانة مستور سر احجام بخوده استمال تیار اند و جود

بعضی سید

بعضی ساریند مکتوب سی و نهم عیوب بر و استقامت
رعایای اکثر دهمات این بر گشته باقی سر کار
خود گرفته در بر گشته و دولت آباد و علاء و زالم و
کنونت گرفته اند و سید که در سیم مرانیه و عیوب
کو برای آسایشان فراری نوشتند و بلیکن میرزا
مستور بخوده شود و بطور سر کار و و عیوب و امیر و
فصل بر هم است که یک طبع بر و ان به تمام مستبدان
مستور یک سر کار و در شود که اسبابان و الی
خود و ی تیار که بجای خود آمده و آباد شده و
احکام از برای داد و آئینه نشوی و عیوب و بعضی

کتب سی و چهارم حضرت پیر و سلاست و تکلیف
 و ارکله یوش نام علام در بار ملک زبانی ملکد
 علام از ویرجین کرده بود که این زردیه سال را حکام
 خواهند شد امیدوار فضل و کرم است که نیکو کار امیدوار
 باقبال عالی آنچه سال را انجام خواهد یافت تصور خواهد
 و تته در دستان میاق خواهد نمود علام و درخواه و فرمان
 و ارکله است که کز در الطیف فرمان واری و مالک و اری و
 نقضیه خواهد کرد و چون بود لیض رسانیده عمر و دولت
 در ترازو یاد مکتوب و بیستم عمر پیر و سلاست
 بود و پیر وانه سعادت آمد و سزاوار می و ممتازی باطل

در باب فیض

در باب طلب فدوی مع هزاره حکم عهد بود و سلاست
 در دایره مرام آوردن زردیه است انشاء الله تعالی
 در عصر یک بنه ریح نموده سعادت علامت حاصل
 امیدوار است که تنه دایره مرام شود و قاریان
 از و شک و سزاواران معاف دارند و احب بود که هر صفت
 مکتوب سی و ششم خالصه است به خداوند تعالی
 و در جهان سلامت آداب عنودیت و قمار واری
 حاکم آورده عرض نهادمان جناب فیضیه میرساند و کلام
 سعادت آمد و رسید باعث سزاوار می و سنده بود و
 که دید در باب ارشاد خزانة بقید تحصیل را امر

چند نو از ازی که تحصیل شده بود و در معظم کتب
تواریک جهوری ارسال داشت به تقابل است که واک
مطلوبه خاتمه تر کار شده باشد و از بایک تحصیل در یک ساعت
عاقبت نسبت و باقیال عالی زر کار هر وقت تحصیل
از برای جهوری پیدا اند و اجبت بود و بعضی بسیار کم بود
به هم خالصه هر قسیده خدایان فیضشان است
درین آیات فرخنده فرجام بکشش و عاقلان
رسیده که خدمت چهل که داری بگفت علی بکر
بنام نای از جهوری فیض بگور بندگان تو است
مفر کشته خدایمیدانند که از اجتماع این خبر حقیقت

چند ابرار

چند ال اشرار خاطر جمعیت علماء و باطن تحصیل
به نسبت که سال آن داستان را دست داد بجا
مبارک فرخنده سخته دولت و در آخر و در
امید و ابروهای است که فدوی را یکی از و دهانی
قیم تصور بوده همیشه با صد ار فر از حاجات
ضروریات تمنا بر فرموده باشند دولت و اقبال
در ایداد مکتوبی به هم خالصه هر قسیده
فرستان سلامت لوازم زندگی کا آورده اند
مستارد بود و الحاق با بعضی تحصیل جمعیت و نشاط
مطلوبه نمود و در باب که از این خبر حقیقت

موافق استند عای فریاد گماشته بود مطابق اقام
 گیر ای نگه نام طووت عری را نظر مدبر کا
 قسید مدله گزاینده بحر از روی آن فرستان
 مرسن بدخط کنایه موقوف عریه ارشاد
 شد امیدوار تو نهیات است که مخلص را کی از
 ملازمان دولتخواه تصور فرموده باشد تصدیقات
 لایحه مریض فرموده شد که شرا حاکم آل سواد
 دایرین بنیدارد عمر و دولت در تراز باد مکتوب
 سی لوم سزای صیقل خبر ایگان مری مریض است
 شرافت از نام سیمین بر طاعت از در دهر سواد
 دایره گشته

دایره گشته شده نواز ای پیچ از رویه در
 از جمع شایسته بافت و به کام تردد است
 آمده اگر در بوقت زرا از جایست که
 در تردد آمده شود صلاح دولت است که
 ده پانزده روز را ملت شود آن است که
 درین عرصه از دخال جمع کرده باقی از
 نا اهلین ماه رسول نموده ارباب خواهند
 واجب بود عرض سزای مکتوب پیام میرزا
 صحت قسید خد او نه فرستان سلامت مرا
 بندگی عجا آورده عرض ساد است اندر آن

که در این زمین بر گشته دولتت بگر نوشته ام شده بود
 خدا ایگان من را نوزند از طور خاص بنیاید که کجایان
 در راه اساره در خبری عاجز کرده از صافی بری الله بزم
 باین مضطربان طلب طبع شک را از دست خدا کردند
 در میان به چه امر بود محمل از و حب بود بهش رسید
 مکتوب محمل نوم امیر صاحب ایگان فیافران شکست
 سر الطربندی بخشد از بی جا آورده من نبودم
 بر کوه و داجتد میر بند و عادت آن در گردن بند و با
 جاکری بجایا کبرایستی تعلیم آمده بود حب آرام لقب
 نامقدور خود در نصرت عورت را الیه قصور خواهر

همیشه بنام او

همیشه امیدوار از شد نصرتت و احب بود
 به حق شایسته مکتوبت چهل و چهارم میر حبیب
 فریاد رس او خواهان سلامت تو اعتراف بود
 بندگی کا آورده انما من مسیه اردر عیای مصحح بود
 علاقه قدری داد خواه شد که حال پر گنه دولت
 آباد به حب را حال آنها میر شاند از ذات بابر
 که داد کبر و عزت برور امید و است که بقطعه روان
 بنام عامل بر کور غایت شو که باعث آزار و اعطای
 منصف میگویند و صورت بد اقبال و اقبال و ایمان
 مکتوب پیل و حبیب بنام صاحب پیل خداوند صراحتان

سلامت سرفراز نام منضم بر طلب کباران حضرت مالکی
 ز کار و رود فرمود سرفرازی بخشد حس الامر و نه
 کتار ان بد زمانم عجز و بیمی نه فقر و نه روائه نه خسته
 همیشه امیدوار اصدار عنایت و لیاقت بسیار
 دولت اعلیٰ دایم بر باد مکتوب ملک و شرف
 شخصه فیض شان سلامت فخر گزانش لوام
 بندگی و تمنای خدمت فخریفات الهی میسر آید که
 بریندازان منضم رام بگر مباح بالصدر و بر احوال
 رای معائن محرم مروده آل فیض شان لوام
 ماه کنوا بطریق تقوی و پائیده ایوم صبا که ماه آشنایم
 آخر نذر سدا را

آخر نذر سدا را ان نذر کور و رهبان نرسایند نذر و محاسن
 مسطور از نذر تقاضای شد نرسیدارد اندر انقیدیم داو
 ی آید که بیدار اتر انا کند نرسید که رهبان معنوا
 و سازند که انیزه را شکو داد و دسته جاری با
 زیبا و جیت و کامرانی با و مکتوب حال و وقت بسیار
 ستر ایا لطف حسان سلامت فخر ابرار شرافت
 عبودیت و آرزوی خصول نعمت سلامت فخر
 میسر آید و بورد و الحاف نام عاطفت آموذ سرفرازی
 و جمیع تخری حاصل گردید از راه نوحیات و لطف
 برخواه بوجوب الهی میل در برابر تعلیم شفاق رحم آید

موسوم به بون عاطفت تایی گردید بنده بدر بار آن
 ذات ستوده صفات را بر نی خود میداند و قطع
 لبس انجام کار تایی را بار از دیگر نی شریف تمام دارد
 او سحایه نمایان خوبی و سرگمی نادر گاه سلامت
 و ششم سر انتب لائقه و تحواه رسا بدختر خواه را از
 خود و خصوص فرموده ماحد ارغماست تا بجان معضما
 لائقه متنازع نمیکرد و شایسته دولت و اقبال نیروایان
 مکتوب حیل و شتم و حیثیت در ایگان هیچ خود دالا
 نشان سلامت خواست بنده و مرآت عبودیت
 و ششمی بجا آورده عرض خدمت سر ایاکرت

میگرداند

میگرداند از نوشته اخوی میرفتن اشد و رفت
 شد که نرنگان لوایب صاحب امم مایه
 و دصد نوار دیگر رساله شریف احماده فرموده
 آید آن صاحب در تلاش نواران شتمین
 اخیر صلیبی بحیث جمعیت حاصل گردید چون
 بر خور دار قدرت اندک در خانه شسته شست
 بعد انما سی نمایند که هر قدر نواران شاد
 شود همراه بر خور دار مذکور روانه خدمت گری
 نمایند که شتر الطی بنده بجا آورده سعادت و آن
 حاصل شکار و زاده محبت و اقبال و ایام

مکتوب حبل و نهیم شمس هر بان فیض
 بستان سلامت بر تقدیم نماز مندی
 ضمیر بر فیض اظهر میگردد و اندک شایسته زبانی و دل
 فسر موده بود و دیگر که اگر محض کدام دیدار علقه
 شریف بطریق محمد بنده نماید در رخ خواهد بود
 در بولا که شمس شعل در پیش نیست بخواند که موقع
 که هم پور را نرد و گناییده از شمر کار سر احاطه نماید
 زمین برای وجه قوت مغفان علقه از مجمع
 گفتگاری گنایید و اردن بگری شفقانه است
 که بر پیش منطوح ماکند شنه عنایت
 که مکتوب آن

که مکتوب آن قبولت نوشته گفتگاری گنایید
 حواله کل نباید در ز قبولت بل اندر او اساز
 زیاده چه اتماس نباید بگویند بحکم دیوان
 قبله خدا بکمال نری میفرشان سلامت
 لوازم عبودیت تقدیم رسانیده محروم رای می
 میگردد و اندک مصلح تیج هر ار و به اربطه بنده حق
 فتح خنده کل اکل فوطه خطه شمر کار شده مقصد
 بگری مودون دخل تقابل میانید امیدوار الوهبات
 بزرگانه اندازد که مقصد آن نایب شود که دخل در

چونکه میل نمایند و بده را در خدمت سابی بیدگی
 قدیم است شایسته نیست که اگر کار دیگری پیش
 آید ملا توقف از کجری بر آورده و بده بیکه برای
 کار خود ملحق میسریند آینه بخلاف گذشته موضع
 بمطالع و لغو است دولت کامرانی جلوه
 بادگونی چاه و کم دیوان صاحب دیگر دیار گمان
 بایسان سلامت شریط قدوسیت دنیا بستی
 حیا آورده عرض خدمت را بایر گشت بیکه دانای
 یافتن که خدمت بیگاری بیکه فیروز آباد و غیره از
 غایبی میمانی بهام نامی با حاضر آوه بلند اقبال

ازین است

ازین است

ازین صفت است الشراح طاهر مباحث بحصول
 پیوست چون نیده زاده از چهار ماه مصلحت
 دولت را در انتخاب خود دانسته انتخاب آورده
 که اگر خط منبر خاص در باره روزگار بیکه تمام مباحث
 عنایت شود عنایت نیده نوارکت مرز اقبال
 در تراز بادگونی چاه و کم دیوان صاحب دیگر
 قدر دان فیض سال سلامت بعد اتمام اسم
 بندگی و از روی خدمت شریف التماس میدارد
 عنایت نامه شکر طریقت تحفان گزینی
 شرف و در نمود موجب محبت و ابریزد بر وفق

فرموده سالی لای طلب در فدی ز روح اله
 غوده ناکسیر توانی کرده که دردی فرام آرد
 انشا الله تعالی عفت کجانی کنی صحیح
 کرانده گمراهی خدمت لاریال خواهد داشت
 بنده را از خود داشته یار شد خدمت
 بیشتر با وجه التماس نماید مکتوب عیاه دوم
 دیوانه صاحب مشفق فیضتان مستمند ان
 سلامت لوازم بندگی مفیدم رسانیده ضمیر حق
 تقوی میگرداند سابق پیر وانه خواه مسامح بجزایر
 رویه نیام میز انظم بک جانیه علاقه بنده محاور

چندین وقت

چندین وقت در وی از نخواه دارد عده کرده
 در تیر ادا ای از تقید است از نوشته وکیل
 در بار معلوم شد که دیگر پیر وانه نخواه شیه ترار
 رویه بنام شیخ و دست محمد بر علاقه بنده ملار
 بنود جویان بنور نخواه سابق بیایق نشده
 و شکام خلیل نیت مسیاد و شیکری بر برانه
 انکه نخواه شیخ مسطور عیای دیگر فرماید که از هفت
 مردمان پناه عهده برانی بنیواند شریک براده
 عرض نماید مکتوب عیاه چهارم دیوانه صاحب
 فیضتان سلامت مراست عفو دیت برید
 چا آورده محروم خدمت حق منزلت میگرداند

تقصیر را چه پور را شخصی بجمع سالک شده محال
 پا قصه ریسه نذرانه ان فیض سال قبول میکند چون
 مکان فی تردد است از تهنید مردم میشود در
 هم با حرج نه نهدی ترا جام میناید اگر کسی صورت
 بند و نه نیست بخلص برای دولت حوای الهی
 نمودن دل دولت ممد و باد مقوی عا و پیغم
 صاحب فیض سال سلامت شراط عیون
 مستندی عا آورده هر صراحت فیض برای
 میگردد اندک استماع مژده لفظ فیض خدمت
 کوشش حاجه سرکار دیندار کواب ملک سنان است

والا صفا

والا صفات جمعیت بی انداره حاصل گردید
 اوجای نهایی مبارک و فرخنده گرداناد شده
 بدستور فائدت شش صیقل فیض سال در حرم نکر
 استقامت میدارد اسید و فصل و کرم است
 که خلص را یکی از استیگان خود که نور فرموده بدار
 عنایت نجات تر از منازیر فرموده باشند
 زیاده جمعیت در مراتب باد مقوی عا و پیغم
 خان صاحب فیض سال سلامت عا
 اظهار سر اسیم قدوسیت تیار مندی عا
 سرا پا عادت الهی میدارد در فیض الهی

قصه طلال آید برای طیار ی پیروان مکنی
 دیر اجم خود و محصورین کنور مرشد از احوال که
 این طالع که رفتو جبه سادیت عظمی است
 لکه التماس بیدار که هر قدر تو هیات دراز
 حصول مطلب میر حبیب مند دل خواست بیدار
 مریون منت در برابر احسان شریف خواست
 دصیرت نوی صلی الله علیه و آله و صحابه و ائمه
 خراسان من تصح التماس او سعادتهایی نری
 مریه گمردان نادان و سب و ه و ه و ه و ه
 مریان فیضشان سلامت بعد از از مرشدی
 و نیاز التماس دارد

و نیاز التماس میرد از تو نوشته طلال برای
 وکیل دریافت شده مقبریان از وکیل انعام
 نمایند از گماشته های کان بین رام سلام
 بده اند که داخل با طیار خود و تخلص بیدار
 زرد کور و یکمیه شایده خواست بیدار
 مکتوب عیب و اشتباه لاله صاحب خیر انجان در
 کان سلامت و تقدیم شریط سندی و
 التماس بیدار در شیخ پدر الیدین طیب سلفی
 میر قدرت المید در بند لجان محبوس شده اند
 بیکی مباح دو صد روپیه بایست پیله عالمگیری

هوالمراد

منجمله بالاضافه قیامت شمع مذکور نگویید که اگر
خلاصی شود در کیمیا زرد کورتر انجام گیرد شام
چون ذات جامع احسان در کار حیرتی است
ست اندر عرض نماید که هر نفس زنده گال مملکت
فصل مد ظله رسانیده در آنچه علمی شایسته شود
توجه بشکور بند دل فرماید درین صورت
منت علمی خواهد بود الله تعالی بجهت کرامت
کردار انا دکتور عیسا و نسیم لله صلی الله علیه و آله
طیای غریبان و بنیان سلامت فخر از
مراسم سیرگی حلیقه مستند ان ملت بشود
اخلاص دستگاه

هوالمراد

اخلاص دستگاه به قدرت الله سپاسی
میفرستد از گردش زمانه اخلاص تمام
بحال او راه یافتن بوسیله نیاز نامه عاجز است
کیرای گردید از احکام او عیادت تعالی و سکای
غشیده باعث دفع خلایق گردد اینده
اگر توجی بحال شایسته مندر دل شود افراتو
بعید خواهد بود زیاده جمیع و حیرتی باطل و دم
بطرف او بی تو بیدار مکتوب شکر هم خود را
نور چشم سخت جان طوطی و بواره
در حفظ حافظ یعنی نبوده از عمر و زنده گانی

بهره یار است بشدت فی بدعوات منزهت
مطالع همند احوال ایجاب تنویرت
و کلامی آن کور چشم دایما بطوب از تو برکته آن
ایجاب در شکر عده هر صبریت آن خود را
ترتیب خاطر بسیار نزد است که افاصد ریح نند
مسح در صدد بر سر کان گارای نام کانون
بلکه به فرستاده نشد لازم از رزم کور از شاه کور
رشد نوشته بفرستند که خاطر هیچ شود و در
تیر سحری بلع نیست که حادث دنیا و حی از
تراده چه بکنونیت تو کیم بر خور دار کور

سعاد اطوار

سعادت اطوار کا نگار طوطی در او عبیه و
شوق دیدار هر حست آتش کشف خاطر
یاد خط سرت نطیح خطوط عظم آباد
باعث هزاران نفاط غریب در حقیقت
آردن خود همراه شاه صاحب که نوشته بگذ
باید که هرگاه شاه صاحب روانه مکان متعلقه
شوند آن بر خور دار همراه شوند که در علم کور
اطاعت و رضامندی اقا خرد درت فیصل الی
بر خور دار خود دایما است در بناب اضناح
میان نمیت زیاده محشوق چه نوشت

مکتوب شریف دوم بر خور در احوال
 تحت این احوال طوطی خرد عادت و رازی
 جناب مطالعیه نمایند درین روزها خط آن
 نرسد خاطر فرودست بنابر این فاصده
 بکشد عیبه رویه فرستاده شد لازم که رسید
 سر لورنگار تر و مسلح بجهت رسید از راه
 فصلیت و دستگاه شیخ فیدالیه بنور احوال
 در نوشتن خواندن نوعی سی دی و سیوری
 بکار بند که زد درین اشیاء به دانی حاصل
 بخور زیاده عجز بکوتبیت بکوم به خور در احوال
 آثار ثلثیه

اشیا ثلثیه که در طوطی خرد عیبه
 و ترقی در حیات مطالعیه نمایند که احوال
 نواحی خیریت و خیریت آن به خور در احوال
 مطلوب از منیکه در در شکر آمده ام خط آن
 خور در و موصول نگردد به خاطر فرودست
 فاصده فرستاده فرستاده شد لازم که از احوال
 خیریت احوال اطلاع دهند که خاطر احوال
 به هم رسد در خواندن و نوشتن بی موفوقه
 که حادث کونین در جبل علیست به
 خافل ماند جابل ماند زیاده والد عیبه
 به خور در لور الا صبار راحت الطوطی

میوستنه از عمر و زندگانی بالا مال گام بر می نه
عبد او عیب و آیه و توفیق دیدار رحمت آتش کفوف
خاطر باد و خط سرت مطر سید باعث نشاط
خاطر گردید از بکینفات خمر چ که نوبت بود
هنوز او چه طلب از سر کار نیافته و تکیه طلب از سر
می بر آید خمر چ محفل خواهم فرستاد احوال مینج
بکصد رویه از خمر نمی سر کار بطریق فرس گرفته فرست
لازم که بکار ضروری خمر چ خواهند نمود و از پیش
عدم غافل نباشد که استیاز و غارت مردم از سر
زیاده و عیب و کمبود است و عیب هم سر خور
دار کاملاً آفتاب می نه بواره از عمر و دولت

卷一

کامران و کاشیات نیز فی دعوای مزید حجت
و تهرتی در حیات مطالبه نماید خط مشرک
و وصول نمود باعث ثبات طکر دیدار است
مندگان نواصب قبل دم قبله بحال آن
بلند اقبال و علمای سالک پانصد سوار دیگر از
بیاده پسر ابر انداز که مقدم آورده بود در آنجا
مبارک شاخت روز بروز تهرتی مرآت کعبه داد
و بنابر طلب سواران که نوشته بود در آنجا
تقدیر سواران که هم سفر ستاده نشویند زیاد
حقیقت و کامرانی یاد میورفت و در
بر حور و از حد گذر نه این علم حسین طوهره

دعای نیر حیات و توفیق دیدار مرتبت آثار
 واضح باد احوال اینجا بفضل خداست موجب
 شکرست و لایق آن نور چشم معلوم نیست
 از احوال آن کامکار اطلاع ندارد و گویا آدم
 فرستاده شد لازم که کوائف خود شرح القلم
 آرند که خاطر جمع گردد قصه کمان بروی آ
 بر خور داف فرستاده شد خواستند برید بایک تمال
 ترا از ی تاسیر که کند از ی نیر از کت نیر آن
 و هدف مراد مقارن باد مکتوبت و توفیق
 برادر عمر بن و افیر نیز سعادت آثار عواره از حفظ
 حافظ جعی بوده کامیاب شد کام باشد بد دعوات

نیر حیات

نیر حیات و توفیق دیدار مرتبت آثار مکتوب
 خاطر عمر بر باد احوال اینجا بقول عیدت و
 تسلیم آن سعادت مندریم از حضرت
 عیادتانی مطلوب خطی خط و صول نمود مالک
 و خرمی خیرت برای قبول کردن شادی خود
 دارت توه خصال لاله رام دیال که لوت شده بود
 اگر اصلاح متفقه گمر دالده ماحده در این
 مراسم مبارک حضرت عید و توفیق نیر حیات
 و توفیق زیاده و البساک مکتوبت و توفیق
 برادر جان برادر حمده خصال لاکه ستم لاکه احوال
 اند عمره خیر او غنیه دامت توفیق دیدار بها طاعت

نیر حیات

و دید این نواحی الهی که ایستادند در تپایی
انحراف از جان دانا استغای دارد اغای
بفصل الهی در زیر کارخانه علم علیان بدرانه
بچاره و رومیه بل و صورت گرفته اند استغای
بمیرا و در هر چه حصول فرستاده بود باید که بخاطر
جمع در جمل علوم سی گاه بکار برده این هر چه تمام
دارند نه بهار دانش برای مطالعه آن برادرین
و شار و صبح یاد در دیدار این صدد و مکرر
شامل حال است و سلامتی آن استوده مقامات
شاعت خوانان است و نیز میساک میشود که
نظمی بهوایی پیش در ای طلب آن برادر فرستاده

بودم

بودم هیچ احوال بد نیست نیاید که بهر در آن
توقف کرد در انتظار کشیده قاصد را فرستاده
شد لازم که این حقیقت بر اسوار کاغذ برسد
اطلاع دهنده که خاطر حج شود زیاده خبر توق
مکتوب بنام برادر کاغذ شایسته که در آن
بعد دعای خیر بر حیات محبت آیات مکتوب و خط
مست و خط رسید با عیب است خاطر که بدید
رسیدن این است جهت تخصیص مواضع توانی
پروا گشته بود در برادرین اتفاق آمدن سینه
چند روزی افتد باید که بهر حال اتفاق بجهای
جمع آید بوجوبت مال حاصل میل کرده از زمین داران

قبولیت بگیرند از هر خودی نوشته و منتهی که
 ویران خسته آن کارگاه منظور است بر یاد و خیر
 چه نوشته آید بگویند بخت و در علم برادر عمر و ابرار
 شایسته که در آخرت به احوال و احوال خود توفیق
 و شاد کام باشند و از دعای برادر و توفیق دیدار
 راحت ایشان بگویند و خاطر عمر بر باد نبوی که در آن
 حادث مندر داشت آموز بخدمت و نصیحت
 و کلمات و تفکرات مولوی سید عبدالکریم
 تحصیل عمری نموده اند خدا میداند که توفیق
 آن کارگاه طبع را بهر حال بهر سبب باید که
 سی و دهنوری نام بجای زده علم خود و توفیق

میتنی یاد کند

میتنی یاد کند اگر علم منق و محقق است تحصیل نماید
 او بی ترس و والا این و در ای علم فارسی
 ضرورت علم اعمیت علوم و تلاش و نماز و نماز و نماز
 مکتوب بخت و در علم غیر القدر بگویند و توفیق
 خط مشرت افزای خاطر برید خودی هر چه حاصل
 اگر دیدار او احوال که بلاش روزگار بطرف غلبه نماید
 نوشته و توفیق در روز آخرت فوایداری است
 محاسبه آباد و غیره از هر عواید تنهایی انجاری را توفیق
 اگر این مقدم است می آید خانه عمارت بهر امور
 و در آنرا اختیار و احوال و دیگر در خانه بگذرانند
 است البته حاجتی بین حال و میری میر حواهد آمد و رای

نوشتند مکتوب شد و در سوم برادر عزیزم القدر را خدمت
 لایم لایم مکتوب شد و در چهارم دعا و شوق آنکه یکم
 ترکی در خانه رسم حال شود اگر بقیه منجم
 یا بعد رو به فصل شد است آن آب را خواهم خرید
 این نوشته میشود که آن عزیزم القدر از تحت یا از مکان
 راحت بنا به کار گرفته ملک شد است را در غایت
 زیاده دال بر مکتوب شد و در چهارم عزیزم القدر
 خیریت برادر دانا خط مشکی شد بر حقیقت منجم
 اطلاع شد نوشته بودند که منم اراغ پیور ای
 منم دینک آنکه منم ای شد بر زبانی هر لایم لایم
 در از نالیم از القدر از نو نوشتند است را همراه تر قیاس نمود را
 حضور است که بعضی بفرمات خاص برادر از زیاده
 بر قوم نمود

ایضا

بر قوم خود مکتوب شد و در پنجم عزیزم القدر را خدمت
 بد خط مشکی شد بر حقیقت منجم مطمح شد برای
 برای فرستادن پیادهای محلی نوشته بودند نیز
 معلوم و غیره خواه فرماید این نموده شد باید که
 منجم محض نگاه داشتند و یکصد روپیه ماه به ملک
 از مال میدادند و یکصد روپیه محض موقوف نمود زیاده
 را در اوایه پیور بود نمود زیاده چه نگارش رود
 مکتوب شد و در ششم سیادت و بحار پیور
 الی در حفظ ای شد بر خط مشکی شد بر حقیقت
 منم رجه اکایی یافت ابرسمی منم اراغ
 مولات و عدم آدای از نوشته لایم لایم مکتوب شد

بایستی باید گرفت ان شاء الله تعالی از تشخیص این
 محال است فراغت کرد و باین صلاح مرسوم در بخان
 و انبر از تمام زیاد چه بکوتن بخت و در بخت میشت
 شیخ قدرت الله محفوظ باشند سابق بر ای سال
 نمرات قلمی شده بود و نور انظار است چون ناکیر تصور
 در باب سنبل نمرات متواتر میسر شد ان شاء الله تعالی
 که بجز رسیدن لوهیته ز منقول فرام آورد و بکل
 دارند در صورت اعلی و تنک خواهر برید و بدجته پاکد
 رود و بخت و دشت شجاعت و نور در بگاه و عیال
 در حفظ ای باشند عری ایشان رسید کویف مندر معلوم
 شد و عده ارشال از بنابر بخت هم نمرات لوهیته بخت

امداد

امر و زعم این ماهت نامال ز زمر سیده انقیاد
 نویسی پس بدیتت باید که باعث رسد بر و
 ز منقول ارشال دارند و آیتده را ازین علقه نوی
 دست بر دارند که در حق شناختت مکتوب است
 خصوصت انحصار و نگاه کور زای محفوظ باشد
 منوع محمد که زید داران موضح رام گده از نالاب
 که بر حد آن دست رسیدار ان بختی بود و بر ای فضا
 ریح آب عنید نمرات باعث خشک شود و بعد اتمی بخت
 تحقیقات منقول بر داخه رسیدار ان رام گده و ز
 ناکیر نامید که محمول اخاف نیست زید و بخت
 رود و فصل سوم اطراف سبک و بخت منون بخت
 میر صاحب بر بایان و در دال سلامت محمد سلام

خبریت انجام میشود ضمیر میگرداند مهربانی تا به
 میر و مبول افر خسته بر تحقیق خبر نیایی
 آگاهی داده هیچ دست در گردانید نوشته بود که
 تمییزت آب تنگی از آن کمال خالی میر سلج پاک
 روحیه وصل شدنت و ازین کم میشود چون اغایت
 و اسب ضرر در کار است امید که آن مهربان آب
 راح سوداگر در غیاب یارند که در حواله ملک نموده است
 گرفته شود زیاده چه هر طرز از مکتوبات و دهم شخص
 میر با مخلصان سلامت خبر شوق ملاقات است که است
 شوق را می گیرای نموده می آید ناسد اطلاع است
 وصول نموده یا عمت است طه است طوا و افر گردید

یک حرفه

یک حق و چه که اندر اه مهربانی بدست افرشته بود
 رسید نهایت نورند که در دنیا و عبادت توانی
 آباد و دولت زیاده که در اندک مکتوبات است
 میرزا صاحب مهر پاک که برای نیاز است آن
 محمد ابرار مرآت نیار دازوی حصول مواهلت
 نام هیئت میشود در حقیق تصویر گردانیده می آید
 دیر است که از ارقام مهربانی تا به مبدطان
 اندکی شاق مطهرت قاصدا برای دریا
 فرستاده شد تر صد که از ترده خبر است
 صفات و رویدادش که مظهر مصلح اطلاع است
 که خاطر هیچ شود زیاده محض شوق چه بود پسند

مکتوبات تو در نوم خالص صاحب مهربان و در دین
سلامت و سلام و از روی ملاقات یابی بود
برای عطف و انرا میسر دانند مهربانی نامه در
منور و تشا و در پیش از آنکه در فزونی اثر بخار
تقت و شهر حال و ملکیت مهارت و حجت یاریم داری
نوشته بود و در مهربان من و در و رست که من علی
شتر را نیامد است پس خود دیده اند و الا شتر از آن
صفت دیگر بر چه مکتوبات یابی تعلیق اطلاع دهند
که در اطلاع آن بر که قصور نخواهد شد ایام حجت
شادمانی بسند ام یاد مکتوبات و در حجام میر صاحب
سلامت و تقدیر السلام و نیاز از روی گیرای حجت

مکتوبات

مکتوبات و ضمیر خود می آید و اصول الحاق صحیفه
مکتوبات و ضمیر و خبری گردید و شرح شاتر و مکتوبات
تر شادی و تحفه ای می فتح علی طلب سراجام کتوبه
بود و صاحب من و حجت در شانه خیر خواهد شد
خود تصور نمایند هرگاه که در دست روز تاب و حجت
باقی اندکی آدمی و مکتوبات و مکتوبات و مکتوبات
خواهند شد و شادمانی و کامرانی یاد مکتوبات و مکتوبات
خالص صاحب مهربان تو حجت و مکتوبات و مکتوبات
و سلام حجت و مکتوبات و مکتوبات و مکتوبات
صفت مکتوبات و مکتوبات و مکتوبات و مکتوبات

می آید انسال دریاخ درخیزد در مثال شرح
 یازده ورده اند در نو یکصد ترج برای دوا بطوریت
 اگر دریاخ شریف باشد ایستد غایت دایم در
 هر کار زیاد شود و در شام لاله صاحب مهر با
 و در آن سلامت بعد سلام و آرزوی سلامت
 سرت آیات مشهور و صمیمی که دایم می آید
 مدت که از خرم احوال خیرگی شرح و فایده
 انسال انشا الله تعالی خالص خاطر بر چه کمال است
 امید از بهر یمنی دیرین آزار که انقدر را
 موشی از باجه خواهان در علم یکنای روانه دایم

آینده خلق

آینده خیر خلق می از ارقام احوال خیرگی
 مستطایب دست شمع سیر محمدیاده حکمیری برده
 در خدمت شای می شود از احکام که بعد از آن
 طالع عالی به موجب سعادت دایم است
 در سیر کار خالص گنجایش روزگار را
 در هیچ وجه نیاید در زیاد چه هر طریقی
 مکتوب است و در شام لاله صاحب مشغول خلعتان
 سلامت بعد کمالش سلام و آرزوی
 در حقیقت مواصلت شای مکتوب صمیمی
 تصویر نموده می آید زبانی آینه گان استوب

ان شاء الله تعالی زمره سی و هفتمی در میان رستم کارنامه
خواهد زیاده چه نوشته آید **مکتوبات** **لورده**
و این ان صاحب مهربان قدر دان سلامت
خبر سلام و توفیق ملاقات شایسته بود و عمر نه نمود
ی آید مهربانی نامه بفرستادن فراتر از مصحح کرم
لور که در مصحح رسم لور لاقه منده متفانت که در
میدان در رستم موجب شایسته طاهر که دید صاحب در توفیق
قرآن مطهر در مصحح ترموزی اطلاع منده متفانت
بشد و سکه منده اطلاع شد قرآن علاقه شای را در
خود جای دادن مناسبت ندیده می تصور نمود
اگر میبودند البتة ششما که نموده خدمت شای

میفرستاد

میفرستاد زیاده **مکتوبات** **لورده**
مهربان سلامت گویای مصحح دیوانی علاقه
شای مصلح چه بود و چه از را موانی ز میسر لاقه
منده بطریق فرض بود غرض رنج گرفته بود
حالا که در عهد رسید در ادای زیر سکه حواله نماید
طریق و در خدمت متفانت مطهر را از تر و صورت
نکستید و فرستاد که از بد جالبی دست برداشتم
از قرصه را بوجوب اقسام و امتیاز زیاده چه
بهر طرز دیکتور نمود و دو کس از صاحب مهربان
سلامت رعایای مصحح که با را طاهر نمودند

۱۰
این بیان مصلح بانداده لایق سالی آرا می
گشت بگیه از مصلح که را تزد د کاشت کرده بود
تول آنرا میخواند که متصرف شود چون غلظت
قنای و حضرت ایند امده میبود که نامین
مردم کار مانع باید کرد که در زمین هر کس است انداز
نشان میسر از او حج ده لایق نموده از روی عبادت
فصل کرده پس اگر زمین کهارا قرار یا حاصل
آن را بخواهد پس ده یا لگ برسانند اگر
زمین با تدا شایست بود سناز اندا انفضال آن
مستحق و در آن زیادده نوچه که مسکون بود و

نیز از امای

۱۱
نیز از امای بر بان قدر در آن سلامت خود
و مصلح نمود و تحقیق است که هر چه اطلاع دست یاب
تقاضای از زمین است که نوشته بود
حرب سن با عقل سیده تقاضای از سر کار
بسیار است بر و انجاست از خصوصیات و اینست که اگر
در اسال منی آید در دست سواران که پوشش بلیش شود
در هیچ صورت پذیر و در دیگر توقف باید بود
که در سر کار اسال کرده و چه میست است اینست
میران حواله است این خاطر تریق جمع و لازم
رایده به چه بود که به آید مکتوب بود و چهار

میرا احب میرا دل فسرده ان سلامت
 پیرایه نام و حول مشط و مشرح گردانید دریا
 فسرده ان یکیت میره ایستاده بود میره
 مسال چهار دست میره میره کرده بود
 یکی از آن حصن ناگاره میره میره دیت درواز
 میره گری خوب میره از ان که یکیت که
 از میره میره مطابق ایمای شای خوا که هم باز
 غوده بخیرست تو میره میره از میره بانی
 و قلم یاد فرمودن طفره است از میره
 بر سر از ده

حاله

المحمد و المنة که دین زمان فرخی تو امان
 افشای دیت نافع بیدان مسی به دور
 سن تصنیف در میره حب کای می نویسه
 رای که از قلم بکار آید بر اس مکان
 و سبب سلاطین عبارت و آن
 و آن سبب می باشد و آن
 و آن سبب می باشد و آن
 و آن سبب می باشد و آن

هم تم نام
 هم تم نام
 هم تم نام
 هم تم نام

حاله

از بدو فی سیر آید که پادشاهان ممالک در بصیرت
 خدا راضی بوده در میان یکدیگر را بطریق اخلاص و بشیوه
 اتحاد و انتظام دهند و اگر آن ممالک محروسه اند و در
 منتهی باشند از تفاسیر هر دیار خلق الله مخلوقند و باید
 چون یکی نیست مملکتی نیست این نیازمند ابروی هر
 پادشاه است تا بدین حدیث است حکام میانی برین بود و او
 زبده محرمان یا اعتماد و خواصه ابوالحسن مکرزمت
 آن سلطنت پناه ظل الله بشیوه یا بنجاست اطلاع
 سازند تا هر چه رای جهان آرای اقتضا نماید
 انعطاف فی میان ممول شود طریق یکایک یکایک
 ابوالسبیل رسایل مفتوح دارند و هر چه حدای تصور
 لغز نمایند از تفاسیر این دیار هر چه احتیاج است به
 اعلام قیسه تا در هر یک از این ممالک اخلاص بفرستیم سامیه

یا قفل

یا قفل

یا قفل یعنی سوغات این دیار اقتضا نماید
 بمصروفات خلایع مذکور است و نیز بطریق اخلاص و بشیوه
 گذرانند آفتاب است اقبال و از انوار و این طلوع دلالت
 نماید بر مایه یون ممالک مضمون است به حدیث
 یکایک و یکی مصروفات لازم هر چه از خلایع ابوالحسن
 بود و یا انواع تحالف اندازد و بهترین زمانی و خوشترین
 اوانی رسید خاطر ملکوت ناظر از حق تا در سترگی بی آزار
 رو بود آنچه رقم بر خاتم مواخات ننشاند که در ده بود
 که فیما بین میانی بحیث و در است حکام بود و در ممالک
 محروسه باید که هر حدای نباشد این معنی نیابت است احقاد
 که امری نیست بر در عالم کو توقف و در تعلق بر آورد
 اتفاق نیست خصوصاً انتظام سلسله کائنات باین منوط
 بر کوه استحقاق نیست که در خاطر مایه یون ما بود که در

بنوعی نراج دال کار آگاه فرستاده رابط اتحاد
 یگانگی در میان آورد که خلق اله در محکم است بوده
 انکار بوده مفرقه الحاکم فارغیال است خدا با بعضی موانع است
 ضروری که هیچ آن موجب طاعت است ایمان آن آورد
 در برده توقف افتاده الحمد لله که مملکت است و در تب
 سقت نموده مفرقه سلسله محبت شد دلیل بر نبی
 از این تصور توان کرد در بولد شخت مایه اتحاد
 شکی که کی از مخلصان این دو دمان خائنین
 است نه فرستاده شد آنچه مصلحت ملک است و کی ظهور
 انام بود و پیشند در آن گوشت بر پیوست یگانگی
 مرغی گوشت ابلا رسال مفرقه دارد که نیست
 از دیاد هوا نمودت خواهد بود بعضی مخالف این وقت
 مصحح بحث است بدو رسال یافته نظر آنوقت خواهد بود
 گذشت

گذشت آفتاب حالت مانده پانده الله
 مشهور بودی الله ضمیر بر محبت نذر عالجیت آن
 ظل اله نموده که درین لام مکرر بر معنای اولی که
 ولایت است حد از قدم الامام خلق ممالک محروست
 از دست آن عظیم است و روضه ای آوردند مال است
 آن یار یار ت سزده جلد طین است این معنی از دود
 و میخ می در زمین مانند خدا میداند که تا حال ولایت است
 را از خود مفرقه شدیم باید که جدا می نمودن باید فصلی
 و کلمات را از خود مفرقه شدیم باید که درین حق قدر را
 شکر کرده ما فرموده اند در حق حق است شک نموده
 از افزونی ملک و مال است که بر غیر فرو نمی آوردند
 اصلا یا حوال رعایانی بر خستند دست قطار مال است
 در اند کرده بودند هر چند میخواستند آنها را بر منور می کرد

از بی سادتی خود بخون نصرت در گوش موش کرده
چنانچه آن تماشا درگاه اندر می خلق بخت
خلق اله بوده بنام پستی و نیروی دولت و
افروزی همه زیر کردیم هر کس که شوی نموده خاتم
اورا فارت دادیم بعضی را که زبهار خود کشند
النجا درگاه والا آوردند و درگاه آنها در سکه
النجا درگاه والا آورده امان دادیم چنانچه که
به طقه بندی در گوش کرده در سکه بندی درگاه
در آمدند که خدمت اطاعت به فرمان پادشاه
مگر این آفرین ملک کسی و منوعات غنی که خداوند
پدید آورده خود کرامت نموده گوش موش ایشان
بهتر است که رابط اتحاد قدیمی را مرعی در نتیجه
مال بسیار درم آلوده بخت برده باشد و پس می باشد

تقدیر تارک

تقدیر تارک تقدیر گذشته نماید انکس را در عالم
سازند که آفرینار بجای تمام خود آمده اید
شوند که در خصوص اتحاد و تفصیل قدر و حساب
نقصانرا نماید اگر خیال ناستد خاطر داشته باشد از برای
خداوند خلق الله بزرگ سازند در حاکم مقرر نمایند
کسی از بندگان درگاه است تا چاه بحد حاکم
نظم اگر صلح خواهی خواهیم جنگ و اگر خلیجی
نور و درنگ دم از مهر زن یا بکلیان ده پیام
حکایت دین ختم شد السلام نامه گرامی
آن سلطنت پناه در اسعد زمان رسیده آنچه از خرابی
ملکیت سرحد مرقوم بود خود بهتر دانند که اولت از
قدیم ایم در تعرف بزرگان انجمن بوده عالیه
چندگاه از نامو انقت یعنی امرایان در تعرف بخت

بسم الله الرحمن الرحيم
از سید الشهدا علیه السلام
محمد الدوله الباقه
میا از الدین خان بهادر در محنت نمودیم زمام حل
عقد رقی و فتنه آفتاب است اختیار اکبر دیم باید که
چنانچه از حسن سلوک کاروانی و سمیعت و مردانی او
بگور خود بپوشد و فایقه از دقایق آن مرغی گذارند
احوال سکنه مستوطنان از بیجا یار یوایی خبر دار بود
که لذت قور بر طیف ستم و قند واقع شود بحال مراست
را نوعی ضبط نماید بنوعی را شمار خود شسته مال قریبی
از قرار واقع در این بوی خالصه تر لقمه و گشتندی
جاگیر دالان جواب میگرداند بهت ز سر که در ادای مالوان
نمود و در زو او را نیمه نماید که نامرد و دم در
عزت گیرند آنچه که رود بر حقیقت زیرا مدارم متواتر عقد
بنموده است

بنموده است بهت ز سر میگرداند در این کوه از گشتندی
نمیگرداند که تا وقتیکه و هر چه پیش میبردند
گرفته درگاه مولد از سال و در سید مقتدیان و
مهاجرت کرد و بیان و جاگیر داران و حیدر و حیدر و بیان
قالو گویان و تخت ایان و عزیزیان بیکه مذکور آنکه
از صلاح سخن صوابیده او بر و ن زدند و محنت او را
در باره خود موثر یافتند هر کس که از جاگیر داران
و غیره از سخن او عدول نماید درگاه مولد عرض داشت
نیمت آن خداوند است که مولد فقر داده یا بجای او نیر
از حضورش شود و در میان این حکم عمر خود بگنج تو ز
چون نزد ستم مایون مال لازم است که خلق
خدا را از طریق نکلت که اسیر او رده بر او است
دلالت نمایند اما حوصوف این مامول و فتنی نیست آید

تمامی این در عالم بقدر نصحت انار در سرش
 بدویر بدویر توین فرموده شود که عالم را از سرگشته پنداره
 ضلالت برآورده ایجاب خیر و صلاح بر دلش ان کشاید
 چون این تحصیل است سیده آمد در ذاتش تبار
 فضیلت و تار غیبات الدین محمد موجود آید ان تعجب
 رفیع القدر قضایای میده که بدو تو توین فرمودم باید که
 بیایم امر و جبر بر داشته در تحقیق قضایای مفرعی بدایت
 نماید فیصله که در ان شهر روید و بدو با و رجوع نماید
 حکم شریع شرفه فیصله دست آنچه لوازم به بدایت
 دقیقه از دقایق ان مرغی گذارند شریعت را بتوین
 تمام و بدو فردا بجهول نام از خواص و عوام میده مقرر
 آنکه شریعت شامیت را به راقعی متکلف فتنه
 اطاعت تعلیم اورا حکایتی بجای آورده خردی و بی
 قضایا

قضایا شریع شرفه رجوع بهار است صواب ان
 نایب نایب قایم مقام خود دست اطاعت و امر و
 او بجای آورده سخن اورا که مطابق شریع شرفه است گوش
 استماع نموده الحرف نوروز در دنیا خست حکم عارف
 تحت نوروز چون تحقیق عمل در وسعت کار دینی
 سعادت نصرت محمد باقر نورش مقدس و معطر رسیده
 بنایان از روی مرام خسر دانه او بخدمت کو توانی
 میده دولت که انصاف فرمودم شرفه را با میده میده
 راست و دیانت بخار خود ساخته بلوایم مرا هم ان
 امر بدو چه پوشیده از چوکی پیر خردار میده
 سکه اندر بار در مهادن و امانت ندارد که مرا حال
 بوده و روزهای غایت اندر میده است حال میده میده
 چنان سخن میده که انار در داف را و چکه و کتیر میده

تطبیق

کتاب در تفسیر حکم عمر بن خطاب
در توقیف فرمان عالیشان
شرف صدور و دریافت که مبلغ یک دام
مفصله الضمن از برگه آخر آباد از تفرع امرانه العظام
مرزبندون من ابتدای فصلی نیست که فواید در
وجه حکم استحقاق استحقاق سلطان تاجران
مقرر نموده می باید که چو در بیان و قانون کون رعایا
پرکنه مذکور می باشد را چنانکه در انحال دانسته تال
واجبی حقوق و لوانی از قرار و انوار در دست
بنای محاکمه تفرع تال مذکور جواب گویند ای که حکم را
بقعه از اصول سال نو گویا صادر نموده باشند باز که در
بیند و بقیه حکم عمل نموده آخر وقت نوروز
کردن

که در بیان و چنانکه در ان تفسیر است و چنانکه در
و کذا زمان راه کاید بقیات خمر وانه است و انچه
است که در تولا سوار قضایا تال کادگار
که بی از مقتضای درگاه کین است بولت تفرع
است سوادگری از سوار خلاصه تفرع باره انچه
تراه که می باید که بقیات بیج زکات مراحم از تفرع
بجای که تفرع نماید از چو که هر چه تفرع از راه تفرع
و تفرع حد و حدود تفرع است که در اصل تفرع از ان
اکرم عا و الله در حدیث از تفرع واقع شود حدیث
خواهد برانند برگاه ان تفرع است که در حدیث تفرع
بیتانند باین حکم که تفرع منظور است برین عهد نمایند
قد تفرع است
رعایا و احوال منیده تا باینکه تفرع تفرع تفرع

و حیات پدیدار با خلاص قدرت تمام سرورده باشد و قوت
تسلیمات قدیم الحمت زنده و لکن با خلاص قوت
با اختصاص خلاصه این امر خود مدت ثانیه قطع اند
بخت که اگر نیز در اثر خود خود بود و قوت
خود قوت بقدر نیاز بوده تو از آن به موافق می
توانی افسر معده بر این در بولا صفت قوت
و توانی بر وسعت نظر بر قدم الحمت زنده کرده
و از در عطفیت شایسته می آورد از خود حیات
طش به منقوح لکدام از برکت تهرام بوره که وطن
ما بوفه او شایسته معنی الله بطریق انعام علی الدوام
و قوت خود که آن مبلغ حاصل شد از قصد حق تعالی
خود با حیات قوت غوده بدعای است این امر است
مواظبت منتهی شده باشد می باید که حکم این امر است
اما این

مهمات که در این حکم خود می باشد و این امر
پیش آمده چکست تعقیب و گذاردن از حق و خود
بیت معتمد فرغ الهام نموده به حق می باشد
نیز سید خود را که و قالو کونان و بعد از آن
حکایت کند که آنکه ملک فقیر خود و توانی خود را که
جولگت در نیاید به قاصد و دیگر از زنده او
نگذارند رکن است طفت قاهره عرصه الدیوت
البابره قدوه خوانن ملکه مکان عبد الملک نام خان
بیت خزانة مخصوص می باشد بوده به که در بولا
خواجه بود اگر آمده در گاه آسمان چاه آسمان خود
که مبلغ نقد و خزانة رافع عید المیلان بهشت عو حجاب
بروز بقدرت خود شد و لازم که اولی نزد خود بماند

به تحقیق این معانی که رسیده آنچه ظاهر شود حق تعالی
 رسیده که چاره این مقدمه نوعی نیست پس اگر این
 معانی در این فصل شود مافتن بود و نگاه والد اول
 حقیقت اند و در فقه که عیادت نماید که در هر احوال
 بمقتضای این نوع حق تعالی که موقوف بر تنه است
 نهایت که باعث عزت مردم دیگر شود و در میان
 تمام دنیا محبت نمودن نماید و خلق قدرند
 چه در حقیقت که موقوف بر صوبه میان بعضی
 مقدس معانی رسیده باین که باین غیر از موقوفی
 تقصیر منتهی و دیوان انجامی دیگر نخواهد بود و در تکرار
 زبده الامثال والد فرای دوستی باو محبت و شایسته
 عید است از این افعال موقوف بر مملکت و دیار
 القویین و غیره

القویین تعالی فرمودیم که بولایم مرا هم اهل و عیال
 پروا خسته بجز دار بود و در ظاهر آن همه کار و ساخت
 بهر طرف حاکم و ارباب عامه که در اندیشه حاکم و ارباب
 در هر حالت بهر آن نماید و طومار و خراج القویین
 عهد و پیمان در نگاه چنان که در سال بعد و بر عیال
 نوعی بولایم نماید که همه اهل و عیال در کسرت اعتدال و
 عیال خود بزرگ باشد و عیال و درگاه بولایم
 نماید که هیچ یک از این اهل و عیال بولایم متوجه
 لکه مورد و دیوان و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 دیوانی بود و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 بولایم و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال

میا پور اور کھانی میں جا آورند درینا حسب الحکم عمر
 نموده خلق خیرت از احرف قذند یا بسوم
 در تویش بر وانه جات چو در میان و قبالو کویان
 رعایا و مقصدان اگر گنہ آرا را اعلام انکه چون حکم
 جہان مفعول اقتاب سول خدمت کردی بر گنہ تو کوی
 لذائذ ایدار فصلی نغمہ تها قوی کل عادت نصایح
 محمد محموم و تفریق قوی کتبہ باید کہ مبرالہ را کردی
 مستعد انما نوسہ ملو ارجی و حقوق دیونہ یاک
 از قرار واقع عشا را الہ محفوت مگر دند از سخن
 صلح او کہ آئینہ موجہ سخن تر کتھا طالع کتبہ یاک
 بیرون نہ و تر میا پور اور کھانی میں جا آورند معاملات
 خیر و بر کتھا تر کتھا از نظر قلم او پور کتبہ پنهان توارند
 سید موریہ لکھ

سید موریہ لکھ کہ شہود دہنت ہذا ہی قضا و قضا
 بلو ازیم ہی شہم آن امر لوی کتبہ برودہ و قضا
 کار و دوا و کتبہ از امر لوی کتبہ از امر لوی کتبہ
 مرقہ الحاکم لکھ در کتبہ شہد از امر لوی کتبہ
 یا شہد کہ در کتبہ از امر لوی کتبہ برودہ و قضا
 اگر دوا از امر لوی کتبہ از امر لوی کتبہ
 درینا حسب الحکم عمر نموده درینا حسب الحکم عمر
 چون حکم جہان مفعول اقتاب سول خدمت کردی بر گنہ تو کوی
 از بر گنہ فرید آما د از ایدای فصلی نغمہ تها قوی کل عادت نصایح
 ابالہ شاہ تعلق حال در و کتبہ حاکم ز قضا و قضا
 بہادر خان مقرر و مفعول کتبہ باید کہ مبرالہ را کردی
 زمین دار و مقدمان موریہ لکھ جاگیر کتبہ محاکمہ

درست فروع

و در بیان این مقام که خلف نورند خود در بیان و
مقدمان نور و پوره اعلام کند ز پوره الانفال مطلع اند
خواجگه کرام حدیث کانر مشفق بوده در جمع محال
خرویی و در او واقف شده خیر از نظر قدم او بوده
بهمان ترازند از سطح صلاح او بر او منور و نور یافتند
آنکه سیوه نیت و رایحه نماز خود ساخته مرثیه بر لبه
از ترار موقنی که در تدبیر عالم دیده کرده جمیع مکتب
سازند طومار جمیع را بدست خود در میان و در قافله کتب عالم
نوع نبات که آثار حلال خوانی کفایت او بدیده و در
مهیایانه خود در اموال فیض الیه ندرست که شایسته خود
روزنامه جمیع خرج در هر فصل در دست خود بدیده و اعتبار
و در بیان این مقام که حکم علی نامند سرالصاب
قادر ظاهر و در مکتب قریب آباد اینها گفته در بیوالمعبره

در این دنیا بود که مبلغ محرمات نزد دوست خدای
در ادب آن اقبال نمایان و نیز در ذریه باده بود
و قوع کاشته حق بخدا عاید کرده اگر تو عهد فرموده
معاذ الله یا معضای شمع شمع فضا و نیکو کند
سازد نصیب خلق حق که در هر کس سلام
آنها آنکه در بنوا شمع نور آمده است خانه محمود است
خمس خود را به رافع نام و کرده بود و نمک در میان
آنها بود و با او در ملک او میجوید که نسبت در خیر
و نیز نماید که حق حق و فوسیده مایه
بمقتضای شمع شمع فصل است که حق میجوید و قرار
گیم و اگر امتن هماده بود و بود و بود و در میان
نام و حسرت که در هر کس در هر کس
محمد مصوم فوجدار بر کس سیم پره بود و نمک که در میان
شیر خان

شیر خان افغان آمده و اظهار کرده که فاضل الهی
زین زرعیت رافع میوای میوای رافع و رافع است
زور رافع شمع شمع و او را در خدای نمک که در میان
فوسیده آن زین را از تحت لغت امتی بر آورد
حواله رافع شمع که حق بخدا رسد چنان احسان نماید
انتم هم مایه مذکور شود و در میان بکشد
عزت اکس خطبه فارسی که در هر کس در میان
موازی شمع شمع شمع و مایه در هر کس در میان
الحکم آفرید و اعطای سیم به اتمام آن حالت نصیب
مفوض شد و باید که حق تصدیق تصدیق اصل جهان
را و در ریت شمع که حق در هر کس در میان
گاه و آفرینش که در هر کس در میان که پس را و در هر کس

آمده شوند که هرگز خدمت نخواهند در میانک تمام خدمت
تخلو تو زرت زنده الله عزوجل و اولاد قرآن
تا در حال بعد از سلام بگویم عرض داشت که فرستاده
بودند رسید لکن در ترددات ثانیة و تریه و تریه
نمودن نمودن انوار نورانی بود و عیش و نشاط
و جوهر خدمت تریه خواست باید که برام از هر یک قضای
آنچه بود و قصد است که پسندیده خواهد شد
قدوه الامام صادق الاغلاص خواجیه یا کار فی السلام
بعلل که عزالض شامو اثر رسیده مضمون مندرجه ان علوم
آنکه در باب آملی که خدمت حضرت بکنات است نمود
یوسفان که از انما انحرانیش جای اعتماد است و حال
یوسفیه احتیاج این دیگر نباید حال احیای انما شامو
دیانت نورانی

و نه هرگز فرستاده باید که اتفاق بکنان حضرت بکنان
جمع بکنان را بشخص نموده طومار مهر این و نه خط خود
و نانوین و بهر خوف و ترس غرض است که در این باب
بخدمت در بقایا طالع استقبال هر موفور جای آورده زرت نور
بمهر اعتماد و رسد دارند مقصد و مهمات طالع استقبال
که چون عیون قربان فرستاده نمودن طومار بکنان
تا هر زود افتاده یا المنافع از بکنان بکنان است
خود خدمت بکنان در هر دو مضمون مشایخ است
آیات بکنان عید الیوم است باید که در حکم و در انوار
تدویر از انما انحرانیش جای اعتماد است و حال
و لکن از آنکه قصد و لعل حاصل است از انما بکنان
نموده بدعا بکنان زرت نور استقبال و موافق بکنان

بطلت بالوجهات و سائر جهات همچو جهات الوجوه مرآت
 بحال او ترسانند بر سال قریب بیجا نجات محو بطلند درین
 تحلف نورتر یا محسارم در روشن عرالق
 قدر حایق فی البیاض زین حکمت بلیغ بود
 بموقف بار یا تمکال درگاه سر ایا جا کستینیا میرانکه
 قیل عالم عالمی ملک قریب عالین ملک
 عنوان که در بار سلسله غرانه و کار خوار صا شد
 قدم کوشه حیات نیست قیال شش فیه رفیع علم عالم
 سر افراز و ممتاز گشته در بهالون سلسله انجام باد
 بر دار و اسب کار خانات که لک بود و مختار
 یا کف علقه خورشید گشته تحلل در محو خواجه
 سوار بر کعبه حیات لک فیه شسته الی الله اعلم
 درگاه عالمیه

درگاه عالمیه خوار در ساینده قیل عالم ملک
 بنور ارتضات سار کم دلار در ران ناموس سوادان
 زبانه از ضابطه نگاه سدار و منزه و سوز تبال منزه
 سار و لک از نظر و کرم اتید فورم که فراخ و حمت
 عقیدت بجای خسته فیه فیه از شود که شکر این کمترین
 منزه بار درگاه خوار گشته عالم عر قیامه آفات ملک
 اقبال تندی پانیده کسر بنده یا با اعتقاد محمد
 بنفوس خصل پیاده بار سیر خلافت نظر بر ساند که حقیقت
 تر فیه را چهار برینا که کوشه فی قبل ازین عر صدار
 در سواد تبار عظمیاه فیه در تکیه مدولت اندر بود عوده

خبر رسیده بخدمت صوبه اوچین سرانم از کرده هر چه
بودند تا ممکن و مقدور شد بکلیان و دل کوبت هر موی
از حکم اقدیر بخا آورده بخواب نمود آنچه که روز و وقت
مدام متواتر عرض شد نموده اند و این بفرموده
آفتاب است خطمت بر مفاصل مبدکان تا بنده پائیده یاد
بنده متفقدانه نه الط لولایین و سر بخا آورده
بموقوف عرض باریا تمکال درگاه آسمان حاجت شما هر
فریدون فر در املکوه عجمت خسر نه زلت خلاصه
ملک و سر ساندله لوز و فرمان عالیین فرخنده عنوان
تسلیت ظهور بخت بانه انعام استعرافی و لال سانه
که این قدر بنوازش بنام بر سر از پر موده بود و نیز قدم
از سر سانه

از سر سانه بهستقیال آن شتافته کفصول بایون عین
سبحان چنان ملایع و فرقی نهاد چنان نیاز خاک
سجدات کوزانی ساخته خلوت یاد کرد و حال تمام
نحوه خرام در گلو انداخته است بیکدیگر بن مرتضای
این مرید یا احلاس از غلظت و لکنته سانس این عظیمی
کدام نای بیان نماید آنچه حکم اقدیر سر سانه بیکدیگر
بخت بخت رجا بخته امید و غیاس است خاطر
خود قدر دولت را نواله به سر از قدیم خوش بر یافته
مهر مکتب فی ماه و ولایت ازین در ولایت عرض بر توین
آنکه سر سانه خود را بباغ ارامی قرار داده اقول اخلاص
بر بر او حق شده غمزه بر روز و نامحرم که نوبت اسیر در
نموده درین به سر بر خلافت میفر آورند چون عیال و طفل

آفتاب است و سلطنت بر مقدار عالمین نامیده باد
 قدوس کندش الط سحر است و علایق کجا آرد
 عوفا عین ناریا بقع کان درگاه عرض است بسیارند
 که قبیله فیض و دنیا سبک فرمان عایشان که تمام زمین
 منده بار درگاه و در برابر انتهای عالمه لا خود و صلاک خود
 تشریف مضمون حکم بامول این مقهور و اقرار کرده
 در سال ساعت مردم را بجهت آوردن شماران و مصالح
 از شک و خجسته و چونه و غیره خایجا قایل نموده البانی
 حتی الله المفضل و القدر امکان در تمام عمارت و کمال
 بقدر و خواص نامد قبیله کائنات سبک و حمل و درین
 سنگ تراشید بسیار کم هم سر از قصه کرم ممدوم
 که بیو انیان امر عاید شود که چند کس است از چای
 چای و در

چاک است و از حضور قایل نموده که با درگاه سر کمال و کمال خود
 گردید چوین و معروف است پویند و پویند و پویند و پویند
 از مطلق سلطنت و نصف را بدلیل بسیارند
 کمترین منده های عقیدت سیر حقیم و موقوف است
 پایتیم تر بر خلقت و ضمیر حضرت منتهای علم و جاه و کمال
 خافان کلاه دار استنباه خلایق ملک و عالم که درین
 که قبیله عالم سبک حکم مهربان و معجزات آفتاب و تمام
 اتحوا العباد و تصرف و ریخته که با قصد و اراد از برادر
 این خیانت و محبت مهم منده هر عراده ایشان با قهر و خنای
 شود و در آن مهم زلفت و موافقت و موافقت و موافقت
 شرف و اقدار و قدر و با قصد و اراد از برادر خود که جلالت
 مردانه کار ملک چیده بر کزید با است و امان همراه قایل

از خفا و در چون سست نماید چو این دعا از روز
رعنا و روز ارادت عقیدت است که بزرگوار است
الحق بشارت معبود شده ترقی عمر و سلامت
تراید چاه و حمت یار چون عرض مذکور شود و قصد
اوفاست که گفت الهام است و کار او جادو است
کتاب بجز اندیشه اندیشه عقیدت است که بزرگوار است
بعد تعظیم در رسم نموده و انبار در صحنه طایب الغنی
عن الغنی المنی من الوصف خداوند ارم فهم ایلم
برکم میرساند که حقیقت شده و مادر بزرگ معبود است
نوازش بر او در دل مال و مودتی آنهاست که در این مودت
سپهر عزت و شرف الهام غنی است استقلال معبود است
بجز در این دعا و مکر این معبودم بقیا و بر داشته جمیع

چهارم و کوار

چهارم و کوار معبودی خدایت که عبادت شده و بزرگوار است
نزار و از فضل تو امیدوارم که باره بزرگوار است
عقیدت نموده بایستاد تمام بر اثر آلهای تبارک و تعالی
حق و امانت است که قصد شده و مادر بزرگوار است
تیمه کمال برادر زیاده ابرام خداوند بزرگوار است
عقیدت است که بزرگوار است
و تا بعد از آن در هر ادای هر نموده نماز بزرگوار است
ملایق و نالک است که بزرگوار است
سکنت بر دای عقیده کشتی معنی میرمن که بزرگوار است
پناه جنت آرا میگاه بسبب بوالد قوم این تبارک و تعالی
موند و بعد از آن بزرگوار است
بزرگوار است که بزرگوار است

بر حجت زیاده ازال هر صد متوقع لاجرم مکرمه بر عطا
آن تبار مذکبی و حیاساری خود نموده اند و را که
در ساله خلخال کار ملک و قیام خدمت آتیه امیدوار
که در سلک تنه نارس کار اقامه از زمانه که بهشت تیر نمایی
که بهر خاخر ادا خواهد بود زیاده بهر قدر تا بهر حال است
افعال محدوده هم قدر خمیر احمد صدیق الله
بموقف عرض بار باینگان طاعت علی بن ابی طالب
مراد که عفت خرد و در ایام بهر کوهستان قبل ازین
عمر صحت نموده بود بهر اخلال بسیار در میان
مقیم ماه اردیبهشت تنگی بدین اید بودند نموده بهشت
خود بر سر آن مقهوران و چون نزدیک رسید
آلاء جماعت نیز خبر دیوار چشمه قریب صد توار و پیاده

بیشمار زندان

بیشمار زندان و ادای متوقع و مغالطی نمود
از طرف کشتش و کوشش بسیار نموده اند از سواران و
برادران این ندر در حدیث و مکاری بدرجه بسیار
رسیدند و در تنه صد خاله کس زخمی شدند و خوب
تفصیل یافت علی اکبر هم عرض انداز نمودند
از طرف آن مقهوران نزدیک هزار کس بهر تنه خون
اشام بر حال ملک افتاده بهر رقت پنج کور و زبانی
مانده بود که بتایید آسمانی خویش روی و دست از آن
دست فتح نیز در می گذریه آن تنه تحت مالک شش
تا حقیقت پیاد و روزه بر روی تر نهادند و نموده درگاه
تفاوت نمود و انجاء اتفاق کرده در کجای سلیمان
که ده کلان است و قوه در کجای واقع و این

اطفال کما جع شده بودند و شکرین از بر لطف کرد و در
 کشش و کوشش بسیار نمودند و عفت بواران بسیار
 و معجزان در آنجا کشته شد و آتش دادند
 بعد از آن ران و چرخ آن شور و خروش است که عود
 مال و مواشی بقدر ضبط در آورده حواله گشتنمای
 نموده و در قولی آنقدر بسته حواله انهن بجهت
 از محو کمال خودت تمامت فکرم سکست
 سوختن در این مردم اظهار حق آتش است که آتش
 اقبال شهنشاهی چنان شده بود و یافتند که
 مردم دیگر عبت گشتن شده اند و عبت علی است
 مال و اموالی که در آن مجری است بخت و عطا حق
 نمودن و حق که در دم دارند و عبت و عبت
 بر دم و عبت

ساموئیل حضرت قفس خواهد شد و آفتاب است
 اقبال بر مغایرت عالم و عالمیان تائیده پائیدار
 کتب منده به آله شمس و طالع منور و اخلص
 بجای آورده بموقع عفت مندر کمال طاعت و عبت
 قبله گامی رساند که لور و پروانه عظام که تمام
 غرض از یافته و در عبت عبت انرازی و عبت عبت
 گردید که در عبت عبت عبت عبت عبت عبت
 خر خواه بد از عبت و عبت عبت عبت عبت عبت
 عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت
 خداوندی عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت
 تمام عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت عبت

مخفی گردیده آنکه در باطن تحقیق حکایت عباد مردم
 خلیفه علی و مولانا محمد ادرایمائی زنده بهجت الحکم
 حضور مردم و در طلب عتبت تزلزل کن
 بر دو مرتبه آن از روزی است استفسار نموده
 در بنات مخفی نام بهر فاشی و به خط بانی و موافقی
 این نواحی و هرگز به کدورت حضور و در ستاد
 منظر عا و خاندان و یاد و غیر من نمایان تفقید و دو
 ممد و دو چهره کتم بر خیز از نشان عبد الکرم
 بعد از تقدیم شمر لایط نموده بموقوف عرض نوار استیجاب
 معالی القاب خداوندی قیام کای سلطه احاطه بر سائر
 فلاح قدر و کدورت بهار جهان روحیه و
 از غایت مهر

از غایت مهر بهجت نموده و کما بودسته مکرر
 در باب التماس نموده تا حال تمام ساری اولیای
 پریشانی نام کمال آورده باشد و کلمات تبار و ده
 بکلمت گزینی آمده است امیدوار از روزی کرم و یار
 امر شود که هم سائر احوال بر و از او نموده ثبوت
 منده نماید که حال مرد از کار آمدنی است در تریب
 سرافراز می گزیند بهجت زیاده چه عرض نماید
 نکلیم ممد و یار منده کتم بر عبد الرحمن
 سرالطعمه و کتم بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت
 فلاح بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت
 فلاح بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت بهجت

آن چنانی که باید و شاید صورت انصراف گرفت
حاصل درین صلح کار و خدمتی نماید که بویک جمله آن
توقف توان کرد و ثنوق ملازمت کسر خلاء و ملک
و سر مایه سوار ایستاد و اینک شده اگر طم شود
خود و خدمت نزد آتول از خدمت که او فرماید
یا مرامی و این بجا آورده چه عرض نماید
بلک نگار متفاوت خیر خوانان مخلص
و نویسنده مکتوبات که اینیای روزگار یا که مکتوبات
مکتوب ملازمان اقبال و احاطه بنا به خط و کتابت
ایشان و مخلصان خان جو سواره در خط و ضمای
اندر شغال لوده خوشوقت باشد بعد از تمسید
قواعد اخلاص تمنا کنید که خاص ارز و متدی
مکتوب را

مکتوب رای مهر انجلال مسکروان که دست که محمود
مد و کلمه عنایت نامه که او را یاد نام نموده اند موالع آن
عیش و طرب امری دیگر نهاد و طریقه یکتا حکایت
گفته و شیوه عاقبت هر یک گفته اند اما از این مختصر
مستاق نو را آورند بیاد و جوهر نسیان بفرماید
که باعث از یاد و رایت انظار و خفا شود و مکرر میمان
سکنت چون مثنوی بیاید حقائق آگاه شمع الرزاق که
کی از دو سال مخلص این شهرت در سنه ۱۰۴۰ در این
مد و محاسن و محرمات عالیشان از برکت دیالویر
متعلقه خداست آن تنخواه یافته میوکلان امر خود
فرمود که بر دانه و مقصد آن آن برکت نوشت و بعد
که اراضی بدو را یک یک به مومی العیون
تصرف

در حمایت از او از واجبات و انتهای متعارف
 رضا نموده اظهار کرد از این نماینده اطمینان مخلص
 محله بود و زاده همه تصدیق و مدح و دولت و افتخار
 با و است و از آنکه بجای قوت ستوده و قوت
 مخلص مدنی است نظاری حال حضور از بدیات
 دور از آن مأمور داشت که کامیاب و این گردان
 همیشه تعهد تمام قواعد احتیاطی گرد و منتهی بایر
 محبت از آنکه جمیع درین باب احترام در رعایت
 خاطر منتهی به تشیع عند التلای پیورده دلایل
 آرازی مدد نمایند او را از محل ملک قوم علم و کثرت
 رقم گردیده و شرف و کثرت و کثرت و کثرت
 خاطر منتهی به تشیع و کثرت و کثرت و کثرت
 چنانچه از صیغه این معلوم نمیشود و خواهد شد
 طریق منتهی

طریق منتهی که کار خدایک درین حدود بوده
 و تکلیف از قیای آن از آنکه در آنکه در آنکه
 تمهید نمایند شود و در آنکه در آنکه در آنکه
 ملاحظاتی است که در آنکه در آنکه در آنکه
 بر اینست از قیای ملاحظاتی است که در آنکه
 او عنایت از قیای ملاحظاتی است که در آنکه
 بغایت که او که مخلص خود را یاد آورده و تعهد
 بعضی مهمات نامزد فرموده بودند و سواست و این
 نه تنها در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
 انجام نموده و چنانچه حقیقت از عیال من کمال
 واضح تواند بود و کثرت و کثرت و کثرت
 شرایط منتهی به تشیع و کثرت و کثرت و کثرت

در بیان احوال و مشغولیت

در باره او و معنوی و او را یکدیگر میفرمودند
و اصله نظر و خدمت در دولت حوام او مژده
تلاش و مصلحت از مژده این تخلص او از کمال
او و خدمت او در دیانت و کار او در دولت
این مصلحت است لیکن موم کار از مازالتی خود
که انجمن مروی باین دولت و کارشان باشد
تلاش نفس خود تحقیق میله آوریده الله فایده
که از تو حق حاصل می شود که انجمن مردم درین
وقت خط الریحال بدست بدست آید عرض شود
گفته نمیشد هر چه خاطر عالم بر آنجهان نه
اسباب دولت و شاه باقی در تر ایدیه ملت

نماید که مبلغ کلی از مال هر کار و وجه از مال بومات
 منصرف شده و تا حد نایس در دست ساخته شده و از
 کشتن و عفو برین شده و از هر کس عفو و عفو
 و کوه و بیل بخت چون خاطر تپاکی ایشان از بیم عزت
 و در نموده ایشان این مخلص را جای عذر نمائند
 یا و چون جو این تقصیرات و در لایست که داند
 کمال وجود او را تمام هسته روانه ملائمت
 گرامی نموده بشود نعمت توان از جانی گذشت
 چرا از ظلم کس نتوان گذشتن - جان سالانده
 از طفل ایشان سحر که آنکه بعد از این قدمی
 که ملائق مخلص حق نموده بشود یا اشاره آن رس
 منتهی مانند ز بالچه اظهار نماید و در دست تراید

بسم

بسم سوگند میدکان محراب ملاوی استطهاری
 عطفوت و نگاه حال بجهت عفو بود و بر
 ملائق سالست شید بعد از شیوه لغلاف و از
 مندی شمس و در دانه که دست نهادی برآمده
 که نصیحت نامه گرامی یاد فرمودند و درین محراب
 بوده که باعث عدم التفات چشید از زبان
 بعضی مردم اطلاع یافت که زمره اصحاب مخلص
 که گزین شده کسی نتواند بعضی رسانیده اند و خاطر
 را موعی ازین مخلص میفرمودند و حکاکه مرکز
 مایل فکرت این رقم بر صیغه خیال کشید و مثل
 این صفت مطلق خاطر نرسد عجب که خدام
 ایشان لیکن سخن آن پریشان است و در دست

صورت

مخلص خروا را در موضع تقصیر بود تخریب
 فرموده آنراست بهادران معنی قهر باک الشان نمود
 چنان انصاف فرمایند خیز ازین فراموشی
 را بر احوال محبان نکند تا بهیچ تقدیر و مدام کام
 خیر خوانان جمله و مگر بهیچ نباید از دست رفت
 مشمول عوالمقش استای بود و بدو است
 باشد بعد از اظهار رسم اخلاص که شود خروا
 است بهیچ راهی بهر الجلال سکر و اند که چنان
 هم آید و از ابتدا ای قصه خروا و سلاخا
 دیدم مخلص تنخوایا قوت در نوله حالت
 شهاب الدین را بهیچ خدمت قدر را یا نیاختن

- کلازم

احوال

عبادت خواهر است که این را از حال متعلقه
 عالم خود سر کار عالی طلبت که نوکله از خواهر
 که در ریاست است ثابت بود و رجوع نماید
 مال محاله آن برکت از اقرار واقع بقدر
 مدد ممدان او باشد که عیث الطمینان خواهد
 که در خود هووده باشد مخلص خود را بهیچ
 دارند که اثر الطمأنینه تقدیر را و خود تصدیق
 بهام کام همه بهر الدین خود و الله شفقت
 اسم آن حکومت از رسیده فرزند عبد الله مد
 و عبودیت و فرادای قول فرماید خیده مخر
 احوال انجا خیر است و خیر و الوده مطلوب که

بعد از طبع اما خدا را گاه آنکه حال و احوال در دست
 ملازم آن افروشد میباید از درگاه رب العزیز
 پس دارم که غمخورم برده مغافرت بر خور
 صورت ملاقات چهره کفایت که از ارم حیدر ایتماقی
 یاد کنم نمود تا در یافتن مرقع خنده بانه و جام خوش
 دل و شاد کام میفرموده پیشتر زاده از من حیات
 نمودن ترک اولیست کلام ممد و یاد و مکتب فرزند
 از همین شمره شجره نواد و جدی که مراد قره العالی
 محمد حسین الطالع العزیزه بعد دعای فرزندان و
 و اشتیاق بی پایان مملو نمائید که احلال انبیا و
 حضرت است و حضرت آن حکمت از درگاه رب العزیز
 سلام و تحیات حقیقت بر درگاه امانت برین دنیا
 که عبد القدر است

که عبد القدر ورت یادک نامیانه قیامت نموده
 بود که فرستاد رفت راه در مر کار نواست تطاب
 نوکر است چنانچه برات دو ماه در دست مرخورد
 بر گاه خرج برای نمایان ترستمال شود خاطر خوب
 همه الطاف جمع است در خوش بخت و توفیق سیلیع نماید
 و اوقات خود را بهود و نیکو کند و میل باری و توفیق
 نمکند که وقت یاد کاری متر و ادب این طاعت
 غافل نشین نه وقت باز است - وقت میر است
 فرست است - همیشه از چگونگی احلال انبیا و
 که اطمینان نکلیت زیاد و چه نبود مکتوب برین نموده
 همیشه غمزه مشتاقه مهران که اسمیه بود مکتوب است
 از جانب برادر خود در کربیم الله بعد دعای فرزندان

مطالعه نمایند که احوال آنجند و کرم را ببینند و در هر روز
گذشت و خبر سلامتی آن همیشه غرض و شوق است
از درگاه ایزدی خواهان است ملت که هر طریقت
آن همیشه از سید تباران خاطر متبرکت طریقه شفقت
مهر آنکه مادران ملاقات بحیثیات توست
چگونگی موانع آنجند و خبر سلامتی خود را می گویند
که باعث آرام خاطر گردد و زیاده چه نولسد و سبب
السلامتی ذات ستوده صفات تقیید و فضیلت ناه
محبان شیخ جیور از سید گمانت و بیایات دوران
محتوط داشته یا انواع شادمانی و مقاصد صوری و
معمودی شکست و ارادید از آن تهر فواید
اتخصاص و آرزو و مستجابی آنکه حدالگاه است

که با شما

که با شما خبر فرخنده اترشادی بختی ای بر خوردار
شیخ محمود خان خلیج خوشحالی و بهجت رونی داد الی
سیدک و سازدار کرد و اناد الواب غروی و غیره و فوط
گجراتی بهجت بر خوردار و نور مصحح اعتمادی مبارک
قدوم فرستاد و بهجت التفات قبول فرمائید و بهجت
تجدید و برین نهاد است فرمائید که سیر الطلح
تقدیم رساند دولت شادمانی و در تیز اندیشه کلید
خودام کرام احترام عطف و دستگاه بگریه غریب
خوشان سواره در حفظ و امان حقرت یاری
بوده شکست باشند و از اتحاد و دعوات و افتخار
تسلی را بهر انظار ای سکر دانند که بنده چون از
آباد اتحاد انشیت کنون بآن سلسله وارد و مهربانی

اینان در باره این تندرست و از هر چه نوبت زیاده از آن
خود میدادند که خستید و یکسره خدای نیست تا بران
از روزگست حاجی در باب بنویسد که فرزند غرض از آنست
که در عالم قیامت همه تمام حاصل کرده عرض نمایند
که اگر او را در عالمی سزاوارتر از این بداند بایست که از این
کسرت و در میان خویشان خود بداند که او را
که با تمام بنده بدو حق قبول است بدو معصوم که قبول است
زنی غرض و شرف زیاده چه عرض نماید که حق و سزا
توفیق رفیق با در بخت از خود اهل خانه یا دل بکانه
مونس هم گسار محرم هم از یار و قادر از محو القلوب
بغایت است از روزی که از تو جدا شده ام خدا آگاه
که تو را در آرام یکبارگی از دیدن رفتی در شکلی
تخلی بولم

خواب ندارم و از خیال تو یک دم غافل نیستم و دل
ترا از خدای غرض و دل منظم که غمخیز بود و احسن
شد اما درین خدای لعل حکونه خوا و تو دوست
تا هنگام ملاقات بگوئی حالات حق و انوار تو را بداند
که آرام گرد و در بیرون بیرون بیرون بیرون
دل و در فرستاد تو را رسید تا مانع خود را بداند
خانه نموده اوقات گذارند خاطر خود در همه
یعنی از بدت اندک اگر به حق را بخت بطلد
افروزی اقبال در تریک یا بخود میو و بهر که برده
دور خضر و در از میان مرقع خود گردید و اللعید
از دو ماه شمار از نزد خود حوام طلبید که در بیرون
خدای ندارم بهر حال که با تو دل غمت است
تا در میان خلوت که در کار هست زیاده

حاجت خط لطف حق نامہ رحمت انار آل نوح
عجز ار در عین انتظار شمع فصلی ہمار از دست خود
رسید خاطر اندوہ کین را از قند عم ازاد کرد
لطم خط تو آذر آل گوہ فرج گشت پدید
چنانچہ قطرہ نیسان درون صدف رسید
انرا نگاہ طہار مرقومہ و جدای دامنہ دار اند ملاقا
بہجت سلیات فرمودند فی الواقع توفیق طریقی جان
امردی بر خاکہ خواہی مسکری و درد و غم جبار
سنگوی بکسین خاطر تمنای ترا در دامن محبت
من و در خود را بالہ گویم در گوشہ نشستم
و در بار بستم اگر شرح ہم کہ تو کہ و سیر بایہ حیات
نبولسم در دفتر کہ گنجیدہ لقم شتیا فیکہ بر آرزو

دار و دامن

دار و دامن — دامن دامنہ دارم و دامنہ
— لوز در گاہ محبت سیب اسد و از دستم کہ سیر
کہ شام ظلمانی فراق با نور صبح وصال مسکین کرد
باقی احوال باقی الضمہ موقوف بر ذر ملاقا
زیادہ چہ نیست نامہ و مگر حق سبحانہ تعالی ذات
خج صفات ملاذی است ظہار مخلص و بنای جان
را مولادہ ارباب در رات مضمون تحریر موصی
سکنت دارا و تحد و عوات شتافانہ مکتوف رای
میگردانہ حق حکیم کہ تبتیل خبر بہاری چندان
کلفت خاطر اندوہ باطن رور واد کہ بشرح کمال بعد
دل جمعیت را ہر از پریشانت اللہ تعالی استماع

دارد در آن اتفاق از غیب خود کرامت گرداناد
و صحبت کانیز تحت ناز این خلص مجر و اسماع این
میخواست که روانه آفتاب شود اما نور و در او نه
پار جابا به امور ضروری توقف مانده باستمال
حقه خرج صحبت اثر ایشان شاع شده و دیوید در
اتفاق امیر کلاهر حضرت آینه خاطر سامی
از کلف اندوه پنهان و از ادمه و کرمه صحبت
نامه خدام بر خور و اقبال آثار و بارگاه شمول
عطف ایند مناسک بود و در عمر دولت کامیست
باشد درین تا فرجام شنبه که که مخدوم قیامگی
نحوه عید الستاز حسب تقدیر قادر تقدیر

و درین صحبت

و غایت حیات هر دار و دار و دار و دار و دار
مهر و دماغ خدای خود و دوستان و دار و دار
کدام حق حکم آنکه میخواست و استماع این
و در قلمت اندوه که در غایت اندوه و کرمه
زار بسیار کرده شد اما بهیچ سود نرسید و کرمه
را بهین راه در پیش نغم هر که آمد بهمان ابل قفا
خواهد بود — آنکه با نیده و باقی است خدا خواهد بود
— بر آینه واری این در و علی این مری و نواز
صنیرت لا حیات را بر این صیر زده الهی آن سزای
دانش وینش را نیز صیر جمیل و اح و جمیل که نامت
فرماید و عمر و دو جانش به فراید حال تمام و بسته

بنات شمت طریقی بودند لکن هر کدام را و لا سائیم
نماند که هر یک نشود و هر خور را قوی دارند آن الله
ساقی وقت باقیه خاطر را هر نفس مقدس رسانند
پس و ما فرمان بختیال بهر دلا سانی تمام حاصل نمود
منیرند لکن لکن تا هنگام ملاقات چگونگی احوال خود
می نویسان بابت و در هر خطی که درین حد صیغه
په نظریه اشاره نمایند که حتی الامکان در سر انجام آن
سعی نموده شود و زیاد و کم و کثرت و کسب و کسب
رقع سلام محبت انجام آنها بهر ضمیر فریق تصویر
لکن مکتوب مکتوب بدایع اسرار مولد معانی مکتوب
همچو آورده و فیه مکتوبه لکن شرف انواع شادمان
انوار طریقه

اقرار طریقه بکجی آنکه بوسیله یمن شیوه عاطفت
منظور کوشش تجویز این لغت نیست چنان شرح نمودن
از روستای بعبارت در می نگذارد جرم رضای
باطن فیض مولفین خواله نموده معجز اگر مر اسوز
هرست اثر خواهد بود به چوب لب نامحبه کبر
صد عرض و هر قدر که نامه غیرین شانه رسید انش
توقن ثقیق استمال و کوه مرسد کتبه تر لیل و صبا
متطبیق شود ملتزم گشت تا زمان موصلت عظمای برکات
فلم کین و کین خشت یا بنیچید صراحت انکشاف زیاده
تصدیقه و در نام و کبر از عرض میده نیاز حضرت
قبیله کبابی ملاذی تطهاری بدلیل قاتی معروض می آید

از حال خسته خیزد امید که داری ملک و مقام
در خط الهی تا مقابله با شد و دور و عیان تا که در غم فرو
نگه بخت نهاده را با او آورده بود و موجب انواع
شکر اندازد و احسان و پاس داری کرد و بپایست
یابست از روی خوشی آید - و ربه چه کم من
که ترا با من دیدم - انصاف آن ملت با من
فدای کاسته دیدگاه بر معانی خیر خوانم میسر کرد
و بگرانتر و تعالی آن دوت مهربان نشان را در
در حفظ همانست خورشید و شمس کامیاب و اراد
مفاوضه گراور که باغ و مخلص خورشید بود و شرف
ملک که آمده اختلاط و افریفت سگی اوقات
این مایه حیات از درگاه این المصنات خواهد
کم و قیامت

کم و قیامت که بیا و نشان بگذرد و نظم با بیا و قیامت
بخشای تو خوشم - غم ناویدن تو هیچ بر نشانی نیست
نگه در قیامت حضور موقوفه الیه تمام پیام با او
چون دعای من بود بر صد نعمت بدو
مخلص عالم را در نماز و عبادت و احسان و عفو آن مجموعه
خوبیهای شما و عیال که روزی در کتب و کتب و کتب
بشور در خاسته کتاب محبان ملاذی میان فضل الهی
از مردم اهل قولش تصور فرموده با او آورده بودند
استقامت مایه محبت و داد کرد و با ایم حیرت
افروز که انقضای محمدان را بر مردم فضل و بخت
و ادل حقیق که روزی از این مرتبه از کجا گذر نشد
محبوب که بخت دست ما را تو بیا بیا شد و خدای

بظریکیما اثر و رآمه شد از روی کثرت تعلیم
آورده شد و در دست نگه داشتن از حق اشتغال
که عمری در محرمی بزرگان گذرانیده اند و درین
پیشانی آن که از قصه و خبر بهره تمام دارند و مشغول
نیت نظم و ترتیب و نوعی ام که بدیه بسیارم -
بشدت دل بخت این سفال نگین را - امید که
عظیم است سر بایه قصه و خود است که رهبران
بی ایضات فلم عرفه و اصلاح آن توجیه فرماید
فهرست نظرات گشت گزینی - درین
تا چو زر گردد - امید از کرم علم است که این
مخلص کی از دعا گوایان نخراند و آن بخت و نیت
بکام فخر حضور از خاطر فیض با نرسید و نیت

زیاده ایام

زیاده ایام بکام نامیه بختی و دعا گوایان
محاسن کامل که در تحریر محل او حاضر اند و طوایف
میرنای شوقیان شاکل که در سطح سیم بوده
و مجمع آن بخت بختی است که با مجلس الملکی
مسکود اند که شرح شوق و حرف و آرزو و فاضله
از دست تعلیم و وزیران اندی از دست باری آن
تواند که حرم از شرح آن باب ختیا طعمه
قطع الباب کرده مترصد است که غمخیز محاسب
قضا و قدر و زمانه ایام فراق و در ساحت نزل
صاقل در آورده و بخت بخت صحیح ترتیب میده و کرم نامی
از بکام اخلای آنکه نامکام سیرت فاق محلی از منفصل
احوال بخت و در ذیل نامیه مندرج است

تجوزت لها فانه زمانه حمه نول لانه محلا
الحاق ناسه که نامز خیر خواه حقیقی شده بود و بهرین
زبان ترف و دیانت چون شخص مرقوم
بود بهجت افرو و اندکالی از آنکه نباید در حفظ
خود صوری و معنوی گرداناد لایق است که بهرین
ستوده مرعده است بهرین است که زیاده از حد
نجدد لایق است و بود و با بجان و دل کوشیده تقیم
رسانده شود و ایام دولت مرید با و نامه ای در دست
بعد از طی تکلیفات بر می آید و نهایت محبت افزای
کینه بدست که از احوال خیر تا آخر عمر در وقت
نعمت و نیاوران خاطر نگران است لکن کمال
بجز فراموشی افرو و کمال بود و لایق کینه نیک
کلام

الوار بر سر صاحب مقصود دارند که الطمینان خاطر گردد
در مولا مشی بنیاد فضیلت و نگاه تبحر فیض اللزله
الکرام از زمانه اند و فقر را بسلسله عمالی است و
اعتماد تمام بواسطه بعضی مهمات ضروری الحاد
تلف آورده اند باید که ترف و مدار ایشان
عنایت داشته و غیره از احترام ایشان تبحر
نموده بجان کوشیده بهر کار رفاهی که در راه
سعادت خود داشته همه انجام دهد و نخواهد بود
که خاطر ایشان پیش عمر است و در میان ممتنع
ایام کلام دوستان طبع احوال است عنین شماره
لباعت نیک سید کیمت مضمون مشام جان
محط گردید آنکه در باب رعایت و عی از خاطر

عزیز شمع نایب شمع نفعی اندر قوم شد و گاهی
محبت بود حقا که آمدن بهین مخلص ز دل زود
والتسبیح مدد در قافله انوار دل ایج نیاز
قیامت مظلوم و سعادتمند در کردید و در مراتب
حب الدنیا و الدنیا تا ممکن و مقدور بود و بجان
کوشتن تر لایط اطفال را تمهید می نمود و چون در تولد
مشیت نایب مذکور از نهات خاطر معنوی و شوق
که حدود اند و نشان که الحلال فقر زبانی خود بدین
خامنه بود مگر تصدیق شود و بر فقه عاشق
مستغرق ای ماه آسمان خوبی وای
سر و گشت که مرغوبی و اینی نور و نور عشاق
دای که کبر

وای که در سینه متان آرزو لطیف و مهربانی وعده
فرموده بود که غمخیز کلبه مخزن گلستان خولم
نمود حقا که از آن روز و دیده ام و در شاه راه
نظم زانروز که غنی من خواهم اندر دیده من همراه
اتفاق است - خجسته می سوزی بر راه انجلی لطف
چیت چون نمی آتی - اگر کسب و عده دین
مخلع و ستار ایدید از فرخنده انار و دشتی شمشاد و لوز
مهر شمع سوز گداز عجب نظم بیایا که صد خجسته
آرزو منددم - بیایا که رسم خویش با تو بودم -
جوارحه ای عاشق رنج و داری قاطر محور از نامه
تو خیال معلوم می که دلت بایل بصیرت مگر حرفی

از زبان من شنیده که روز پنجشنبه تو ای لاله ای
یو عده خویان اسد و از نماند تو و در سخن آن
تیا بد نهاد که مانع عشق یاز آن قهر طریق مدغم شد
ملک خدیو میان گریه میزد با ایشان چه حال صبر ماید
نموده زد و بایستد که ماه جهانم از رونق خانه دراید
نهال قائم بر منتظران سبزه آواز و حضرت
ولیکن بر شیرین دارد بایستد بستم در خط و فیال عمر
اگر از کرد اعتراف صحیح شرعی نمود بایم که دست و خواجه
عبدالدوله محمود و نحوه که کفر کثرت نام گل
بهار نیام میانه قدش ختم ملتد می نویسد
ایر و هر گوش سوراخ این سبزه که لعل و نیت زنده
و ای لاله

رایج الوقت که نصف آن ده روزه شد بدید و در وقت
ولد محمد مراد فرو ختم و صلح مذکور در تصرف و قیاس خود
آوردم لهذا السجد که طریق حجت شرعی تعلیم کرده 44
از کرد و اعتراف صحیح شرعی نمود و خبر بایم که خود
کریم الله و لد شهاب الدین ابن عبد الله قرطبی برین
جانی که یکی دهمی کنتنرل جوی خشت خسته فایم الحد
واله راجه شرقی و غربی و جنوبی و شمالی آن متصل
نخاسته بقوت و لد کریم داد و غربی ملحق بدروازه العدا
ولد در و ل و جنوبی ملحق بکوچه شاه راه عام شمالی
بیوسته بمکان رشتی فتح البید و لد بها و الدین که

خط القاسم در وقت خطه بود که کرم الدوله
نسخه ختم کرد و در اواسط ماه ربیع الاول

۱۰۰۰

احمد الله وليه الله او سوره

میزان آنکه از آن خواهی در این راه را طبع و رغبت
بر نی قبول کرد و خط غلطی نشود که از غیر مذکور
علاوه آنکه عدول نماید و هیچ قدر حکم بهمان نیاید
تایران آنکه طریقی افراد نام نوشته و آدم که تانی
آنکه نشدند سحر ترسای فلان و فلان
یا حق در نوشته و سگای و سگای
گشتنهای جایگزین داران و کرد و کرد و کرد
لکه چون سگای تا مسمی تانی تویفه اسباب
خانجات سگای خالصه سگای حاکم سگای
دارالسلطنت سگای زود سگای ترفیع نماید از خوبی
پیشتره غیر دار کنند و از خود و خود و سگای
یکدارند

در این راه

بسیار در این راه و اگر عیان و آینه در حدی امیری
واقع حکم در عهد و عهد و عهد و عهد و عهد
فدین نام و آنکه خفاست که با در این راه و سگای
قلعه خزان خالصه سگای سگای سگای سگای
دار و سگای کل عهد اتمام سگای سگای سگای
موضعی سگای سگای سگای سگای سگای
اتمام آن کارخانه و سگای سگای سگای سگای
قانون سگای سگای سگای سگای سگای
کامیون سگای سگای سگای سگای سگای
سار خود سگای سگای سگای سگای سگای
که زیاده از آن سگای سگای سگای سگای
برست آن کارخانه سگای سگای سگای سگای

هر عوده کفو نوروز قدغن طبع داند و شک محله
 قضا یا سوار کجاست و عمر کرم لایق بر الفضا آمده
 حاضر شود و معامله خود را در پیشگاه و شکر و شکر
 و شک نامم بود یا بال کج بود و شک
 بدو انجانه آمده حاضر شود و انما نوروز و شک خالی
 ما و قمر و کمر ای برای فصلی حاضر سازد و شک دارد
 و شک فانی یا سیم بهادر خالی کند چنانچه تار را همراه
 رفت نیا به عیادت و شکگاه محمد را و قمر در ریشه
 عصمت نوروزین عوده شد باید که به حمایت نشود و
 شما از خود آورد و در سائید و احد مات و ترو دات
 انجاست و الله رفاقت عظم از صلاح او برود و ترو
 متعالی او نماید و ما میانه خود را بگویند و شک
 شمس را از خود و شک و شک و شک و شک و شک و شک
 یا سیم درین شک نام

در نماز قیاس نام و انسته کفو قدغن سیر نام بود و شک
 زارت یا بر کات آن مجمع حیات و شک و شک و شک
 سیرا پناز قد و در عبد الرحیم نیاز بر شک و شک و شک
 شک و شک سیر نام ما و شک و شک و شک و شک
 کاشف روبرو فروع و اصول واقف حقائق مقول و مقول
 مولانا و شک و شک و شک و شک و شک و شک و شک
 عقیدت کلمتی بفرض استخوان قیض رقال میرساند
 سیر نام شک و شک و شک و شک و شک و شک و شک
 و سایه بخت و ارشاد نام و نام اخلد که او را شک
 فراوان شک و شک و شک و شک و شک و شک و شک
 قیض و شک و شک و شک و شک و شک و شک و شک
 مادر از شک و شک و شک و شک و شک و شک و شک

بجواب ندید و آنکه سار که طریقه عقیدت مندان
عبودیت استعارات مودتی ساخته بحمل فرض
مانند مرتبه الفاقتضا استند تقس و دو ساد
پیرایه نیست بیقای مرتجع اسباب و لامل و قاضی
عمایت این صواب و امم الله فیضیه و طاهر
عبودیت و عز اسم عقیدت توحید عزت و جل و ص بار
یا فیه کان آستان استوار نشانی ترسان و سرافراز
الحاق طبع کون و فضا و طرافت و درج و درج نشانی
آن متکامل آرای تبطیم کثری و مجلس براری
نشاط افزای غمزدگان و انبساط و فراخی و بزرگواری
با و قد تحریر قصاید و شوق و طرب و سرور و مسکون
میر نامیه و تله قبله حقیقی و کعبه افتخار کونین و سلطنت

بدر

مشفق که می حضرت و نهی جو و ملاقات و کلام
للازم از رومندی یاد و را که دولت قدوس و معنی
سعادت و جاودان تحصیل مرادات و وجهت
تقدم رساند منزه نامه برادر کلال و جمیع
صور و تصور شایسته و فرخنده مانده گاه اخوت و یار
عطوفت و محبت و در غریبان فید و ال و بری ام جو
بیدار و سرافراز و در مرتبه و در ابرار و برکت و سعادت
و ابرار و سرافراز و در مرتبه و در ابرار و برکت و سعادت
اقبال و فرزند غره ناصیه و در اجلال و از تسمت
عمای و سرافراز و در مرتبه و در ابرار و برکت و سعادت
و در ابرار و سرافراز و در مرتبه و در ابرار و برکت و سعادت
بزرگوار و سرافراز و در مرتبه و در ابرار و برکت و سعادت

[illegible]

